

ARBETARMAKT

OBEROENDE RÅDSSOCIALISTISK TIDNING

NR 2-3-4/72, ÅRG. 1, PRIS 1:50

**mittuppslaget:
hur kunde detta bli möjligt?**

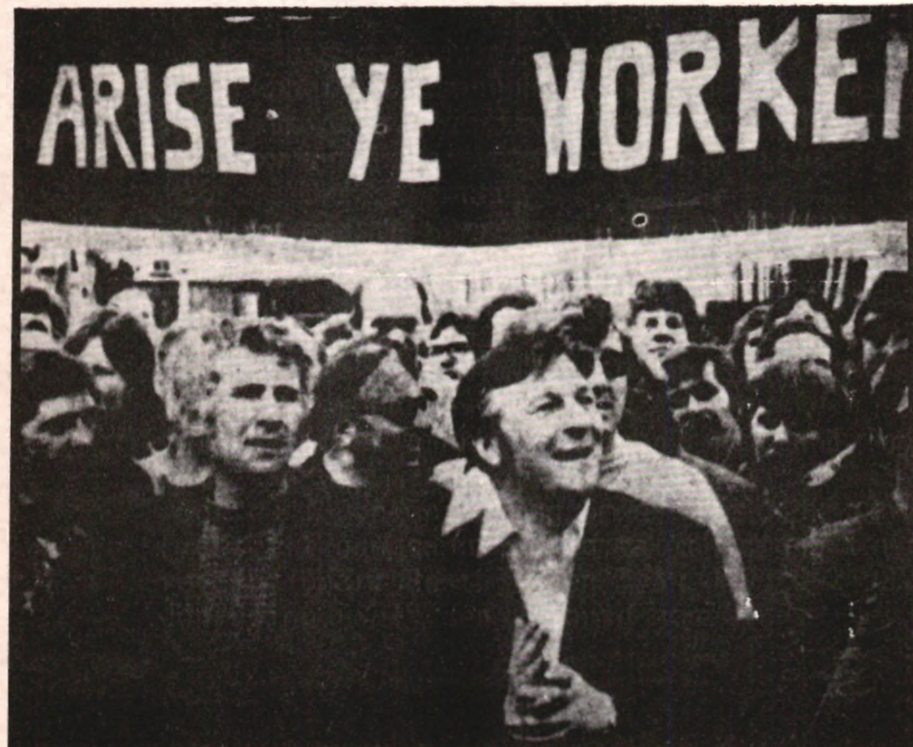
För att kunna förstå daassituationen i Vesteuropa och framförallt situationen i dagens Sovjetunionen, är det givetvis nödvändigt att man har de historiska grundvalarna som möjliggjorde Sovjetunionen klart för sig. För det krävs det såväl sociala och framförallt ekonomiska som teoretiska studier.

Stalinismen - denna härresande deformation och förvrängning av den revolutionära socialismen - blir utan dessa studier omöjliga att förstå och göra upp med. Den artikel vi publicerar i detta nummer, "Sovjetunionen - ökad repression och kapitalism", syftar ytterst till denna teoretiska uppgörelse. I skenet av denna artikel framstår "Sovjet"-unionen idag vare sig som "socialistiskt" eller "kapitalistiskt" - som vissa kvackare till "Moskva-troga" i VPK eller nyvalisterna i KFML och KFML(r) vill påstå. Dessa analyser vittnar inte om någonting annat än en total oförståelse för marxistisk vetenskap och dynamik.

Vi är givetvis inte förvånade över denna ideologiska förvirring. Vi ser den som en naturlig följd av nyvalismens totala oförståelse och fjärrande inför dagens situation och realiteter.

Vi upplever denna slutgiltiga uppgörelse som viktig och rekommenderar alla läsare att ta del av den. Det gör du på sidorna 10 och 11.

KAMP FÖR RÄTTEN TILL ARBETE

Fredagen den 16 juni i somras stod den engelska reaktionära Heathregeringen inför hotet om en massiv generalstrejk. Det var de engelska arbetarnas svar på att den brittiska arbetsmarknadsdomstolen låtit arresteras tre hamnarbetare som gått strejkvakt utanför en containerdepå i London - Chobham Farm.

Så började en hamnarbetarstrejk som i viss mån fortfarande håller på. Heathregeringen tvingades att ge efter i juni men kampen utvecklades till en internationell klasskamp mellan kapitalets antiarbetarlagar och hamnarbetarna.

SIDORNA 7, 13 och 14 OCH I NÄSTA NR!

ARBETARKAMP I VÄSTEUROPA

Den sedan en längre tid tillbaka pågående strukturomvandlingen inom den västeuropeiska industrin har parallellt med kapitalismens kris och en ökad fascistisering framkallat massiva protester och demonstrationer från arbetarklassens sida. Det är viktigt att här påpeka att det inte är rationaliseringar och förändringar i produktionsprocessen i sig som arbetarna tagit upp kampen mot. Tvärtom - rationaliseringar och liknande, som gör att många farliga och smutsiga arbetsmoment försvinner, ses av arbetarna som något positivt. Vad man emellertid med all kraft vänder sitt hat mot, är att det är dom som får betala priset av rationaliseringarna i form av förtidspensionering, friställning, arbetslöshet och knappa sociala förhållanden.

Det är givet att denna utvecklingstendens måste ses som en direkt avspeglning av kapitalets fördjupade kris. Fabriksnedläggelser, befolkningskoncentration, storslums, m.m. är ett nödvändigt "ont" för kapitalismen om den vill överleva. Att kapitalismen kommer ta till hela sin repressiva förtryckarapparat i denna utvecklingsprocess är alldeles uppenbart. Fascismen - kapitalismens mest brutala våldsapparat - upplever

just nu ett kraftigt uppsving runt om i västeuropa. Stövlarna har redan börjat trampa. Men arbetarklassen har tagit upp kampen. Klasskänslan och enigheten stärks, samtidigt som arbetarna börjat inse de traditionella "vänster"-organisationernas totala bankrutt. Arbetarna har börjat räta på ryoken, har börjat känna sina villkor och begränsningar. De "vilda" strejker, fabriksockupationerna och det förräderi de "kommunistiska" partierna begår när man inte erbjuder arbetarna annat än floskler och porträtt av husudar har fått arbetarna att inse att dom i fortsättningen bara kan lita till sin klasskänsla och kampenhet. Detta har på ett positivt och radikalt sätt förändrat grundvalarna och framtidsperspektivet för den västeuropeiska arbetarklassens kamp under 70-talet.

Det är mot denna bakgrund vi i detta nummer publicerar en första i raden av flera artiklar, som på ett mer genomgripande sätt analyserar och kommenterar frågor som strukturomvandlingen, den ökade fascistiseringen, fabriksockupationernas politiska innehåll, m.m. I detta nummer börjar vi med att ge en bakgrundsbild av vad som hänt den senaste tiden.

INDOKINAS FOLK SEGRAR - IMPERIALISTERNA BLEKNAR

Kampen i Indokina har under sommaren och hösten utvecklats till de indokinesiska folkens fördel, trots hotet från USA-imperialisterna att dränka stora delar av Demokratiska Republiken Vietnam (DRV).

De indokinesiska folken och speciellt det svdvietsnamesiska, har vunnit stora framgångar och effektivt avslöjat myten om "vietnamiserina" av kriget.

I dagarna har vi i press, radio och TV fått veta

att majoriteten av det amerikanska folket stöder Nixons politik i Indokina. Vad annat är att vänta av detta kapitalismens "stamhem" på jorden. Men vi måste visa att vi inte vare sig stöder USA:s krig i Indokina eller det ruttna kapitalistiska systemet.

Om detta, plus en intervju med FNL:s ordförande Nguyen Huu Tho skriver vi på sidan 6.

monopolkapitalets EEC

Det har nu beslutats, att Sverige har inlett frihandelsavtal med EEC. Men därmed är inte kampen slut, den fortsätter. Kapitalet gör allt för att knyta Sverige ännu fastare till EEC, medan olika grupper i Sverige för en kamp mot anslutning till EEC. I detta läge står socialdemokratin som en åsna mellan två hö-

tappar - antingen följa kapitalets röst och se till att förbindelserna med EEC blir ännu fastare och därigenom stöta sig med stora grupper inom socialdemokratin, eller följa dessa grupper och då stöta sig med husbonden - kapitalet.

Med detta som bakgrund, och folkomröstningarna i Norge och Danmark som intressanta faktorer, presenterar vi i detta nummer en grundläggande analys av EEC och kampen mot EEC. Se sidorna 8-9.

ledare:

ARBETARKAMPEN I VÄSTEUROPA -ARBETARMAKTEN STÄLLS NU PÅ DAGORDNINGEN

På ett avgörande och från tidigare arbetarkamp i västeuropa något förändrat sätt har den västeuropeiska arbetarklassen parallellt med en omfattande strukturomvandling och fascistisering nu tagit upp kampen för elementära rättigheter som agitationsfrihet och facklig organisering. På vissa ställen - som i de belgiska gruvarbetsdistrikten, de stora industristäderna i nord-italien, de franska gruv- och textilarbetsområdena i öst och i viss mån också i de engelska varven och mjölkförsörjningsdistriktet i Bretagne, Frankrike - har kampen kommit att gälla själva makten i företagen och de stora fabriker.

Det är givet att denna tendens är en direkt avspeglning av västkapitalismens alltmer omfattande och djupgående kris. I denna kris skämda bakvatten har "öppna" fascistiska i traditionella fascistiska/nazistiska organisationer jämte "dolda" eller potentiella fascistiska i borgarklassen och de småborgerliga mellanskikten börjat vädra mordluft. Skyddsvärn ("säkerhetsstyrkor" i företagsledningarnas tjänst och med uppgift att med alla medel slå ner all form av opposition och organisering från arbetarnas sida), borgargarden och ett otal av privata vaktbolag i de "dolda" och potentiella fascisternas tjänst, hör idag till vardagsbilden i Västtyskland, Schweiz, Österrike, Italien, Frankrike och Belgien.

Men arbetarna har börjat inse den annalkande faran och börjar nu sätta sig till motvärn, för att, när minsta tillfälle ges, en gång för alla tysta dessa fascistiska mörkermän. Om kampen utvecklas till att ges ett revolutionärt, socialistiskt innehåll och omfatta kravet om den ruttnande kapitalismens krossande, får framtiden utvisa. På ett flertal platser runt om i västeuropa har kampen mot den tilltagande fascistiseringen emellertid kommit att utvecklas och avsevärt stärka enigheten och höja medvetenheten inom klassen. Så är t ex fallet i sydöstra Belgien, där arbetarna genom välorganiserade och långt tillbaka förberedda aktioner nu ställer ARBETARMAKTEN, dvs det direkta övertagandet av fabriker och produktionsmedlen, på dagordningen. Die Grosse Arbeiterkomitee (GAK), en järnhårt konso-liderad och revolutionärt sammansvetsad arbetarorganisation, som idag räknar närmare 100 000 medlemmar, har genom ett långt teoretiskt och tekniskt förberedelsearbete nu gjort sig beredda för det direkta maktövertagandet av fabriker, administration, undervisningsväsende, m.m. Genom noggranna genomgångar och studier av kritiska punkter som polis och militär och en permanent information till varje arbetare om hur kampen och organiseringen fortskrider, har man nu kommit dithän att alternativa produktionsprocesser redan nu börjat kunna förberedas. Man har på ett övertygande sätt lärt av de tidigare misstagen själva och andra arbetare runt om i europa beaktat, och planerar ett defenitivt maktövertagande i slutet av denna höst. När kampen stegras, repressionen ökar och kapitalisterna släpper lös sin våldsapparat av polis och militär att slå ner upproret, kan arbetarna genom ett nästan 100%-igt stöd från lokalbefolkningen, som uppgår till närmare 1 miljon, försvara sina rättvisa erövringar. Men problemen kommer bli många, och kampen kommer ge svar på många intressanta frågeställningar.

En sådan frågeställning är givet: hur kommer de etablerade vänster- och arbetarorganisationerna runt om i europa ställa sig till den proletära internationalism som med nödvändighet måste utgöra grundvalen för allt solidaritetsarbete. Hur kommer t ex de traditionella "kommunistpartierna" ställa sig? Ja, ett är då säkert. Arbetarkampen i västeu-

ropa har bara på de allra senaste åren kommit att ta sig uttryck och organisationsformer som ställer de traditionella, byråkratiska organisationsformerna helt åt sidan. Arbetarna har börjat tänka själva, har börjat räta på ryoken och fatta att vad "kommunistiska" organisationer snackar om när man för fram att "kampen måste underordnas partiet" inte är annat än skitsnack som inte har ett smack med deras kamp att göra. Men har helt korrekt börjat vända dessa byråkratiska, och från det borgerliga/kapitalistiska samhället helt okritiskt övertagna organisationsformer, ryoken. Nu återstår att se om "kommunistpartierna" lär något av detta.

Då rådsiden, som är den bärande idén i denna pånyttfödda arbetarkamp, utesluter varje form av avskild makt, och följaktligen också utesluter en organisation som ett parti, som står vid sidan av eller "ovan" kampen, tror vi likhet med arbetarna inte detta.

En annan sådan frågeställning är, hur vi här i Sverige bäst skall svara mot de krav som de nya kampformerna för den europeiska arbetarklassen ställer upp. De engelska hamnarbetarna ger själva den nödvändiga fingervisningen: "De som befinner sig utanför fabriker kan inte bidra till kampens utveckling genom att uppträda som om de vore politiska genier, utan genom att arbeta som kamrater, som bidrar med en del av arbetet på att organisera och ta till vara och förmedla de kamperfarenheter som finns."

För vår del blir det alltså en huvuduppgift att gripa in och initiera kamp på arbetsplatserna.

Likafullt som vi är övertygade om att detta arbete kommer vara fruktbärande för den svenska arbetarkampens utveckling och slutligt utmynnande i ett direkt maktövertagande och en proletär demokrati via fabriksokkupationer och "vilda" strejker, likafullt är vi övertygade om att den svenska stalinistiska vänstern i denna kamp kommer visa upp historiens mest anskrämliga ansikte och lida ett totalt nederlag.

KAMRATER! Stora och ansvarsfulla uppgifter ligger nu framför oss. Nu gäller det för varje medveten och ansvarsfull revolutionär att ta på sig sin del av arbetet. Endast på detta sätt kan den svenska arbetarklassen tillsammans med den europeiska skörda de segrar som när klasskampen skärps bara kommer ligga inom en armlängds avstånd.

KAMRATER! TILL VERKET!

PRR-BULLETIN & FNL:s CENTRALA ORGAN SOUTHVIENTNAM

Det måste ses som en huvuduppgift för hela den revolutionära rörelsen att hålla sig välinformerad om de Indokinesiska folkens rättvisa, hjältemodiga och segerrika kamp. Nu har var och en möjligheten - gratis!

Från republiken Sydvietnams Provisoriska Revolutionära Regerings (PRR) informationskontor i Stockholm utges periodiskt den utmärkta informationsbulletinen "PRR-bulletin". Bulletinen tar upp läget i Indokina, berättar om Parisförhandlingarna, publicerar uttalanden, osv.

Från PRR:s informationskontor kan man också få tidningen SOUTH VIETNAM IN STRUGGLE, som utges i Hanoi och är FNL:s centrala organ.

Informationskontoret tillhandahåller dessa båda skrifter gratis. (Men skicka gärna med lite frimärken, när du beställer tidningen, för att täcka utskickskostnaderna.)

Allt du behöver göra är att skriva till PRR:s informationsbyrå, Box 315, 101 24 STOCKHOLM 1.

Beställ dessa skrifter snarast, kamrat! Det är din revolutionära plikt att hålla dig underlättad om läget i Indokina.

tidningen ARBETARMAKT:s göteborgsredaktion

carl grimbergsgatan 33 ö.g. II tr
413 13 Göteborg

SÅ HAR DÅ ÄNTLIGEN VÅR GÖTEBORGSÄVDELNING

fått tag på en lokal från vilken allt vårt arbete i Göteborg med omnejd kan samordnas och underlättas.

Hit kan DU komma och anmäla dig till studiearbete, tidningsförsäljning och en massa annat viktigt arbete.

Hit kan du också komma med nyheter och uppslag du finner angelägna att diskutera eller publicera i tidningen.

Kort sagt: HÄR TRÄFFAS VI.
Obs! Telefonen verkar dröja, men vi räknar med att få den inom fyra veckor och kommer då publicera numret i Arbetarmakt.

Hälsningar,
tidningen ARBETARMAKT:s göteborgsredaktion
Matts & Ingemar & Katarina & Bertil

kampen deklasserar!

KFML vill göra facket till en kamporganisation. Facket och LO är idag en del av statsapparaten. Sannerligen säger vi, kampen deklasserar!

ARBETARMAKT

ARBETARMAKT - nr 2-3-4/72

Ansvarig utgivare: Björn Haknert

I redaktionen för detta nummer: Matts Nilsson, Ulf Broberg, John Tidblom och Håkan Olsson.

Redaktionen adress: ARBETARMAKT, Box 179, 551 02 JÖNKÖPING

PRENUMERATION för 12 nummer/år:

"vanlig" prenumeration	20:-
stödprenumeration	30:-
garantiprenumeration	50:-

Tidningens postgiro: 61 55 64 - 2
(Jönköpings Fria Press/ARBETARMAKT)

För insända manuskript och illustrationer ansvaras ej.

Vid beställning av äldre nummer eller annat material insättes prissumman på postgiro 61 55 64 - 2. Använd bifogat inbetalningskort - och ange noga på talongen vad betalningen avser.

Eftertryck rekommenderas. Ange gärna källan.

Redaktionen svarar inte nödvändigtvis för signerat material.

Detta nummer presslagt den 18 september 1972. Lerums Boktryckeri AB, Lerum 1972.

OMBUD OCH FÖRSÄLJARE;

STOCKHOLM:

Helena Bertilsson, Hagavägen 10,
171 53 SÖLNA, tel: 08/82 73 60

OXELÖSUND:

Tommy Spanier, Klockartorpsvägen 1,
613 00 OXELÖSUND, tel: 0155/ 3 64 02

GÖTEBORG:

Matts Nilsson, Carl Grimbergsgatan 33,
413 13 GÖTEBORG.

VÄRNAME:

Gunnar Nordh, Blåbärsvägen 12, 331 00 VÄRNAME
tel: 0370/180 82

JÖNKÖPING:

John Tidblom, Klostergatan 79,
552 63 JÖNKÖPING, tel: 036/12 20 46.

UPPSALA:

Ulf Lundström Sturegatan 4 B
752 23 UPPSALA tel: 018/12 24 43

MALMÖ:

Benny Roslund, Box 190 53,
200 73, MALMÖ tel: 040/13 30 17

Vid intresse av att delta i försäljnings- och agitationsarbetet - kontakta lämpligen någon utav ovanstående personer.

MEXICO 68 och MÜNCHEN 72 - de värdiga protesternas olympiader

-Motsättningarna mellan den rika och fattiga världen, mellan arbetare och kapital men också mellan färgade och vita - en motsättning som givetvis har en social-historisk bakgrund - kommer för var dag alltmer i ljuset för allmänheten i stort. Olympiaderna i Mexiko 1968 och München i år visade på detta. Inte minst vad beträffar USA:s färgade befolkning och den ständiga förnedring och utsanning de är föremål för. Protesterna, är enligt vår mening helt riktiga och propagandistiskt skickliga.

Med dessa värdiga protester (som på bilderna nedan) uppnår de färgade idrottsmännen från USA hänets storslagna enkelhet. Ett hån mot ett samhällssystem i vilket ännu segregationen (rasåtskillnaden) - denna nästan feudala förreteelse - är en dygd för de rika och privilegierade.

Beträffande den alldeles nyligen slutförda olympiaden i München, visar denna på en hel del intressanta fakta väl värda att noteras. "Stjärn-idrotten" har under denna olympiad öppet visat sitt rent fascistiska ideal, och hela olympiaden, med allt som cirkulerade kring denna, visade också den kapitalistiska världens inre motsättningar, när Västtyskland som arrangör gjorde allt för att söka dölja och tillfälligt "släta ut" motsättningarna mellan den imperialistiska och fattiga/utsuqna världen.

Vad angår det omdiskuterade attentatet mot den israeliska olympiatruppen vill vi passa på tillfället

De amerikanska 200-meters löparna i Mexiko knuter och höjer sin näve till kamp mot det rasistiska USA. En amerikansk gruvarbetare förutslig förträffligt: "Tänk den dag då de fattiga vita börjar inse att de har gemensamma intressen med de förtryckta svarta. Då djävlar....."

att deklarera vår ståndpunkt. Vi tar klart avstånd från denna terroraktion som inte annat än svartmålar och underminerar de palestinska folkens rättvisa befrielsekamp. Aktionen som sådan gagnar inte annat än reaktionen och dess propagandaapparat. Men och ett viktigt men, vi försvaret den sociala och historiska bakgrunden som "framtvunget" denna desperata handling. Med den israeliska sionismen-kapitalismen har vi inget till övers. Intressant i detta sammanhang, är den reaktionära basis utifrån vilka många sk "socialistiska" länder bedömer aktionen. Man talar om det judiska

München 1972. Wayne Collett och Vince Matthews (som var med redan i Mexiko -68) på prisallén för deras insatser på 400 meter. Collett som kom två, har i protest gått upp och ställt sig jämte Matthews på första-plats prisallén. Under det att USA:s nationalsång spelas visar de ett beundransvärt mod när de omväxlande dels vänder ryggen mot den amerikanska fanan, dels petar i näsan(!) och ibland också stoppar händerna i byxfickan. När de kommer hem vet de vad som väntar dem. Dom blir liksom tidigare protestanter, utsatta för en förnedring och för trakasserier som inte går att uttrycka i ord. Alla de sociala rättigheter de vunnit genom sin skicklighet i idrott tas nu ifrån dem, och för dem återstår bara ett liv i den slum och sociala förnedring de en gång kom ifrån, innan de blev "stjärnor".

folket i rent reaktionär terminologi som för tankarna tillbaka till den reaktionära anti-semitism som stalinismen på 30-och 40-talet i Sovjetunionen med Trotskij och vänsteroppositionen som "syndabockar" diskade fram. Låt oss en gång för alla deklarera: anti-semitism, dvs hatet mot det judiska folket som folkslag, är och förblir en reaktionär förreteelse (se Hitler-tyskland). Anti-sionismen, dvs en kamp mot den israeliska tappningen av kapitalismen, sluter vi upp bakom.

Med plakater, affischer och propagandamaterial som dessa påskade stalinismen under 30-talet upp en rent reaktionär, fascistisk och rasistisk anti-semitism.

ANGELA DAVIS OCH STALINISMEN (forts.nästa sida)

Angela Davis rättvisa kamp mot politisk förföljelse och förtryck i USA och länder lierade med USA-imperialismen har kommit att spela en inte obetydlig roll för den amerikanska arbetarklassens tillväxt vad gäller militans och medvetenhet om det rådande systemets repressiva grundvalar. Genom sitt fängelsestraff och sin outtröttliga kamp mot en "rättvisa" i kapitaliets tjänst har hon med all rätt fått stå som kamp-symbol för alla fler kampmedvetna arbetare och progressiva inom och utom det amerikanska samhället.

Uttalanden gjorda av Angela den allra senaste tiden får oss emellertid att betvivla hennes verkliga intentioner för att inte säga "ärliga uppsåt". Frågorna som aktualiserat dessa helt tydliga berättigade ifrågasättanden gäller framför allt situationen i "öststaterna"; arbetarklassens situation - strejkrätten, organisationsfriheten, osv, men framförallt de politiska rättegångarna som under en längre tid pågått i länder som Tjeckoslovakien, Ungern, Polen, Jugoslavien men också Sovjetunionen. När Angela Davis ställs mot vägen för att besvara dessa för alla revolutionärer så viktiga frågor, har hon mer än infriat de förväntningar man kan ställa på den mest Moskva-troende fanatikern. Det gäller inte minst för de pågående rättegångarna mot revolutionärer i Tjeckoslovakien. Här har Angela ställt upp som ett lydigt, om än oskuldsfullt och omedvetet redskap åt den sk "kommunistiska" parti- och direktörsbyråkratin som med de mest fascistiska repressiva metoderna försöker sitta kvar vid maktens kött-rytor.

Såväl de frågor hon tvingats till att besvara, som innehållet i de svar hon givit påvisar en i grund och botten stalinistisk uppfattning om det "socialistiska" samhället.

För att ge rättvisa åt de alltmer högljudda protester mot fängslade revolutionärer och socialister som på ett nästan beundransvärt sätt gjort upp med det socialistiska samhällets avskräddeshög (stalinismen), publicerar vi nedan ett ÖPPET BREV TILL ANGELA DAVIS författat av den nu i exil bosatte tjeckoslovakiske politikern JIRI PELIKAN. Vi måste emellertid tillstå; vi vet inte vem denne J Pelikan är; hans politiska hemvist, hans politiska bakgrund, osv. Vi ser emellertid detta idag som en oväsentlighet, betraktat utifrån det faktum att innehållet i hans öppna brev innehåller så mycket rättvisa och sanning att ingen revolutionär längre får sitta inne med manifestationerna för sitt oförbehållsamma stöd åt den "östeuropeiska" arbetarklassens revolutionära kamp. Det gäller de som redan avtjänar livstidslänga straff för sin revolutionära kamp och övertygelse, såväl för de som i framtiden kommer att begå "brott" mot en alltmer repressiv och förtryckande byråkrat - direktörsklass i samtliga "östeuropeiska" länder.

ÖPPET BREV TILL ANGELA DAVIS

Ni får inte tita inför något förtryck!

Kära Angela Davis,

Ni blir kanske överraskad att en tjeckoslovakisk politiker i landsflykt känner ett behov att tillskriva Er. Ni har fått många budskap från Tjeckoslovakien men där fattas sådana från folk som vill betvika sin soli-

daritet med er, men vilka inte kunnat göra det därför att deras röster har blivit kvävda, därför att de sitter i fängelse eller väntar på sin dom.

Jag skriver detta brev till Er i deras namn. Jag kan tala och skriva därför att jag, som många av mina landsmän, har valt att fortsätta kampen i exilen. Men jag skriver också till Er medan vi trots våra skilda erfarenheter även har mycket gemensamt, och jag tror att Ni ska kunna förstå mig. Ni säger att Ni har blivit kommunist emedan Ni har sett folk lida och därav har förstått att samhället måste förändras. Så har det också varit för mig. Jag anslöt mig till kommunistpartiet i september 1939. Jag var student och jag hade upplevt hur mitt land ockuperades av nazisterna. Jag ville slåss för friheten och ändra på ett system som innebär krig och förtryck. Ni har gjort den pinsamma erfarenheten att stoppas i fängelse. Jag också. Jag vet precis som Ni vad förtryck, diskriminering och li-dande vill säga.

Skillnaden mellan oss består endast i det faktum att jag efter trettio års politisk aktivism i likhet med en halv miljon tjeckiska och slovakiska kommunister blivit utstötta ur partiet helt enkelt därför att vi vägrade att betrakta ockupationen av vårt lilla socialistiska land genom en främmande makt, även den socialistisk, som akt av broderlig hjälp.

Ni är för det omedelbara återtagandet av de amerikanska trupperna från Vietnam. Jag också. Men varför finns det fortfarande, fyra år efter deras intervention, 80.000 sovjetsoldater på tjeckoslovakisk mark, trots avtalen mellan Bonn, Moskva och Warszawa, i trots av den många gånger av såväl Husak som Bresjnev proklamerade "konsolideringen"?

Jag har varit lycklig att efter Er befrielse kunna läsa att Ni är besluten att kämpa för friheten av samtliga politiska fångar i hela världen. Ni kan anmärka att det där också finns en åtskillnad - men, Angela, begär att få listan över de politiska fångarna i Tjeckoslovakien och läs deras biografier. Ni kommer att konstatera att den förkrossande majoriteten bland dessa är kommunister eller socialister. Jag skulle vilja nämna några namn bland dem, de flesta kommunister sedan lång tid tillbaka: Milan Huebl, rektor för parti-högskolan i Prag och medlem av partiets centralkommitté (Huebl, åtalad för omstörtande verksamhet, dömdes den 1 augusti av en domstol i Prag till sex och ett halvt års fängelse. övers. anm.) Jaroslav Sabata, psykolog och medlem av centralkommittén, Alfred Cerny, arbetare, partisekreterare i Brno och medlem av centralkommittén, Jaroslav Litera, arbetare och partisekreterare i Prag, general Vaclav Prchlik, medlem av centralkommittén och parlamentsledamot, Karel Bartosek, historiker. Petr Uhl, professor, Jiri Lederer och Vladimír Nepras, journalist, Ota Krizanowski, professor vid parti-högskolan, samt hundratals mindre kända namn - intellektuella, studerande, arbetare, präster och fackföreningsmedlemmar. Bland fångarna finns det också två kommunistiska journalister vilka länge arbetade som korrespondenter i Ert land: Karel Kynel för radion och Jiri Hochman för dagstidningen Rude Pravo. I dag befinner de sig i fängelse, bägge är sjuka och de får ingen behövlig medicinsk vård, de får inte välja några advokater och har ingen aning om när deras rättegångar börjar.

Men fängelset är inte den enda eller huvudsakliga formen för förtrycket i Tjeckoslovakien. Tiotusentals medborgare saknar livets nödortf: de har berövats sitt arbete på grund av sina politiska övertygelser. De bästa författarna är dömda till tystnad "olydiga" teatrar har stängts, bemärkta filmregissörer är utan arbete eller har drivits i landsflykt. Kulturministern rekommenderar inte åt teaternas antifascistiska pjäser, fruktande att publiken ska dra "felaktiga paralleller" som skulle leda till en "provocerande entusiasm".

Det är just därför att Ni Angela, och de miljoner människor som har lämnat Er sitt stöd och vilka tror på ett rättvisare socialistiskt samhälle inte längre kan tita om sveket mot de mänskliga rättigheterna i länder som själva kallar sig "socialistiska" och som i själva verket genom sitt handlande diskrediterar socialismen mera än vilken reaktionär propaganda som helst.

Det är därför jag vill uppmana Er och alla dem som allvarligt och utan att begagna någon demagogisk propaganda har stött Er:

1) Kräv befrielse av alla politiska fångar i världen, i Grekland, i Spanien, i Portugal, i Brasilien, i Iran, i USA och även i Tjeckoslovakien och i Sovjetunionen!

2) Protestera mot kränkningen av de mänskliga rättigheterna - speciellt rätten till opinions- och organisationsfriheten, strejkrätten, emigrationsrätten, rätten att arbeta och studera utan diskriminering - i hela världen!

3) Kräv uttagandet av de amerikanska trupperna från Vietnam och av sovjettrupperna från Tjeckoslovakien!

Var förvisad om, Angela, att inte bara jag utan många fler människor väntar på Ert svar och, ännu hellre, på Er aktion.

JIRI PELIKAN

Detta öppna brev har - oss veterligen - tidigare publicerats i London Times, Le Monde och svenska Arbetsaren.

Angelas fullständiga svar på detta brev har vi dessvärre inte tillhanda när detta skrives (om nu överhuvudtaget svaret finns att tillgå). Vi har dock tagit del av ett antal progressiva eller revolutionära tidningar som återgivit såväl andemeningen i svaret som delar av det.

Till att börja med menar Angela Davis - i likhet med moskvatrogna tidningen Ivorba (Prag) - att brevet är "en oförsämd provokation mot socialismen" och att var och en som författar liknande upprop och/eller lämnar det "socialistiska landet Tjeckoslovakien" är "kont-rarevolutionärer" eftersom "de uppträder i opposition mot det socialistiska systemet". Angelas kommentar till rättegångarna mot revolutionärer är än mer avslöjande.

ARBETARMAKT, NR 2-3-4/72 SID 3

forts. från föreg. sida

Hon menar att folk i Östeuropa som berövas friheten genom ett långvarigt fängelsestraff "underminerar regering", och därför "hamnar på rätt plats".

Att detta svar inte bara är en förlust av en propagandistisk "revolutionär" med möjligheter som få att sprida den rättvisa revolten mot det kapitalistiska samhället står klart. DET ÄR OCKSÅ DEN VÄRSTA SKYMF man idag kan begå mot arbetarklassen i "Östeuropa" när man påstår att t ex Tjeckoslovakien eller Sovjetunionen skulle vara "socialistiska" länder. Det är som att spotta socialismen och den röda fanan rakt i ansiktet när man påstår att rättegångar mot revolutionärer och en kämpande arbetarklass skulle vara "rättvisa". LAT OSS EN GANG FÖR ALLA DEKLARERA DETTA!

Svarta Pantrarna har redan gjort det: "Det verkar som om Angela övergivit de svarta, enligt order från det reformistiska och reaktionära 'kommunistpartiet'".

Vi förstår och stöder Svarta Pantrarna i deras kamp, liksom vi helhjärtat stöder den revolutionära kampen i "Östeuropa". Men vi varken förstår eller stöder Angela Davis när hon inte annat än ger borgarklassen och hela deras propagandaapparat vatten på sin kvarn i sin anti-kommunistiska hets- och förtalningskampanj mot den "Östeuropeiska" och "Västeuropeiska" arbetarklassens revolutionära kamp. Vi ställer upp långtgående krav i solidaritetsarbetet för den förtryckta "Östeuropeiska" arbetarklassen: ARBETARMAKT eller partimakt, socialism eller barbari? Och vi nöjer oss inte med det. VI KRÄVER en omedelbar frigivning och rättvisa åt revolutionärer och progressiva som i sin kamp att förverkliga det socialistiska samhället begår historiens mest värddiga handlingar: en oförsonlig kamp mot partibyråkratin och dess medlöpare i profiterande och förtryckande direktörer, ingenjörer, tekniker, ja hela den "Östeuropeiska" byråkratiklassen!

I den kampen känner vi bara en väg: DEN PROLETÄRA INTERNACIONALISMEN som en nödvändighet för ARBETAR- KLASSENS DIREKTA MAKTOVERTAGANDE GENOM ARBETARKLASSENS EGNA SJÄLVFÖRVALTANDE BASORGANISATIONER - ARBETARRADEN!

red. för tidn. ARBETARMAKT

Litteraturrekommendationer:

Artikeln om "Sovjet"-unionen i detta nummer, vår egen stencil "Sczzecin -71", "PRAG - revolutionärer inför rätta!", "Brev till polska arbetarpartiet". De båda sista pamfletterna kan beställas från Partisan-förlaget, Mölndalsvägen 40-42, 412 63 GÖTEBORG, post-giro 72 09 93.

Henry Winston, USA:s kommunistpartis ordförande, och Angela Davis. Angela talar på detta möte bl a om att hon nu hoppas "att McCartytiden med dess vanföreställningar och fruktan för kommunismen håller på att försvinna". Sorry Angela. Att i dag tala om t ex Sovjetunionen som "ett socialistiskt land", eller, ännu värre, "kommunistiskt", gagnar inte annat än borgarklassen och dess rabiata anti-kommunistiska propagandaapparat.

I NÄSTA NUMMER bl a:

INTERVJU MED EN JUGOSLAVISK REVOLUTIONÄR

en uppföljning av den i detta numret publicerade artikeln om arbetarkampen och strukturomvandlingen i västeuropa: INTERVJU MED DIE. GROSSE ARBEITERKOMITEE och mer rapporter om arbetarkampen, fortsättning på den i nr 5 av JFP(AM:s lokalupplaga) påbörjade artikelserien om UNGERN -56 nu om PARTI-BYRÅKRATIN OCH HEMLIGA POLISENS ROLL, och mycket mycket annat. Men de här blir "huvudartiklarna". Det blir kanske också något om den förestående SAP-kongressen i november och arbetarkampen i Sverige. Vi får se.

Numret beräknas, om inget oförberett inträffar som det gjorde med detta numret, utkomma omkring den 5 oktober. Men kommer vi inte då, bli inte orolig. Vi kommer, om inte då, så några dagar senare.

nya utgåvor i revolutionära rådsocialisters unika förlagsverk sam-het

FRÅN SPARTAKISM TILL NATIONALBOLSJEVISM, 4:-

Som första pamflett i raden av flera som syftar till initierade studier av europeisk arbetarkamp under 1900-talet, och framförallt då den tyska efter första världskrigets slut, som givit många värdefulla erfarenheter, ger vi nu ut FRÅN SPARTAKISM TILL NATIONALBOLSJEVISM. Det är historien om Kominterns och stalinismens internationella politik för västeuropa, och ger läsaren hissande perspektiv på teoretisk akrobatik av den absolut högsta skolan.

RENÉ RIESEL: RÅDEN OCH RÅDSORGANISATIONEN, 3:- RÅDEN OCH RÅDSORGANISATIONEN av René Riesel, är ett oumdömligt häfte för den som vill sätta sig in i hela den revolutionära rådsorganisationens inre liv; dess historiska grundvalar, dess historiska tillämpning, nödvändighet och suveränitet, dess kritik av det kapitalistiska organisationsmönstret som stalinismen okritiskt tagit över, m.m. Kort sagt: ett historiskt dokument.

TESER OM DEN KINESISKA REVOLUTIONEN, 3:-

Visar på ett översiktligt sätt stalinismens och Kominterns förrädiska politik i Kina under 20-talet - det sk Shanghai-upproret. En klenod för var och en som önskar förstå den kinesiska "socialismens" historiska bakgrund.

OCH UNDER HÖSTEN KOMMER OCKSÅ:

ANTON PANNECOECK: LENIN SOM FILOSOF, 10:-

För dem som vant sig vid att betrakta "marxism-leninismens" "absoluta sanningar" som ett slutet system måste Anton Pannecoeck:s LENIN SOM FILOSOF upplevas som en chock. För den kritiske marxisten, som förstår att marxismen är en vetenskap som hela tiden är stadd i utveckling och alltid måste utsättas för ifrågasättanden - en befrielse. Anton Pannecoeck, erkänd marxistisk teoretiker och rådskommunist från Holland, nu död, gör i sin LENIN SOM FILOSOF något ingen tidigare lyckats med: klär av och blottar leninismens filosofi fullständigt. Men, han gör det konstruktivt och slänger inte käft med några floskler. Ett tillvägagångssätt som måste vara marxismens axiom.

ANTON PANNECOECK: PARTI OCH REVOLUTION (avsnitt i urval), 5:-

Ytterligare ett verk ur Pannecoeck:s skattkammare. Nu gäller det själva den revolutionära organisationen och den situation den måste vara en direkt avspeglning av. En, som vi tycker, viktiga bok. Får vi någon sin ekonomiska resurser att ge ut boken är PARTI OCH REVOLUTION högaktuell. Nu tvivlas vi - av ekonomiska skäl - ge ut urvalda avsnitt ur den. Men vi har gjort så gott vi kunnat - valt ut de avsnitt vi tycker är bäst.

KLASSKAMPEN I POLEN 1970-71, 4:-

Arbetarkampens historiska bakgrund, kampens förlopp och politiska innehåll.

NYLIGEN UTGIVEN

SCZECIN JANUARI -71, 1:-

Kompletterar på ett alldeles utmärkt sätt Klasskampen i Polen 1970-71 då den formulerar arbetarnas krav och redogör för partibyråkraternas reaktion på dessa. SCZECIN JANUARI -71 är den första i raden av många småskrifter som FRIPRESSTRYCKJÄNKÖPING kommer ge ut under det närmaste verksamhetsåret.

PRINCIPER FÖR UTGIVNINGEN

Utgivningen av dessa pamfletter och framtida pamfletter ombesörjes i fortsättningen av FRIPRESSTRYCKJÖNKÖPING i samarbete med REVOLUTIONÄRA RÅDSOCIALISTER. Det innebär emellertid inte att vi gjort avsteg från de utgivningsprinciper vi hade när VÄXJÖ UNGSOCIALISTER stod som redaktion och ansvariga för pamflettseriens fem första verk. Vi upplever fortfarande utgivningsprincipen "att dokumentera historisk och nutida arbetarkamp, som är satt på undantag av andra förlag, som ytterst betydelsefull för den revolutionära utvecklingen" som mycket viktiga. Vi menar också att vi bedriver ett värdefullt arbete i att översätta och ge ut kritiska dokument som polemiserar med, för eller - kanske ofta - emot de personer eller samhällen som varit av betydelse för socialismens utveckling och/eller utbredning. För oss har det aldrig funnits och kommer aldrig att finnas några "absoluta sanningar". Den konstruktivt, kritiska diskussionen måste fortgå i all oändlighet. Och vi har bara börjat.....

militanta DEMONSTRATIONER

Under denna rubrik har vi för avsikt att i fortsättningen ge läsarna information om genomförda eller - om möjligt - planerade militanta och politiskt korrekta demonstrationer och andra aktioner.

DEMONSTRANTER! DEMONSTRATIONSORGANISATORER! INRAPPORTERA REGELBUNDET ERA DEMONSTRATIONER, GENOMFÖRDA ELLER PLANERADE, TILL ARBETARMAKT.

DEMONSTRATION I MALMÖ

Tillsammans med diverse borgartidningar som Svd, Arbetet, SDS osv fick Jönköpings Fria Press och Arbetar-makt detta pressmeddelande från Malmö i början av juni:

EN GRUPP REVOLUTIONÄRA militanter angrep idag, onsdagen den 7/6 kl 02.00. det multinationella företaget Honeywell:s kontor i Malmö. Aktionen genomfördes i solidaritet med kampen mot USA-imperialismen i Indokina. Fönsterrutor krossades och tre paroller målades på väggen: HONEYWELL MÖRDAR I VIETNAM, KROSSA USA-IMPERIALISMEN, FNL SECCAR.

Honeywell har angräpts dels som ett svar på Nixon-regimens eskalering av folkmordspolitikerna i Indokina, och dels som ett led i kampen mot ett av de USA-företag som är djupast inblandat i kriget i Indokina.

Honeywell är en av de största leverantörerna av material till USA:s krigsmakt och därmed en av de största profitörerna på USA:s krig i Indokina. Även om Honeywell i Sverige inte handlar med krigsmaterial eller vapen är det en del av samma internationella företag, och Honeywells direktörer i Sverige är medskyldiga till utrotningspolitiken i Indokina. Angrepp mot Honeywell har därför gjorts i Minneapolis, Paris, Toulouse, Köpenhamn och nu i Malmö.

Honeywell levererade vapen och delar av vapen till USA:s krigsmakt under 1971 för 236,6 miljoner \$ (1,2 miljarder kr). Det viktigaste med Honeywells bidrag till USA:s krig är företagets ledande ställning i utvecklingen och produktionen av de "anti-personella" terrorvapen som används i Vietnam. 1966 - 70 anslags 350 miljoner \$ (1,7 miljarder kr) till Honeywell för framställning av "anti-personella" vapen.

En del av de vapen som Honeywell tillverkar är: SPLITTERBOMBEN BLU-26/B. Detta är en bomb som enbart avser att terrorisera befolkningen. Bomben innehåller tusentals stål- eller plastkulor och vid ett anfall från ett flygplan täcks ett område motsvarande 10 fotbollsplaner av en dödlig skur av kulor. Dessa bomber används idag över städer och byar i hela Vietnam. Ett exempel på en splitterbomb med Honeywells märke visas i svensk TV söndagen den 4/7.

"GRUSHINAN" XM41E1. Denna mina liknar en stor grön tepåse och sprids ut på marken över ett stort område från flygplan. Dessa små minor skall smälta samman med växtligheten och avser att spränga bort fötter och ben på människor.

GASBOMBEN BLU-52. Honeywell deltar i produktionen av denna bomb. Den fylls med de farliga CS1- och CS2-gaserna.

Dessutom har Honeywell en stor del av produktionen för den elektroniska krigsföring som Nixonregimen försöker utveckla mot de indokinesiska folken. USA kan inte behålla sin maktposition i Indokina annat än genom att ersätta soldater med maskiner. Förutom ovan nämnda terrorvapen använder man datamaskiner, infraröda detektorer, TV- och Laserstyrda bomber etc. för att söka stoppa FNL:s offensiv. Honeywell tillverkar delar av dessa vapen.

Mot Nixons krigspolitik måste vi genomföra massiva demonstrationer på gatorna och militanta aktioner mot de företag som levererar krigsmaterial och som spekulerar i kriget.

KROSSA KRIGSPROFITÖRERNA

SEGER ÅT FNL

FÖR EN INTERNATIONELL ANTIIMPERIALISTISK ENHETSFRONT

Malmö den 7 juni 1972.

PAMFLETTERNA:

Marxism kontra Leninism/Rosa Luxemburg, 2:50
Socialismens mening/Paul Cardan, 3:-
Mao som dialektiker/Martin Glaberman, 3:-
Politikens irrationalitet/Maurice Brinton, 5:-
Makhno-rörelsen i Ukraina 1917-18, 2:50

beställs från:

VÄXJÖ UNGSOCIALISTER
BOX 224
351 05 VÄXJÖ 1
p.g. 312 68-6

övriga pamfletter, beställs från:

FRIPRESSTRYCKJÖNKÖPING
BOX 221
551 02 JÖNKÖPING 1

BOKRECENSIONER:

KOLCHOS

Sovjetunionens moderna historia blir obegriplig för den som inte bryr sig om att sätta sig in i den viktiga frågan om kollektivjordbruket, kolchossystemet, och dess betydelse för landets ekonomi.

Rolf Berner är en svensk som jobbar på APN (Press Novosti, sovjetisk nyhetsbyrå) i Stockholm som redaktör och översättare och har genom sitt arbete fått goda insikter i sovjetiskt samhällsliv. I sin bok "Kolchos", FÖRFATTARFÖRLAGET, ger han en efterlänat ögonvittnesskildring av hur livet gestaltat sig på ett av landets 34 000 kollektivjordbruk. Under 10 dagar på sommaren 1970, medan han bodde hemma hos en bonde på Radisjtjevkolchosen mellan Smolensk och Moskva, hann denne kunnat samla fakta, främst genom intervjuer. Det är ett mycket intressant dokumentmaterial som blivit frukten av hans arbete. Läsaren får först en historisk tillbakablick från de första svåra åren, kampen i det Stora Fosterländska kriget mot tyskarna och krigets fruktansvärda våg av död och förstörelse. Sedan får man en närmare inblick i det dagliga jordbruksarbetet, så lättfattligt och medryckande skrivet, att också en stadsbo som kanske bara ser kor sommardag kan följa med i skildringen. Socialism måste förutsätta kollektivjordbruk, detta är en ofrånkomlig sanning. Men genom sin klassmässiga bakgrund har många bönder svårt att denast inse stordriftens betydelse för försörjningen av industriproletariatet. Här behövs propaganda och återpropaganda. - HOSS -

STENHUGG OCH NAPALMGUDINNA

Genom sin utgåva av de bägge romanerna "Stenhugg" av Björn Runeberg och "Napalmgudinnan" av Edvard Rowan har Författarförlaget uppnått en frapperande litterär kontrasteffekt. Den förstnämnda boken, som skildrar människöden i svensk glesbygd, får sin bjärta kontrast i den unge färgade amerikanen Edward Rowans skildring av sitt hemland och hektiskt uppskrivade och artificiella miljön där. När man, som jag, läst böckerna i sträck efter varandra blir resultatet en underlig känsla av att ha varit på tillfälligt besök i två världar som aldrig kan mötas. Norrlandstalarnas sus i sensommarnatten känns i flera dimensioner avlägsen från amerikanens bild av jättelika metallormar till bilköer som ringlar sig ut från Los Angeles centrum efter arbetsdagens slut.

Set Kruse är huvudpersonen i "Stenhugg", en avdankad kontorist från en stor flygplansfabrik i mellansverige som på sin ålders höst beger sig till en skogsby i det inre av Norrland. Där försöker han få liv i en sedan länge nedlagd stenindustri och boken ger en fin psykologisk skildring av mannens kamp med sig själv och den karga naturen. "Napalmgudinnan" däremot bjuder på ett helt annat litterärt tempo. I sin analys av den amerikanska livsstilen lägger Rowan särskilt tonvikten på hur Den Fria Konkurrenten förnedrar och reducerar allt mänskligt till blott och bart en vara där de vanliga ekonomiska lagarna om utbud och efterfrågan gäller. Han skriver: "Profiten - det är den som driver allting i de besuttnas värld.... Det finns ingenting sådant som tid eller rum - när det inte finns profit. Det är snuskigt. Det finns ingenting sådant som mänskliga varelser. Privat äganderätt är ordningen för dagen. Och det betyder privat profit. Enskild profit. Ett barn föds till världen, och han är ingen mänsklig varelse, han är bara en vara, en prick på konsumentlistan". Det är bittra ord av en man som själv arbetat som sjöingenjör i det Amerika där Vietnamfrågan nu håller på att leda till en avsevärd kvalitativ höjning av klasskampen. Rowan skriver: "Vietnam är kapitalismens interna - infernaliska - dynamik konkretiserad - manifesterad i ögonen på varenda mänsklig varelse i världen idag". Indignationen känns äkta men författaren lyckas inte prestera någon form av lösning i boken. - S. M. -

EN STUDIE AV DEN FASCISTISKA INDIVIDENS BETEENDE OCH VÄRDERINGAR

En studie av den fascistiska individens beteende och värderingar

skulle man kunna benämna ANDERZ HARNING:s bok om svensk nazism under andra världskriget, STALBADET (FÖRFATTARFÖRLAGET, april 1972, ca 17:50).

För att förstå bokens "budskap" och sammanhang, ett citat av författarens efterskrift: " - Den intressanta frågan är naturligtvis hur det kommer sig att ytterlighetsrörelser så hastigt kan få makt över ett folk. Det är inte alldeles säkert att det rådande klimatet gynnar en demokratisk utveckling. Inte minst under den senaste tiden har jag fått intrycket att olika motsättningar skärpts.

Jag tror inte att det är tillräckligt att banatellisera vissa tendenser och samtidigt överdriva vissa andra. De oartikulerade ropen på Ordning och Polis i politiska sammanhang minnar på ett skrämmande sätt om trettioalet. Egendomligt nog är det nu liksom då samma sorts människor som gapar.

Man ska inte underskatta deras inflytande. Den som lyssnar kanske hör stövlarna trampa i sitt inre".

I en tid som denna, då kapitalets kris banar väg för en ökad fascistisering, en fascism på frammarsch, får man inte bagatellisera "stöveltrampstendenser" som medvetet eller omedvetet kan leda till öppen fascism.

Det gäller att se upp med tendenser som "erinnrar på ett skrämmande sätt om trettioalet". Anders Harning redovisar i sin bok personliga erfarenheter, som det är angeläget att ta del av. Erfarenheter av egna föräldrar, som under andra världskriget var trogna "die Herrenvolk", som hoppades att nazismen skulle komma till Sverige och "befria dem". Boken har otvivelaktigt sitt värde, eftersom få antagligen är medvetna om vart dessa rop på "lag och ordning, mera poliser" en gång ledde. Läser man boken kommer man att känna igen många till synes "oskyldiga" och "vardagliga" åsiktsuttryck, som en gång var direkt uppknutna till en fascistiska ideologi och en fascistisk stormakt. På trettioalet var det Hitler och Mussolini som var ideal för "lag och ordning" -sökarna. Idag är det USA-imperialismen som understöds med samma argument, det är USA som är landet som banar väg för lagen och för ordningen.

Som framgått tidigare är dessa oartikulerade rop icke alls ofarliga, och de finns till stor del samlade i STALBADET.

Den fascistisering som nu växer fram i landet, i form av en ökad verbal fascistisering, i form av ökad repression mot socialister, i form av rop på lag och ordning, och i mera fanatiska former - Stanley Sjöbergs krav på en "väckelse" eller Rudkildes krav på lagliga åtgärder mot vänstern - är kanske iklädd en helt annan mantel än på trettioalet. Den nya fascismen har kanske en snyggare fasad, men innebär fortfarande samma konsekvenser som i "tredje riket" eller nu i Grekland, Spanien och Portugal. Kanske är det oerhört mycket svårare nu att se de oartikulerade referensramar och argument fascisterna omfattade på trettioalet, och se att argumenten och fraserna är nästan identiska. STALBADET har sitt värde just i detta, den redovisar dessa. Har man läst boken, kommer man otvivelaktigt att höra stövlarna trampa. Kanske inte så högljutt, men ljudstyrkan stiger. I maj demonstrerade Demokratisk Allians - en typisk representant för "lag och ordning" - tillsammans med den uttalat fascistiska Ustasja-rörelsen i Göteborg.

STALBADET:s ca 200 sidor är späckade med typiskt "oskyldiga" uttryck, som då ledde till fascism, och som tveklöst kommer att leda till fascistisering här och nu.

Låt oss redovisa några av Anders Harnings erfarenheter. Bokens titel, STALBADET, har sin djupare betydelse i att åttaåriga Anders fick stryk av en stål-piska varje gång han råkade säga saker, som föräldrarna fann gick emot "herrefolket". Stålbadet - därför att denna misshandel utdelades i badkaret. Styvmodern hade räknat ut att kallt vatten skulle minska blodflödet efter misshandeln. Sådana var dessa hängivna fascister, och sådana är de. Doktrinerna ska slås in i folk - till och med egna barn misshandlas, för att de skall få fascisternas doktriner insläpna i sig.

Ur boken: "Man skulle kunna tro att det fanns en motsättning mellan Mein Kampf och Bibeln men så var det inte. Tvärtom var statskyrkans män hängivna anhängare av den nye profeten. Dom väntade sig ett samhälle med lag och ordning och hoppades väl antagligen att allmän kyrkoplikt skulle införas i gen. Som vår sjömanspräst brukade formulera det: "hur-

somhelst så var det judarna som dödade Jesus. Kom ihåg det barn!" " Mamman skulle förklara hatet till kommunister: "Jojo, det vet man ju vad som hände under den där revolutionen. Det var brist på mat i St. Petersburg. Och då letade matroserna upp alla barn som hade föräldrar som inte var kommunister. Och så åt dom upp dom. Kokta som stekta. Du tror det kanske inte, pojke, men det är bara för att sånt vill man inte tro på. Kommunister blev stora och starka tack vare att det fanns en massa hederliga barn till hederliga föräldrar. Och det är väl så dom vill göra här också. Men väran Hitler skall nog stoppa dom skall du se". Argumenten känns igen. Tönen i argumentationen är samma som hos t ex Stanley Sjöberg. De här resonemangen om "blodtörstiga kommunistiska vild-djur" existerar. En av Stanley Sjöbergs anhängare, en medleälders man med fru och barn, frågade mig på ett religiöst utomhusmöte i Jönköping: "hur många pensionärer om dan dödar du?"

Vi kommer säkert att stöta på den frågan många gånger igen. Sådana är fascisternas metoder. Utnyttja en omedveten människas rädsla och du kan få honom att i grupp utföra rent fascistiska handlingar. Det är religionens gamla metod. Skräm människor för djävulen och de blir religiösa. Se upp med fascistiseringen!! -Ulf Broberg-

MITT I DEN NORDISKA IDYLLEN

klampar SEBASTIAN LYBECK omkring och iaktar. Efter tre års iakttagande i idyllen har Lybeck så sammanställt en diktsamling (MITT I DEN NORDISKA IDYLLEN, SEBASTIAN LYBECK, FÖRFATTARFÖRLAGET 1972, ca 12:50).

Författaren menar själv att man inte ska beskriva vad boken handlar om, eftersom dikterna sannolikt har helt olika betydelse för olika människor. "Se efter själv" uppmanar han läsaren. "Sök fram din egen mening. Ingen annan kan läsa med dina ögon".

Kanske kan du med dina ögon se en mening i Lybecks diktande. Han lyckas få en radikal toning, genom att nämna förtrycket ("folkets villkor"), genom att behandla fyra mördade demonstranter i USA i diktform, genom att ta med ordet "Vietnam" ett flertal gånger.

Förtrycket, demonstranterna och Vietnam finns liksom mycket annat behandlat på lättillgängligare sätt. Lybecks dikter kan endast ha ett värde, om du och dina ögon, finner det enklare att förstå saker i diktform.

W.W.

UPPROR BLAND MARSVINEN

UPPROR BLAND MARSVINEN, titeln på P.C. Jersilds senaste bok, (FÖRFATTARFÖRLAGET ca 15 kr) syftar säkerligen på den tendens som så smått börjar växa sig stark bland människorna i Sverige. Ett ifrågasättande av myndigheter, politiker och normsystem. Ett "uppror" mot monopolkapitalister och andra utslagare.

Men ofta rör sig Jersild i en borgerlig miljö och drar sina slutsatser därefter. Ja, egentligen borde man inte tala om slutsatser, för det är verkligen något som lyser med sin frånvaro. Jersild är en iakttagare, som låter läsaren själv dra sina egna slutsatser av vad Jersild ser och hör.

UPPROR BLAND MARSVINEN är en rolig bok, som man sträckläser. Man får följa Jersild från tonårshändelser vid ett flygfält fram till nutiden och ett studiebesök i Sovjet. Boken handlar, enligt Jersild, "om möten med tanter, patienter, professorer, administratörer, pastorer, militärer och marsvin. Allt är sant, mer eller mindre".

ALEXANDER SOLSJENITSYN - ANTISOCIALIST, HISTORIE-SKRIVARE ELLER INGEDERA?

Frågan om huruvida Alexander Solsjenitsyn är antisocialist eller ej, kan ställas än en gång. Hans senaste bok i raden av tidigare översatta fyra föreläsningar nu nämligen i handeln. Boken - Augusti Fjorton (Wahlström & Widstrand, ca 60:-) - är enligt honom själv "början till ett livsverk" vilket svftar till att skärskåda Sovjetunionens historia från början av seklet till dags dato. Enligt egen utsaga tror han sig inte bli färdig innan sin död. Svaret på denna fråga - huruvida Solsjenitsyn hinner bli färdig eller ej - liksom frågan om hans påstådda "medvetet antisocialistiska historieskrivning" kommer inte kunna ges förrän efter hans bortgång. Om ens då. Augusti Fjorton är inte ens en antydning om svaret på den senare frågan, varför kategoriska fördomar och/eller utlåtanden (i stil med Moskva-anhängarna i Norrskensflamman eller nystalinisterna i Proletären) försvåras och försenar mer än undrättat och påskyndar svaret.

Orsakerna till detta är flera. Solsjenitsyn är "ett barn av sin tid"; han är och förblir en representant för dem vilka aldrig "kännt sig riktigt hemma" i den "sovjetiska" byråkratin, för dem vilka det aldrig funnits några "kollektiva rättigheter" eller, ännu mindre, privilegier. Det är "de små" - de som får sitta mellan när de stora träder - som talar genom Solsjenitsyn. De, som i händelse av opposition, vare sig revolutionärer eller reaktionärer, under stalinismen, fick fingrarna avklippta medan det för de privilegierade byråkraterna på sin höjd stannade vid naglarna.

Solsjenitsyn är därför en skrivande produkt - en avspeglning - av ett "sovjetiskt" samhällssystem utan egentligt nervsystem.

Innehållet i Augusti Fjorton behandlar - som titeln antyder - Ryssland augusti 1914. Men inte vilket Ryssland augusti 1914 som helst. De privilegierade och första världskrigets frontfolks Ryssland. Sättillvida kan Solsjenitsyn "anklaga" för en "antisocialistisk" historieskrivning. Men en sådan anklagelse skulle samtidigt också bli missvisande betraktat utifrån det sätt på vilket Solsjenitsyn behandlar ämnet. De privilegierades liv och tänkesätt skildras ingående. Samma gäller frontfolkets. Solsjenitsyn tar därmed inte ställning för det sätt på vilket de härskande klas-

ARBETARMAKT/JFP, SID 5

SURA RÖNNBÄR

USA och Saigonjuntan sa att de skulle återta QUANG Tri före den 19 juni.

Efter den 19 juni kom ett officiellt meddelande: operationen hade till uppgift att oskadliggöra fienden, precis som för ockupationen av Quang Tri var det bara en fråga om tid.

Nästa meddelande: Quang Tri skulle återtas för 13 juli, datum för återupptagandet av Parissamtalen.

Efter 13 juli gavs denna kommuniké: Quang Tri är faktiskt inte något viktigt militärt objekt. Den är bara en provinshuvudstad, nu reducerad till ruiner av amerikanska bomber och kulor. Den är för nuvarande bara av psykologiskt intresse.

Surt sa räven om rönnbären.

SOUTH VIETNAM IN STRUGGLE, nr 160, 14/8-72

SYDVIETNAMS FOLK PÅ OFFENSIVEN - AVSLÖJAR VIETNAMISERINGSMYTEN

När sydvietnams folk under ledning av FNL reste sig i en mäktig offensiv i slutet av mars-72, så sopades Saigonjuntans marionettarmé undan. Saigonjuntans her- rar, Nixon och de amerikanska kapitalisterna, blev tvugna att åter föra fler amerikanska trupper till Vietnam, de sände 560 nya flygplan som förstärkning, sjöstridskrafterna tredubblades. Nu är ca 200 000 amerikanska soldater direkt engagerade i Indokinakri- get. Samtidigt talar Nixon om hemtransport av trup- per, om "vietnamisering", allt för att blidka världs- och hemmaopinionen - det är ju val snart i USA.

Folkets och FNL:s offensiv avslöjade genast talet om "vietnamisering". I rent militära siffror har of- fensiven resulterat i: 220 000 fiender har försatts ur stridbart skick (dödats, skadats eller tillfångat- agits), 300 flygplan har oskadliggjorts och åtta flygfält har förstörts. (Källa: PRR:s informations- bulletin nr 10-72).

Avslöjandet av vietnamiseringsmyten och det faktum att FNL har byggt upp en fungerande administration i de områden som befriats, och denna administration fungerar - till skillnad från Saigonjuntans - utan något övervakande från militärt håll. Just häri lig- ger grunden till FNL:s framgångar, man litar till folket och folket litar på FNL. Detta visar sig ock- så i de framgångar som har vunnits: befrielsestyrkor- na intar bas efter bas, befriar by efter by, fler och fler Saigonsoldater deserterar till FNL och till fol- ket. Le Monde, som refererar till amerikanska militä- ra källor, skriver 11/7-72: i kustprovinserna Binh- Dinh kontrollerade FNL 19 byar i slutet av april, tre månader senare var 320 byar under FNL:s kontroll.

Men FNL:s och folkets offensiv är ändå inte det som har låtit tala mest om sig i nyhetsrapporteringen från Indokina. Utan vi har istället fått bevis efter bevis för att USA-imperialisterna inte ryggat till- baka för massmord (om det nu fanns någon som trodde det), bombningarna av dammanläggningarna kan sluta i att stora delar av slättområdena i DRV översvämmas och att miljontals människor dränks.

USA-imperialisterna, med Nixon i spetsen, har av- slöjat sitt mordiska ansikte så väl att t om social- demokratiska ledare här i Sverige börjar protestera och höja sina röster till ett litet, men ändå, an- grepp på USA:s politik i Indokina. Men den revolutio- nära Vietnamrörelsen har inte, och kommer inte att glömma deras och deras organisationers tidigare ut- talanden och svek mot Indokinas folk och mot den progressiva Vietnamrörelsen. Nu när majoriteten av det svenska folket står bakom kravet USA UT UR INDO- KINA så vågar dessa opportunisterna inte annat än, att sluta upp bakom detta krav. Men vi väntar fortfarande på att 220-miljonersbiståndet till DRV skall utbeta- las - det är viktigare nu än någonsin.

I Laos och Kambodja är utvecklingen, liksom i Viet- nam, till befrielseströrelsernas och folkets fördel. I Kambodja har FUNK vunnit stora militära framgångar under våren och sommaren och befriat nya områden, främst runt huvudstaden Phnom-Pen och i områdena nära den vietnamesiska gränsen. Samtidigt har man också konsoliderat sin ställning i tidigare befriade områ- den, och med folkets hjälp byggt upp en fungerande administration. FUNK:s framgångar har varit så stora att statschefen Lon Nol, som är tillsatt av USA, mer än någonsin förtjänar epitetet "borgmästaren i Phnom- Phen". (Källor: Le Monde och Bulletin du FUNK).

I Laos har befrielsestyrkorna, Pathet Lao, också vunnit stora framgångar, speciellt i södra Laos där man intagit flera städer, bla Khong Sedon och Vapi.

De indokinesiska folken har återigen bevisat att de kan - och att de kommer att - besegra de amerikanska imperialisterna. Indokinas folk är värt allt stöd, den kamp som de idag för på slagfälten i Indokina är också en kamp för oss - en kamp mot imperialismen. En kamp som vi här i Sverige också måste föra, om vi in- te vill bli ännu mer inordnade i USA:s maktsfär. Den- na kamp, kan och måste föras på alla områden, vi mäs- te visa på USA:s ekonomiska system som orsaken till deras angrepp på Indokina - och då också peka ut lösningen - krossa kapitalismen. Men kapitalismens och imperialismens krossande sker inte i dag, men kampen i Indokina pågår idag, därför måste vi stödja de indokinesiska folken, som befinner sig i främsta frontlinjen mot imperialismen på alla sätt, genom att delta i demonstrationer, genom att kräva att regerin- gen erkänner PRR, genom materiellt stöd.....

Vi kan vara övertygade om att Indokinas folk seg- rar - segern går snabbare med vårt stöd.

ALLT STÖD AT INDOKINAS FOLK!!
BRYT MED SAIGON - ERKÄNN PRR!!
KROSSA IMPERIALISMEN - LEVE SOCIALISMEN!!

ARBETARMAKT/JFP, SID 6

intervju med FNL:s ordförande

Följande intervju med FNL:s ordförande, Nguyen Huu Tho, gjordes av en AFP-korrespondent den 6 juli 1972. Vi har hämtat materialet från PRR:s informationsbul- letin nr 9-72.

AFP: Fortskrider den pågående offensiven enligt planer- na?

Huu Tho: Befrielsestyrkorna och folket i Sydvietnam är på offensiven. De är segerrika och deras framgångar blir allt större. Fienden är på defensiven. Deras för- luster blir allt större. Under de senaste veckorna har vi uppnått strategiskt viktiga mål. Dessa kommer att följas upp av fler kraftfulla attacker och folk- resningar.

AFP: Har ni några problem med att få förråd?

Huu Tho: Underhållet är alltid ett problem i militära operationer. Den sida som löser problemet på ett bra sätt har större utsikter att segra. USA-angriparna och deras skyddslingar har svårigheter med just underhål- let. De måste skaffa sin proviant, även mat och dricks- vatten, från avlägsna platser som USA, Japan, Filippi- nerna och Thailand. Dessutom så angriper befrielsestyr- korna ständigt deras förråd på vårt territorium. Våra trupper skär också ofta av kommunikationslederna på land, till sjöss och i luften mellan fienden och de olika slagfälten. På så sätt undergrävs deras strids- förmåga och moral.

Befrielsestyrkorna får som vi uttrycker det "förråd på platsen". Det är folket som utrustar dem, som ger dem mat. Och de gör detta av egen vilja, inspirerade av slagordet "allt för segern över de amerikanska an- griparna". Vi har fått mycket hjälp från Nordvietnam och från vänner över hela världen. Det är för att för- hindra denna tillförsel av material som USA har inten- sifierat sitt krig från luften och havet. Redan tidi- gare har ett sådant försök av USA misslyckats. Det var för några år sedan under president Johnson. Han lyc- kades inte och det kommer inte att lyckas bättre för Nixon. Jag skulle vilja nämna en annan källa till vå- ra förråd: de amerikanska angrifarna och deras hant- langare. "Beslagtag fiendevapen att förinta fienden med" har alltid varit en riktlinje för att få förråd.

AFP: Är det riktigt att säga att syftet med den ak- tuella offensiven är politiskt; att skapa en nationell samlingsregering?

Huu Tho: Syftet med vår kamp är att tvinga amerikanar- na att respektera våra grundläggande nationella rät- tigheter, däribland självbestämmanderätt. Och det är en militär, politisk och diplomatisk kamp, som vi för. Om bara USA upphör med sitt angrepp, sin "vietnamise- ring" och sin inblandning överhuvudtaget i Sydvietnam, så blir det också omgående fred, samtidigt som en sam-

lingsregering kan bildas.

AFP: Skulle den nuvarande offensiven ha genomförts om amerikanarna hade gått med på en överenskommelse på basis av ert sjupunktsförslag för fred?

Huu Tho: Som jag just sa, så skulle gevären ha slutat skjuta om Nixon hade gett ett allvarligt svar på vårt fredsinitiativ.

AFP: Kan man säga att ert förslag till en "nationell samlingsregering" skyddar USA:s intressen? Hur kan den göra det?

Huu Tho: I våra sju punkter, varav två vidareutveck- lats, har vi föreslagit att en nationell samlingsre- gering i tre delar upprättas. Den bör anförtros att organisera verkligt fria, demokratiska och rättvisa allmänna val i Sydvietnam. Ett oberoende och fritt Sydvietnam kommer att upprätthålla politiska och eko- nomiska förbindelser med alla länder, inberäknat USA, oberoende av deras sociala och politiska system och på basis av de fem punkterna för fredlig samexistens.

Alltså, lösningen som sjupunktsförslaget föreslår kommer på ett ärofullt sätt hjälpa amerikanarna att ta sig ut ur det vietnamesiska trasket, detta i enlig- het med deras långsiktiga intressen i Vietnam, Indo- kina och Sydostasien.

AFP: Kommer PRR att garantera att Saigonadministra- tionen får del i den nationella samlingsregeringen?

Huu Tho: De som nu styr Sydvietnam ska, enligt förs- laget, med undantag av president Thieu förstås, själ- va välja sina representanter till den nationella sam- lingsregeringen. Den tredje falangen ska, enligt förs- laget, bestå av enskilda eller representanter för po- litiska, sociala och religiösa grupper, av vilka en del nu är i landsflykt och varken tillhör den ena el- ler den andra sidan, men som arbetar för fred, obe- roende, demokrati och neutralitet.

Samlingsregeringens själva karaktär är alltså ett relevant svar på Nixons påstående att vi vill "pät- vinga Sydvietnam en kommunistisk regering".

Det är USA-administrationen som genom "vietnamise- ringen" gjort sitt bästa för att påtvinga sydvietna- meserna att acceptera Thiens quislingregim. Nixons tal den 8 maj 1972, om "eld upphör" var i grunden ingenting annat än ett ultimatum och ett krav på att det sydvietnamesiska folket skall ge upp och accepte- ra det av USA upprättade Thiestyret.

Vi har, liksom våra landsmän i norr, entydigt avvi- sat USA-presidentens arroganta krav. Med stöd av och sympati från alla våra vänner i världen ska vi upp- rätthålla våra ansträngningar tills USA lämnar vårt land och tills marionetterna faller och tills obe- roende och frihet uppnåtts, tills våra nationella rät- tigheter helt och hållet respekteras.

ENGLANDS HAMNARBETARE SLÅSS FÖR SINA JOBB - FACKET FÖRRÅDER KAMPEN

kampen dag för dag

Fredagen den 16 juli i somras stod England vid randen av en generalstrejk. Hamnarbetarna genomförde aktioner mot containersystemet, som kommer att öra dom arbetslösa. En internationell solidaritetskampanj organiserades snabbt upp på initiativ av HYDRA/SPARTAKUS, en belgisk-schweizisk-österrikisk organisation. Denna internationella solidaritetskommitté, som utgör rättade informationscentraler i Basel, London och Göteborg, delade ut flygblad med samma text i Europas flesta containerhamnar, och uppmanade hamnarbetarna att blockera Englandstrafiken som en aktiv solidaritet med de kämpande engelska kamraterna. De engelska hamnarbetarnas kamp denna sommar misslyckades inte - den förrådes. Hamnarbetarna såldes av sin fackförening och i viss mån av organisationer som HYDRA/SPARTAKUS som tidigt övergav solidaritetsarbetet för att ägna sig åt en harmlös mjölkstrejk.

HAMNARBETARNAS KAMP - FÖRLOPP

Hela Europa drabbas av sk strukturrationaliseringar. Dagligen läggs företag ner och arbetare avskedas. Tydligare och tydligare framstår de traditionella arbetarorganisationerna som för tunna eller direkt ovilliga att företräda arbetarnas intressen. Därför lyckas arbetarköparna tillsammans med fackföreningsquislingarna ofta slå ned den kamp, som arbetarna för nationellt. Det enda medel kämpande arbetare har att sätta emot kapitalet är internationell arbetar-solidaritet. Hamnarbetarnas kamp mot anti-strejklagarna (som alltså är en följd av strukturrationaliseringen, en strukturrationalisering som har inneburit containerisering, och en containerisering som håller på att utplåna en hel grupp arbetare - hamnarbetarna) har varit ett prov på den proletära internationalismens hållbarhet, kanske har denna kamp varit ett av de första tecknen på en beovnande internationalisering av kampen.

Solidaritetskampanjen, i Skandinavien bestående av Arbetarkonferensen (AK-72), Förbundet KOMMUNIST och Rådssocialisterna i Sverige. Vidare färdiga grupper och fagliga ungdom i Odense, Danmark, Socialistisk Folkepartis Unodom (SFU) i Norge mfl organisationer, upprättade en skandinavisk informationscentral i Göteborg. Andra informationsgrupper upprättades i Sverige, bla i Malmö, Jönköping, Stockholm och Gävle.

Skandinaviska Solidaritetskommittén stod i ständigt kontakt med hamnarbetarna genom Shop Stewardskommittén genom den internationella solidaritetskommitténs rep-

resentanter, men även genom representanter för hamnarbetarna i Göteborg och folk från den skandinaviska solidaritetskommittén stod vi i direktkontakt med shop stewardskommittén och de kämpande hamnarbetarna i England.

Vi har ansett det viktigt att öra en utförlig dokumentation av sommarens kamp i England och det solidaritetsarbete som utvecklades. I detta nummer ner vi därför en 'dag för dag'-beskrivning av de engelska kamraternas kamp mot antiarbetarlagar och mot en fackförening som agerar springbojke åt kapitalisterna. Vi ska också försöka väva in den internationella solidaritet i hamnarna och den solidaritetskampanj som löpte parallellt med de engelska kamraternas kamp. I nästa nummer återkommer vi med en utförlig analys av kampens innehåll och en slutvärdering.

'Dag för dag'-redaktionen börjar
FREDAG 16 JUNI:

England står vid randen av en "olaglig" generalstrejk. Strejken började med blockad mot de firmor som har containertrafik i hamnarna. Enligt Heath-regeringens nya arbetsmarknadslag, *The Industrial Relations Act* (2) (en lag som till det mesta liknar den svenska avtalslagen från 1928, och som bla stadgar fredsplikt på arbetsmarknaden). Med denna lag som grund väckte arbetsmarknadsdomstolen (en domstol, *The Industrial Relations Court*, som också är en följd av arbetsmarknadslagen) åtal mot de tre shop stewards, som gick strejkvakt utanför en hamn i London. Arbetarna accepterar vare sig lagen eller domstolen, och följaktligen ignorerar de en domstolsorder att avbryta strejkvakten. De inställer sig icke heller till den domstol de ju inte accepterar. Följden blir att arbetsdomstolen utfärdar en arresteringsorder och de tre hamnarbetarna sätts i fängelse. Det var detta fängslande som utlöste strejken i torsdags, och som så när hade utlöst en olaglig generalstrejk. Arbetarna i hela Storbritannien svarade på arresteringarna med hot om att redan på fredagsmorgonen inleda en generalstrejk.

På fredagen är 35 000 hamnarbetare i strejk som en direkt protest mot arresteringarna, 7000 man hålls i reserv. Sympatiststrejker med hamnarbetarnas aktion utbryter i många branscher: bla kolgruvearbetarna, verkstadsarbetarna, typograferna och bilarbetare på Ford sympatiststrejkar. Hamnarbetarna i Europas största hamn - Rotterdam - förklarar sig beredda till en omedelbar solidaritetsstrejk. Inför denna kompakta solidaritet med de fängslade hamnarbetarna tvångas Heath-regeringen att gå till reträtt: efter ett blixtsammankallat natt-möte damnade regeringen av en gammal 1800-talslag och frigav de tre shop stewards. Hamnarbetarna alltså i strejk, sympatiststrejker i andra branscher.

MÅNDAG 19 JUNI:

Hamnarbetarna håller massmöten över hela England. Shop Stewards (3) - arbetarnas direktvalda fackliga representanter - rekommenderar återgå till arbetet, eftersom de omedelbara kraven - frigivandet av de tre - nu uppfyllts av regeringen. Samtidigt diskuteras fortsatta och intensifierade blockadaktioner mot containertrafiken - och dess omedelbara följd, de kända massavskedandena. På fem år har 20 000 engelska hamnarbetare förlorat sina jobb - antalet hamnarbetare har minskat från 66 000 till 44 000 idag - och avskedandena fortsätter. Och containeriseringen innebär att hamnarbetarna helt försvinner som yrkesgrupp.

Striden mot avskedandena fortsätter, trots frigivandet. Hamnarbetarna prioriterar nu upprättandet av kontakter med norra Europas hamnarbetare. Omgesidig solidaritet är nödvändig om hamnarbetarna i England ska kunna lyckas i sin fortsatta kamp. Hamnarbetarna i Rotterdam vill solidaritetsstrejka.

Internationell solidaritetskommitte tar form. Centraler för denna upprättas på flera ställen i Europa, centralen för den skandinaviska solidaritetskommittén blir Göteborg.

Två stora danska tidningar, *Politiska Revy* och *Information*, skriver stora artiklar om hamnarbetarnas kamp och om den skandinaviska solidaritetsrörelsen. På lördagen (17 juni) har olika grupper taat emot och spridit flygblad. Svenska radion har gjort en

intervju med Hydramedlemmar som tillhör den internationella solidaritetskommittén.

TISDAG 20 JUNI:

Hamnarbetarna återgår till arbetet, sedan detta beslutats på ett massmöte på måndagskvällen. Samtidigt inställs de solidaritetsaktioner som taat fart i andra branscher.

ONSDAG 21 JUNI:

Flygblad delas ut runt om i Europa. I Sverige bla i Skandiahallen, Göteborg, och vid några varv.

TORSDAG 22 JUNI:

En överenskommelse uppnås mellan hamnarbetarnas fackförening och ledningen för Chobham Farm-containerdepån - där förra veckans blockad bla lett till att de tre hamnarbetarna arresterats - som innebär arbetsgarantier för de registrerade (4) hamnarbetarna. Från nu ska Chobham Farm-depån endast anställa registrerad arbetskraft, och de 60 oregistrerade arbetare som hittills utfört detta arbete ska få andra jobb i Chobham-depån. På denna depå har alltså hamnarbetarna och shop stewards fått sina krav tillmötesgående, men trots denna seger fortsätter shop stewards-kommittéerna att intensifiera sina inofficiella aktioner mot de containerdepåer som inte tillmötesgått kraven på samma sätt som Chobham-depån. Hamnarbetarna blockerar depåer i London, Hull, Liverpool och på andra platser. Aktionerna kommer senare att leda till att arbetsdomstolen återigen ingriper, då med hjälp av antistrejklagarna.

Hamnarbetarnas shop stewards har utlöst en officiell hamnstrejk till att börja om ungefär fem veckor. Om denna officiella strejk förråds av TUC (5) kommer en vild inofficiell strejk att bryta ut under ledning av shop stewards. Om inte arbetsdomstolen förklarar blockaderna olagliga, är ett uppblossande av kampen inom denna femveckorsperiod osannolikt.

SCHWEIZ: fabrikskommittéerna på Basels tre kemiska koncerner - Hoffman-Laroche, Ciba-Geigy och Sandoz - begär information och skickar solidaritetstelegram till England. En mängd fabrikskommittéer och fackföreningar i hela Europa har begärt information för att kunna informera arbetarna. Sekreteraren i det schweiziska bygg- och träarbetareförbundet har under tecknat solidaritetstelegram till hamnarbetarna. Sekreteraren hos socialdemokraterna i Zürich, Gmünder, skickar solidaritetstelegram.

HOLLAND, BELGIEN: flygblad har delats ut i hamnarna i Amsterdam och Rotterdam med positiva reaktioner bland hamnarbetarna.

Flygblad som uppmanar till solidaritetsaktioner och solidaritetstelegram samt till ekonomiskt stöd till de engelska hamnarbetarna delas ut på Volvo och Arendalsvarvet, Göteborg.

SFU, Norge, meddelar att de sånt solidaritetstelegram och sluter upp helt bakom hamnarbetarna.

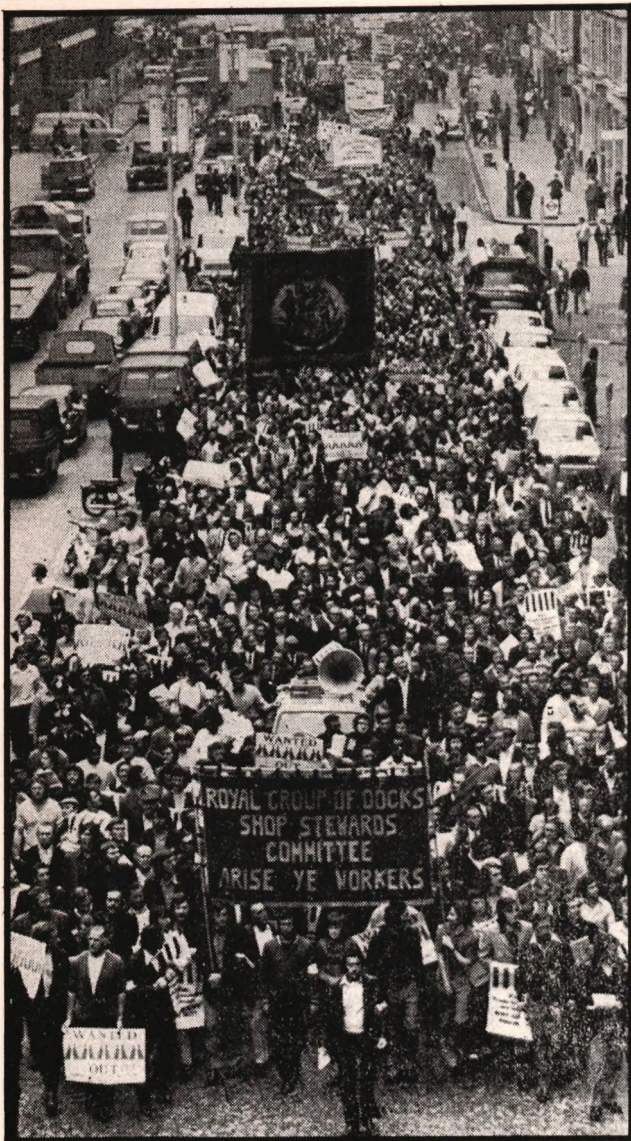
Hamnarbetarna fortsätter alltså sina blockad- och strejkvaktaktioner. Eftersom generalstrejken inte blev av, tonas solidaritetsrörelsen ner, men fortsätter att hålla en hög beredskap. En ny strejk är ju utlöst till att komma inom fem veckor.

Den 31 juni deklarerar shop stewards: VI HAR VUNNIT EN POLITISK OCH EKONOMISK DELSEGER NÄR DET GÄLLER HÄFTNINGARNA AV VÅRA KAMRATER OCH KRAVEN I CHOBHAM FARM-DEPÅN. SEGERN HAR VUNNITS GENOM EN HÖG KAMPREDESKAP, HÖT OM GENERALSTREJK OCH SOLIDARITETSVÄRNINGAR FRÅN ANDRA ARBETARGRUPPER I Vårt LAND OCH I EUROPA.

MEN DE GRUNDLÄGGANDE PROBLEMEN ÄR INTE LÖSTA! UNDER SOMMAREN KOMMER VI INTE ATT TRÄPPA UPP KAMPEN UTAN ISTÄLLET UTNYTTJA TIDEN FÖR ATT FÖRBEREDA OSS OCH STÄRKA FRONTERNA INFÖR HÖSTENS KOMMANDE STRIDER. SAMTIDIGT MÅSTE VI VÅRA MEDVETNA OM ATT REGERINGEN KAN UTNYTTJA SEMESTERTIDERN TILL ATT GÅ TILL ATTACK MOT OSS OCH VI MÅSTE ÄVEN I FORTSÄTTNINGEN VÅRA BEREDDA PÅ SNABBA AKTIONER.

BLOCKADEN MOT CONTAINERDEPÅERNA FORTSÄTTER I DE VIKTIGASTE HAMNARNA. DET STÅR HELT KLART FÖR OSS ATT FRÅGAN INTE KAN STÄLLAS: CONTAINER ELLER INTE CONTAINER. VI SÄGER: RATIONALISERINGARNA, TEKNISKA FRAMSTEG, CONTAINER, JA! MEN UNDER KONTROLL AV ARBETARNA SJÄLVA - INTE SOM ETT FÖRTRYCKARINSTRUMENT MOT OSS!

Den öppna kampen trappas alltså tillfälligt ner,

MONOPOL KAPITALISMEN OCH EEC

Efter 11 år och en lång och krokig väg har den svenska borgarklassen lyckats få in en fot i EEC. Knappt har bläcket på frihandelsavtalet hunnit torka förrän avgrundstjut och domedagsprofetior hörs från de svenska monopolkapitalisterna. Vad är det då som har hänt? Tydligt är att monopolkapitalisterna inte är nöjda med frihandelsavtalet trots att det innebär att 85 % av de svenska industrivarorna inte är tullbelagda 1977 i det utvidgade EEC (dvs de ursprungliga länderna + Norge, Danmark, England och Irland). De resterande 15 % utgöres till största delen av papper, papp och pappersprodukter. För dessa tar det 11 år innan tullarna är avvecklade och för specialstål, legeringar, blv, zink, rostfria stålrör m.m. dröjer det 7 år.

Dessutom kan vissa sk känsliga varor och livsmedel undantas från tullavvecklingen. Lyssnar man till företrädare för främst pappers- och stålindustrin, kan det förefalla som om det är här skon klämmer (de hotar med att de pga dessa undantag måste flytta produktionen från Sverige till någon stat innanför tullmuren). Men här som så ofta annars har vi att göra med dimridåer och pennfakteri, monopolkapitalisternas mål var och är inte att uppnå endast ett frihandelsavtal med EEC, det innebär i sig självt så lite. Det vägda genomsnittet av EEC:s tullar där man tar hänsyn till exportens sammansättning, ligger mellan 5-6 %, och enligt de beräkningar som göres i Zenit nr 21, innebär tullarnas avvecklande att bruttonationalprodukten endast kommer att öka med 0,79%. Vad monopolkapitalisterna verkligen vill, är att komma in i EEC med dess fria arbetsmarknad (och lägre löner), fria kapitalrörelser och fria etableringsrätt - alla faktorer som ökar kapitalets rörelsefrihet och underlättar fusioner, dvs påskyndar det svenska monopolkapitalets sammanväxt med främst det europeiska, vilket kommer att stärka dess ställning både gentemot andra imperialistiska/monopolkapitalistiska makter (främst Japan och USA) och mot arbetarklassen.

Hur kommer det sig då att det svenska monopolkapitalet "för första gången" sedan det på 30-talet etablerat sig som den hegemoniska (1) fraktionen inom borgerligheten och allierat sig med de ledande byråkraterna inom SAP/LO vill överge den neutralitetspolitik som inneburit så stora fördelar? En neutralitetspolitik som hjälpt Sverige undan två världskrig och lett till att främst monopolkapitalisterna har kunnat göra stora vinster genom att sälja till de krigförande, för att sedan efter krigets slut stå med intakta produktionsmedel med vars hjälp ännu större vinster kunde göras tack vare den väldiga efterfrågan som uppstod när de krigshärjade länderna skulle återuppbyggas. Det har alltså skett något som gjort att denna neutralitetspolitik inte längre är den mest lönsamma för borgarklassen i allmänhet och monopolkapitalisterna i synnerhet. Det som hänt är att den svenska ekonomin har börjat stagnera och profitkvoten har troligtvis sjunkit något under 60-talet. Denna minskade vinst på investerat kapital har lett till en ovilja mot investeringar (dvs en avvecklingskris). Detta gäller främst stagnationsbranscher som TEK0- och livsmedelsindustrin, men även i typiska tillväxtbranscher som kemisk, verkstads-, järn/metall- och träindustri har tillväxten varit något lägre än det internationella genomsnittet.

TABELL 1

Källa: Svensk Ekonomi 1971-75 (Långtidsutredningen SOU 1970:71), som i sin tur utgått från OECD-statistik och för 1970 i vissa fall nationell statistik.

BRUTTONATIONALPRODUKTENS UTVECKLING I OLIKA LÄNDER 1950 - 70, procent per år.

	1950-60	1960-65	1965-70 ¹
Belgien ⁴	3,4 ²	5,1	4,2
Danmark	3,4	5,1	4,1
Finland	4,9 ³	5,2	4,2
Frankrike ⁴	4,6	5,8	5,6
Irland	3,3	3,8	4,1
Italien ⁴	5,9	5,2	6,0
Nederlän. ⁴	5,0	5,0	4,9
Norge	3,4	5,4	4,4
Schweiz	4,4	5,3	3,6

ARBETARMÅKT/JFP, SID 8

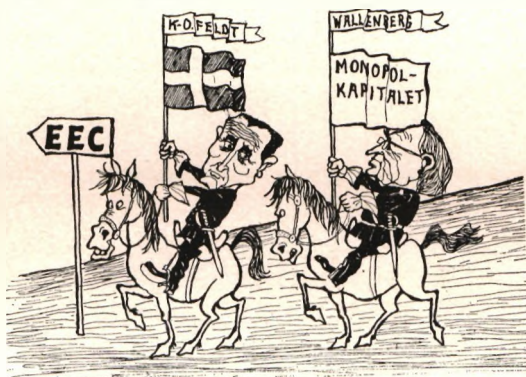
Storbritt.	2,7	3,4	2,3
Västtyskl. ⁴	7,7	5,0	4,5
Österrike	5,7	4,1	4,3

1. Delvis uppskattning
2. 1953 - 60
3. 1954 - 60
4. Medlem i EEC

Orsakerna till denna stagnation är naturligtvis många, men de viktigaste är:

- 1: Sveriges fördelar av att inte ha medverkat i två krig hade nu försvunnit.
- 2: Den inhemska marknaden hade trots de höga lönerna, som gett en stor inhemsk efterfrågan, blivit för liten. Konkurrenskapitalismen hade för länge sedan avlösts av monopol som snabbare än någon annanstans vuxit fram tack vare socialdemokratins som med hjälp av stöd till företagens strukturrationaliseringar, skatte- och räntepolitiken, arbetsmarknadspolitiken, handelspolitiken (som genom en låg-tulle-politik tvingat de svenska företagen att konkurrera med främmande kapital även på hemmamarknaden, detta har lett till att kapitalets koncentration och centralisation stoppats upp) och inte minst den sk solidariska löne-

FELDT-TÅGET

politiken som belastar främst den icke monopoliserade låglöneindustrin, vilket leder till att dessa företag slås ut snabbare än vad som annars skulle ha skett och monopoliseringen påskyndas. Monopolen hade alltså på kort tid växt sig så stora att hemmamarknaden blivit för liten.

- 3: På världsmarknaden ökade den internationella konkurrensen, vilket bidragit till att sänka profitkvoten inte bara i Sverige utan troligtvis i ännu högre grad i länder som England, Italien och Västtyskland.
- 4: Det faktum att stora delar av den europeiska marknaden låg bakom EEC:s tullmurar.

TABELL 2

Källa: Lönebildning och samhällsekonomi, diagram 6:1

RÖRELSEÖVERSKOTT I PROCENT AV REALKAPITALVOLYMEN, HELA INDUSTRIEN

År	procent (ca)
1953	6,5
55	6,7
57	6,8
59	8,1
61	7,0
65	5,8
67	4,3

Ovanstående siffror gäller hela industrin, om man tar ut de 200 största företagen, dvs främst de monopolistiska, skulle man få betydligt bättre siffror. 1970 var de 200 största företagens avkastning 7,1%, medan det 1971 hade sjunkit till 5,7% (av dessa 200 är 28 st utlandsägda).

Denna stagnation har naturligtvis lett till minskad investeringsvilja, ökad arbetslöshet och minskade, för att inte säga obefintliga, marginaler. Detta för att skattevägen tillåta några större reformer eller reallönelyft. Socialdemokratins stöd åt monopolkapitalet t ex genom inkomstpolitiken, och överhuvud taget deras försök att påskynda monopoliseringen av Sveriges näringsliv, har nu fått den paradoxala effekten att kapitalets koncentration och centralisation gått så långt och lönerna blivit så (jämfört med övriga Europa) höga, att monopolföretagen satsar på en allt kapitalintensivare industri. Sverige är nu bland de länder som har mest kapital pr arbetare och arbetad timma.

TABELL 3

Källa: SOU 1970:71, sid 63 och 94.

KAPITALINTENSITET OCH PRODUKTIVITET INOM INDUSTRIEN. Procentuell årlig förändring.

	1950-60	1960-65	1965-70
Kapitalintensitet	4,8	5,3	7,2
Produktivitet	4,0	7,8	7,6

Detta har betytt, att sysselsättningen inom industrin visar en nedåtgående kurva, efter 1965 har antalet anställda inom industrin minskat med 32 000 och detta trots att produktionen har ökat. Socialdemokratins har sparkat sig själva i baken, dess stöd åt monopolföretagen ökar inte längre antalet arbetstillfällen, utan snarare minskar dem. I detta läge blir socialdemokraterna av politiska och ideologiska skäl tvugna att öka de statliga utgifterna för främst arbetsmarknadspolitiken.

TABELL 4

Källa: Statsverkspropositionen nr 1 för motsvarande år.

UTGIFTER FÖR ARBETSMARKNADSPOLITIKEN 1955-70.

År	Beredskapsarb.	Arbetsvård	Om-skolning	Kontant-stöd	Totalt
1955	20,0	2,6	--	--	94,1
60	160,0	3,3	40,0	--	469,5
65	420,0	160,0	142,0	--	994,1
70	830,0	100,0	505,0	226,0	1969,3

(Anm.: i 1970 års uppgifter har antagligen en del av kostnaderna för arbetsvården överförts till bl a omskolning).

Allt mer kapital slussas skattevägen över från den produktiva sektorn till oftast improduktiva sektorer, t ex statens offentliga tjänster. Delvis sker detta för att upprätthålla en effektiv inhemsk efterfrågan (denna förklaring bör man ta försiktigt på i valutakrisernas dagar, när "allt" görs för att minska inhemsk efterfrågan, minska importen, och slussa kapital från den inhemska konsumtionsindustrin till exportindustrin, som då kan öka produktionen så att exporten växer och valutan kan räddas från devalvering. Det är mångt och mycket detta läge som råder i Sverige idag, och regeringen tycks ha lyckats med sin politik, valutareserven växer.). Men framförallt för att upprätthålla myten om den sk fulla sysselsättningen, dvs 2-3% ständig arbetslöshet. Detta är en politik som troligtvis är dömd att misslyckas, eftersom a) stödet åt monopolen innebär minskad sysselsättning b) den inhemska konsumtionen måste hållas nere för att minska importen, vilket leder till att konsumtionsindustrin i synnerhet, och småindustrin i allmänhet, tvingas lägga ner (här är den sk solidariska lönepolitiken en påskyndande faktor) och

c) monopolen måste ha tillgång till en industriell reservarmé som kan försvåra och kanske tom, förhindra ytterligare reallönelöft, samtidigt som den ständigt står till tjänst med arbetskraft om så skulle behövas.

Allt detta resulterar sannolikt i att vi i Sverige kommer att få en permanent arbetslöshet som ligger på en högre nivå än den vi är vana vid.

Monopolkapitalets försök att hejda den sjunkande profitkvoten har emellertid inte stannat vid en ökad kapitalintensitet (som dessutom i det långa loppet slår tillbaka genom att det höjer kapitalets organiska sammansättning och därigenom tenderar att sänka profitkvoten) utan en ökad arbetsintensitet, dvs ökad hets, en stagnation i lönerna och ett ökat utnyttjande av det konstanta kapitalet genom införande av skiftarbete, är några andra medel som används. Dessutom har monopolföretagen allteftersom de växt sig för stora för den svenska marknaden vänt sina blickar mot den övriga världen, och exporten får en allt större betydelse för det svenska näringslivet. Mer än 40% av den totala industriproduktionen går på export, för tillverkningsindustrin var procentsatsen inte mindre än 67% (detta är 1967 års siffror) och då den i allt högre grad inriktas på de högt industrialiserade länderna i allmänhet och Västeuropa i synnerhet (1967 gick 81% av exporten till dessa högt utvecklade kapitalistiska länder mot 71% 1950) binds Sverige allt fastare samman med Västeuropa. Cirka 27% av den svenska exporten går till EEC, och inte mindre än cirka 60% kommer att gå till det utvidgade EEC om inte den svenska handeln med Västeuropa, USA och Japan genomgår en drastisk ökning, vilket är föga troligt.

Svårigheterna i Sverige med små marknader och sjunkande vinster har fått monopolkapitalet att inte bara skaffa sig nya marknader utan också nya och mer lönsamma investeringsobjekt. Strida strömmar av de svenska monopolens kapital har försvunnit till utlandet där billigare arbetskraft, lägre skatter, möjlighet att undvika tullar, mindre restriktioner om miljövärd och närheten till stora marknader gjort investeringarna betydligt lönsammare än i Sverige. Mellan 1960-65 ökade utlandsinvesteringarna betydligt snabbare än den svenska tillväxten eller med 80% och under samma tid ökade antalet anställda i de svenska utlandsföretagen fyra gånger så snabbt som i Sverige.

Ungefär hälften av dessa tillgångar finns i EEC, ser man till producerande dotterbolag ligger inte mindre än 80% i Västeuropa. Det är också till främst Västeuropa som den fortsatta koncentrationen sker. När det gäller direktinvesteringar i U-länderna så har dessa sjunkit från 37% i slutet av 50-talet till 21% i slutet av 60-talet. I U-ländernas fall är det inte endast de svenska imperialisterna/monopolkapitalisternas investeringar som gått ned, utan handeln över huvud taget. Det svenska monopolkapitalet binds alltså genom sina investeringar allt fastare samman med främst Västeuropa. Detta och den procentuellt sett allt större exporten gör Sverige oerhört känsligt för konjunkturen på världsmarknaden.

TABELL 5

SVENSKA FÖRETAGS TILLGÅNGAR I UTLANDET. MILJONER KR.

1960	3819
65	7840
70	17830

I takt med monopolkapitalets sjunkande vinster i Sverige och de åtgärder som vidtas mot detta och med det svenska monopolkapitalets växande utlandsinvesteringar ökar statens och socialdemokratiens svårigheter. Det blir allt svårare att stödja monopolkapitalet och samtidigt framstå som ett arbetarklassens parti, de objektiva orsakerna till socialdemokratiens inflytande bland arbetarklassen, dvs för de sociala reformer som tidigare kunnat genomföras och de löneökningar som arbetarklassen tidigare har kunnat kämpa sig till finns nu inte längre utrymme (så är tex skattetakets troligtvis nått). Regeringen vimsar hit och dit medan monopolkapitalet trycker på, det har ju en mängd objektiva orsaker att vilja komma in i en större enhet med fria kapitalrörelser osv, som underlättar fusioner med europeiskt kapital som kan stärka dessa monopolföretag mot monopolen i USA och Japan, mot arbetarklassen och dessutom underlätta deras utsugning av U-länderna, dvs garantera de svenska monopolkapitalisternas överlevnad som klass.

Att EEC kommer att utvecklas till en "politisk gemenskap", är alla västeuropas kapitalister - utom de svenska - överens om. Sicco Mansholt (på bilden ovan), holländsk socialdemokrat och hollands president i EEC-kommissionen, är övertugad därom.

Samtidigt finns hos socialdemokratin ständigt trycket från arbetarklassen, rädslan att partiet skall förlora sin folkliga förankring eller än värre - att arbetarklassen skall börja handla klassmedvetet och självständigt. Regeringens förvirring är förstärkt, socialdemokratiens stöd åt och allians med monopolkapitalet har fått till följd att dessa nu har delvis skilda intressen. Monopolkapitalet känner ingen tacksamhet och vill ut ur den nu för tränga nationen, medan socialdemokratin vill bevara sin maktposition och de säregenheter som utmärker den svenska samhällsformationen, tex många borgerliga friheter, sociallagstiftningen och en jämförelsevis hög levnadsstandard. Många av dessa säregenheter, som är positiva inte bara för socialdemokratin (som innehar sin specifika maktposition bla tack vare att genom en ideologisk identifiering framtråda som personifikation av dessa positiva sidor i den svenska samhällsformationen) utan även för arbetarklassen, kommer att försvinna vid ett inträde i EEC. Tex. så skulle socialpolitiken, arbetsmarknadspolitiken och etableringsstödet åt företag i regioner som "drabbats" av kapitalets koncentration och centralisation försvåras. Detta, plus att en del främst småborgerliga är motståndare till den hårdare konkurrens och ökade monopolisering som en anslutning till EEC skulle innebära, har fått regeringen att gå en slingrig väg mot EEC. Att en integration "måste" ske har man klart för sig, men hur den skall genomföras rent praktiskt och hur man skall kunna behålla och helst stärka sin egen position på köpet tycks man inte riktigt veta.

4 år efter EEC:s bildande tar Sverige officiellt det första steget. Det var 1961 och redan då ville monopolkapitalisterna få ett inträde till stånd. Socialdemokratin var emellertid försiktigare, den ville då som nu åtnjuta de ekonomiska fördelarna med EEC men inte ta de politiska konsekvenserna av detta, dvs den ville behålla sin egen maktposition och relativa rörelsefrihet. Följden av detta blev att man ansökte om associering och den officiella motiveringen för detta var att det sk Romavtalet inte gick att förena med den svenska neutralitetspolitiken. Denna flirt med EEC fick ett snabbt slut 1963 pga ett franskt veto 1967 är det dags igen och nu är det tydligt att socialdemokratin gjort eftergifter för monopolkapitalet, denna gång är det frågan om en sk öppen ansökan, dvs Sverige var fullt berett att gå in som medlem i EEC. Att regeringen svängt sedan dess är bara ännu ett bevis på socialdemokratiens vacklan. Nu 1972 har regeringen åter förklarat att Sverige pga neutralitetspolitiken inte kan bli medlem i EEC, samtidigt som den bärat ett frihandelsavtal i hamn. Ett avtal som av regeringen betraktas som utvecklingsbart. Dessa officiella kontakter är emellertid mindre intressanta än de faktiska anpassningar av svenska lagar och skatter som skett till förhållandena inom EEC. Exempel på denna anpassningspolitik som bedrivits av regeringen är: jordbrukspolitiken med dess högräsklinje, momsen som helt har anpassats till EEC, regeringsformens 81 paragraf enligt vilken riksdagen kan överlåta delar av den svenska statens maktbefogenheter på "mellanfolklig organisation för fredligt samarbete, till vilken riket är eller skall bli anslutet" och slöpadet av de svenska jord- och skogslagarna som gör att utländskt kapital kan köpa upp naturtillgångar som jord, skog och gruvor.

Trots socialdemokratiens vacklan har den bedrivit en anpassningspolitik som gör det möjligt att "smygga" sig in i EEC, när man anser sig tvugna eller när man fått

tillräckligt förmånliga villkor. Detta förfaringsätt gör att regeringen kan minska den proteststorm och polarisering som vi idag kan se i Norge, som uppstår vid ett abrupt inträde.

Regeringens tveksamhet är inte så underlig om man studerar vad EEC verkligen har betytt för den ekonomiska tillväxten i medlemsländerna. Tvärt emot vad många hävdar har EEC inte inneburit någon avgörande ökning i tillväxttakten, vad man däremot med säkerhet kan säga är att EEC påskyndat och förstärkt de regionala olikheter som uppstår som en följd av kapitalismens utveckling, exempel på detta är syditalien och Bretagne. Den vanliga och av EEC-vännerna ständigt upphäussade bilden av ett Västeuropa som genom bildandet av EEC har genomgått en enastående ekonomisk tillväxt som skulle ha möjliggjorts av en inomeuropeisk arbetsfördelning och specialisering är felaktig. Genom att studera tabell 1 kan man se att någon remarkabel ekonomisk tillväxt inte har skett. EEC bildades snarare tack vare det begynnande ekonomiska uppsvinget i Europa och den ökade inomeuropeiska handeln och inte tvärt om. Om nu inte tullarna är så betydelsefulla och tillväxten inom EEC inte är signifikant högre än i icke anslutna länder, varför

På bilden härintill "informerar" den engelske pro-kapitalisten och tillika socialdemokraten lord George Brown de svenska kapitalisterna om deras förhållanden med ett Svenskt EEC-medlemskap. Vidare menade Brown att "vi kan fortsätta att vara neutrala", vilket vi enligt samme Brown några minuter senare emellertid inte är. Brown har bl a tidigare gjort sig känd för att stödja USA:s angreppskrig i Indokina. En sosse i de svenska sossepamparnas smak med andra ord.

vill då det svenska monopolkapitalet, många konkurrenskapitalister främst i tillväxtbranscherna och en del självmordskandidater från småindustrin som stirrat sig blinda på den potentiella marknad EEC utgör och blundat för den hårdare konkurrens som också blir följden av EEC, få ett inträde till stånd? För det första är det främst monopolkapitalet som kommer att vinna på en anslutning, många andra företag kommer att konkurreras ut eller köpas upp, kanske för att läggas ner. EEC är resultatet av monopolkapitalets allt starkare ställning i Västeuropa, de nationalstater som hjälpt dem att växa fram har nu blivit dem för tränga. EEC kan ses som ett försök att skapa en västeuropeisk samhällsformation som är anpassad till monopolkapitalets krav, så långt man nu kan gå utan att riskera öppen klasskamp. EEC innebär att monopolkapitalets ställning stärks visavi den europeiska arbetarklassen, u-länderna och monopolkapitalet i USA och Japan. Den fria arbetsmarknaden innebär att arbetskraften kan flyttas dit den är som lönsammast, den fria etableringsrätten och de fria kapitalrörelserna innebär också de att monopolkapitalet kan föra kapital dit där det för ögonblicket är mest lönande (med regional efterblivenhet som följd). Gentemot u-länderna verkar EEC:s yttre tullmur verkligen förödande. Tex är råvaror belagda med 1 % tull, i Sverige är råvaror tullfria. Halvfabrikat har 7 % tull i EEC mot 4 % i Sverige och industriella färdigvaror har 8 % i EEC mot mellan 6-7 % i Sverige.

Vi kan se hur EEC:s tullar (och Sveriges, fast i något mindre grad) direkt förstärker u-ländernas ställning som råvaruleverantörer och försvårar deras industrialisering.

Lindarevarvet i Portugal, där stora svenska företagsintressen återfinns. Just inom varvsindustrin har de svenska monopolkapitalisterna stora intressen av de nu cirka 150 000 i Västeuropa som arbetar i utländska svenska företag utgör varvsarbetarna en betydande del.

På bilden ovan syns en av Algots fabriker i Lissabon, Portugal. Främsta orsaken till att Algots förlagt sina fabriker hit, är de låga arbetslönerna och bristfälliga sociala förmåner som de portugisiska arbetarna har.

"SOVJET"- ÖKAD REPRESSION

"De sovjetiska ledarna är på den rätta vägen när de tar ett steg mot återupprättandet av konkurrensen, av profiten, av det individuella intressedeltagandet, mot övergivandet av full susselsättning etc, men de är bromsade av sina ideologiska betänkligheter, vilket återtar all effektivitet från reformerna ifråga."

Enterprise - december 1970 - Frankrikes motsvarighet till Veckans Affärer.

KAN "DE SOVJETISKA LEDARNAS" ILLDAD MOT SOCIALISMEN uttryckas bättre? Det är det vi genom denna artikel hoppas kunna besvara och, så långt det idag är möjligt, också förklara. För att detta skall kunna vara möjligt tvinnas vi de en någorlunda omfattande tillbakablick historiskt; på det ekonomiska, sociala och politiska planet. I detta skenet framstår inte t ex Stalin, som den stalinistiska historieskrivningen lär oss genom svenska grupperingar som MLK, KFML(s) och KFML(r), som någon motpol till dagens sovjetbyråkrater, eller, i stalinistisk terminologi, "revisionister och borgare". Han och hans medlöpare framstår som dess historiska föregångare, och de som Stalins konsekventa och historiskt nödvändiga efterföljare.

-Att idag förklara den i Sovjetunionen uppkomna situationen kan med all rätt för novisen tyckas både invecklat och förvirrande. Olika revolutionärers "bud" om "vad Sovjetunionen idag verkligen är" eller "inte är" är många. Några utlåtanden vittnar emellertid om bristande insikt i dels de reella förhållandena, dels i marxistisk vetenskap. Så "analyserar" t ex den nystalinistiska vänstern Sovjetunionen som en "statskapitalistisk" eller "kapitalistisk" stat. Några pratar fortfrande om "socialism" medan andra, mer omdömesgilla och förutseende efter att ha studerat kapitalismens, å ena sidan, och socialismens, å andra sidan, förutsättningar, dvs dess grunder.

Utan att påstå oss vara "omdömesgilla" eller "förutseende" ansluter vi oss till den senare skaran. Vi menar, att Sovjetunionen idag vare sig är "kapitalistisk" (med variationer som "statskapitalism") eller "socialistisk" (med variationer som "statssocialism", "revisionism"). Vad är då Sovjetunionen? Ja, för att kunna besvara denna fråga krävs ingående och tämligen omfattande studier. Man får dels gå till urkunderna, dels till dagsrapporter. De senares betydelse, och brist på dessa, försvårar emellertid arbetet avsevärt. Dock inte värre än att helhetsbilden står klar.

För att lägga de elementära grunderna för denna analys vill vi först säga att Sovjetunionen idag har en ytterst specifik "klass" vid makten: byråkratin. Byråkratin, en komplicerad och tungrodd apparat, är jämte företagsdirektörer och teknokrater den "klass" som utgör den pådrivande kraften bakom utvecklingen. Men, då privat ägande av produktionsmedel är förbjuden uppfyller inte denna "klass" de krav man skulle tvingas ställa på den om den, som nystalinisterna säger, skulle vara en "borgarklass". Någon sådan finns idag inte i Sovjetunionen. Förutsättningar att en sådan inom överskådlig framtid skall uppstå är emellertid goda. Trenden är klar: ett kapitalistiskt produktionsätt, en växande byråkratisklass med allt större maktbefogenheter att utnyttja, en starkt expanderande svarta-börs marknad och korruption, löne- och premiesystem, arbetsdelning, m.m. - allt pekar i denna riktning. Men, idag är det inte fallet. Idag är Sovjetunionen ett byråkratiskt samhälle utan egentligt nervsystem som har allt färre av socialismens indicier i behåll. En planerad bostadsmarknad, ett någorlunda rättvist lönesystem mellan handens och hjärnans arbetare, mellan lönearbetare och företagsbyråkratin - allt håller på att luckras upp. För den skull finner vi det såväl överflödigt som förvirrande, att, som t ex trotskisterna, när Sovjetunionen förs på tal, börja använda sig av en i alltmer utmärkande genetisk terminologi ("degenererad arbetarstat"). Detta förvirrar och isolerar debatten till att gälla ett fåtal intellektuella, mer än vida och utvecklade.

Med artikeln, "Sovjet"-unionen - ökad repression och kapitalism", påbörjar vi diskussionen om situationen i stater. En diskussion som vi finner allt nödvändigare att föra och sprida. För oss står det klart att strategin för stater idag är minst lika komplicerad men nödvändig att utföra som den för Västeuropa. Utlåtanden som "statskapitalism" och "statssocialism" kommer att kunna ge den revolutionära rörelsen oläskbara sår. I all synnerhet som kapitalismen nu går in i sin mest förruttnande process och tiden fram till den proletära revolutionens epok är nära förestående.

Det är då oivet att vi önskar en alltmer intensifierad debatt kring dessa frågor. Detta är vårt första inlägg - och bara en början. Mer kommer.

Året är 1917. Jublande och beväpnade arbetarmassor drar genom Moskvas gator. För dem betydde revolutionen och socialismen byråkratins avskaffande och arbetarmakt. I denna kamp stupade många. Man frågar sig, när man ser dagens sovjetiska samhälle, för vad.

REDAN 1934-36 slog Sovjetunionen in på den väg som idag visat sig leda till en återgång till kapitalism och klassförtryck. Dessa år tillkom nämligen kanske stalinismens mest ökända ekonomiska kvarnsten om de landvinniga revolutionen gjort - den s k enskilda räntabiliseringen av produktionen.

Då hade emellertid förutsättningarna för ett sådant illdåd mot socialismen grundlagts och sammanflätats sedan mer än 15 år tillbaka. Stalin, den berusade maktgalningen, lade, från första dagen han hade något att "säga till om", under sig en byråkrati och hemlig maktelit han kanopast själv var i stånd att reda ut vid slutet av sin regeringstid. "Krigskommunismens" undantagslagar; inskränkningar av arbetarmakten, militariseringen av arbetet, arbetsdelningen, m.m. gjorde Stalin till lagar åberopande "nödvändigheter".

1917-18 års revolutionära målsättning om arbetarmakt genom arbetarklassens egna och självständigt organiserade basorganisationer (arbetarråden, fabrikskommittéerna och sovjeterna), en centralt planerad och arbetarkontrollerad ekonomi, en rättvis och självförvaltande fördelning av produktionsresultatet samt till sist, men inte minst, en arbetarstyrd och federalistisk uppbyggd administration och förvaltning var som "bortblåsta" i en "krigskommunism" som "rättfärdigade" allt och i partiets diktatur över proletariatet, som, om möjligt, "rättfärdigade" ännu mera. Allt detta var Stalin och hans medlöpare inte sena att utnyttja för sina egna och - då - en liten byråkratisklass' intressen.

Mot denna bakgrund måste möjligheterna att genomföra den s k enskilda räntabiliseringen ses. Kortfattat och något förenklat betydde räntabiliseringen att byråkratin (direktörer, företagsledare, ingenjörer och högre skikt av tjänstemannagrupperna) tilläts att fördubbla, eller i bästa fall mångdubbla, sin inkomst enligt ett invecklat system om premier för produktionens avkastning. Det vill säga - de ekonomiska planerna uttrycktes nu offentligt fysiskt (materiellt). Byråkratens inkomst, som redan på förhand, helt oberoende av produktionsresultatet och

delaktighet i detta, var satt åtskilliga avsatser högre än arbetarens, gjordes nu beroende av produktionsresultat.

Om den uppsatta planen inte överträffades fick direktören "ingenting" utöver grundinkomsten, om den däremot överträffades fick han, beroende på hur mycket den överträffades, en betydande premie som tack för "sitt arbete". Det kunde t o m inträffa att produktionen endast behövdes överträffas med några få procent för att direktörens redan väl tilltagna lön skulle fördubblas. På detta sätt uppstod en "socialistisk tävlan" 2) mellan direktörer (eller företag, som det hette), eller en direktörs tävlan mot sig själv - det från kapitalismen så kända egenintresset.

Detta egenintresse spred sig som en löpeld. En öppen "tävlan", så uttrycktes det nämligen, mellan fabriksenheter, eller rättare sagt direktörerna, skapade en omfattande och djuptgående kris. Byråkraterna hade nämligen kommit på ett smart knep att kringgå och i viss mån också helt åsidosätta uppsatta planer - allt för egen vinning. När planerna gjordes upp deklarerade man helt enkelt inte sin fabrik till det produktionsvärde den utgjorde, och kunde på detta sätt, genom lägre satta planer, tillförsäkra sig ytterligare en betydande del av produktionsresultatet. Genom att vid deklaration dölja större eller mindre delar av produktionskapaciteten, arbetskraftsreserven och råvarutillgångarna "överträffade" man plan efter plan. Alltsammans höll på att sluta i en ekonomisk katastrof. Vid kommunistpartiets kongress 1952 "avslöjade" så Malenkov vad många sedan lång tid tillbaka vetat. Om den ytterst viktiga metallindustrin visste han att berätta, att 29% (!) av produktionskapaciteten inte utnyttjades då den inte hade deklarerats av byråkraterna!

För nästan alla branscher gällde "lagen" om att aldrig sätta planen högre än att den kunde överträffas. Några företagsledare kunde utnyttja denna "lag" bättre än andra, och kunde på så sätt tillgodoräkna sig en rejäl profit genom att på olika sätt prångla ut icke deklarerad produktion på den svarta marknaden - Sovjetunionens "andra" och starkt expanderande ekonomi.

Här den i texten omtalade partikongressen 1952, då Malenkov, och för första gången inte Stalin, inledningstalade. Vad han hade att berätta var för Stalin säkert det dystaste han hade hört. Landet stod på randen till en ekonomisk kris och stalinismen hade gjort sitt. Bara några månader senare avled Stalin. Enligt riktiga planerade han in i det sista "de slutgiltiga utrensningarna av trotskisterna".

Innan tiden var inne för denna "andra" ekonomi att rota sig hade emellertid en hel del ytterst betydelsefulla ekonomiska beslut fattats som överhuvud taget möjliggjorde uppkomsten av en sådan "andra" ekonomi. Kortfattat följande, efter den s k enskilda räntabiliseringen 34 - 36:

Grundstommen i den s k enskilda räntabiliseringen - en ökad frihet för det enskilda företaget och framförallt den enskilde direktören att i praktiken själv avgöra investeringar och profit - kom under 40- och

UNIONEN OCH KAPITALISM

50-talet att uppleva ett kraftigt uppsving. På en del områden under Stalins levnad, på andra i kölvattnet på "avstaliniseringen". Att det skulle föreligga någon märkbar skillnad i produktions sättet, premiesystemet, profiten, svarta börsmarknaden, m.m. och synen på dessa "fenomen" under och efter Stalins levnad måste tillbakavisas. Snarare bildar de - ibland rena "socialistiska marknadsmekanismer" som Stalin genomdrev - en historisk - ekonomisk kontinuitet med de som genomfördes efter hans död. Synsättet, att det vid Stalins död skulle ha gjorts "en kupp av borgarklassen" (var kom den ifrån? Från ovan kanske?) är därför såväl felaktigt som - i all synnerhet - *omarxistiskt*. Den byråkratklass som satt vid rodet efter Stalins död var samma som satt under hans levnad.

Här ses resterande partibyråkrati vid tiden för partikongressen 1952. Det var ur denna grupp som, enligt dagens nystalinister, "borgarklassen" uppstod. Bland de mer prominenta och upphöjda byråkraterna återfinns vi Beria, ökad chef för polisens säkerhetsavdelning. Bland många andra avrättade han sin föregångare på denna post.

Skillnaden ligger endast i att byråkraternas "krafter" under Stalins tid inte fick en lika omfattande ideologisk frihet. Eller, för att tala med en exilrevolutionärs ord: "...hur skulle de (byråkraterna), författernas anmärkning, kunna förneka Stalin, som ju var den som lade grunden till den regim, vars privilegierade de själva är. Vad värre är: under Stalins tid tycktes stalinismen vara provisorisk, medan den idag tycks ha stabiliserat sig. Den vilar på en fast "komma-upp-sig"-ideologi (förh. kurs.), som rättfärdigar alla sociala olikheter och den (stalinismen) tror sig kunna navigera med en kryssares hastighet. Den mutar vissa personer till tystnad genom att suga in dem i "Ekonomi nr 3" 3). Den bevarar sin mäktiga polisapparat, vars syfte inte längre är att tjäna en politisk vision, utan för att förhindra att massorna blir politiskt medvetna på något sätt. "Att Stalin inte

Bilden visar Kreml-muren. En Moskvainneboare berättar: "När Stalin satt vid maktens köttgrytor var det alltid tänt i byggnaderna innanför Kremlmuren. Visst visste alla att ingen arbetade där - som partiet och byråkraterna ville låta påskina - men det hela ingav på något sätt trygghet. I dag är här aldrig tänt."

bara i praktiken utan också i teorin var ute efter något helt annat än en socialistiskt planerad och arbetarkontrollerad ekonomi, visar han bli i "Socialismens ekonomiska problem i SSRU", i vilken han i polemik mot ett antal "dåligt informerade" kritiker ställer upp till varuproduktionens försvar: "Man säger att varuproduktionen likväl under alla förhållanden måste leda och ovillkorligen kommer att leda till kapitalism. Det är inte riktigt!" 4).

I början av 60-talet kom så den slutgiltiga bekräftelsen på vilka som i praktiken under en längre tidsperiod bestämt och var menade att även i fortsättningen besluta om ekonomins utveckling (centralt såväl som lokalt): den snabbt framväxande byråkratklassen, bestående av partipampar, byråkrater, företagsledare, direktörer, ingenjörer, ekonomer och högre tjänstemän. Den byråkratklass som Stalin satte fröet för och så beskyddande odlat. Stalin, "den store revolutionären"! Parallellt med denna "klass", "återuppstod" den från tsartiden så hatade kolchosbourgeoisin, bestående av rika bönder och kolchosförvaltare. Denna "klass", en "klass" inom byråkratklassen, har sedan mitten av 40-talet kommit att spela en icke obetydlig roll, genom sin intima samhörighet med den alltmer omfattande svartabörsmarknaden.

Besluten som möjliggjorde tillväxten av detta finmaskiga nät av profilerande byråkrater och kolchosbönder rörde sig framförallt kring ämnet lönsamhet för företagen, utan större hänsynstagande till företagens karaktär och produktionsinriktning. Det innebär t ex att företag - oberoende av produktion, bostäder eller livsmedel - "tävlar" på samma villkor. Det är givet att två så helt olikartade produktionsområden, med så helt olikartade förutsättningar att "bära sig", inte kan ställas som "konkurrenter" mot varandra. Förr eller senare måste den förra, den vetenskapliga branschen, duka under. Såvida den inte uppbär någon form av subventioner. Eller för över denna intressanta frågeställning på viktiga och nödvändiga, men dåliga eller rent av olönsamma, produktionsområden som socialpolitiska institutioner, forskning och tung industri. Hur skulle det kunna vara möjligt att även dessa produktionsområden skulle följa de utstakade planerna i en ekonomi som till sin grund hade principer, om än inte så utvecklade, som det kapitalistiska lönsamhets- och konkurrenstanvändet? Det var inte möjligt, det var omöjligt.

Ett utav Moskvas stora varuhus. De västerländska konsumtionsartiklarna är eftertraktade och tar alltid slut så fort de kommit in.

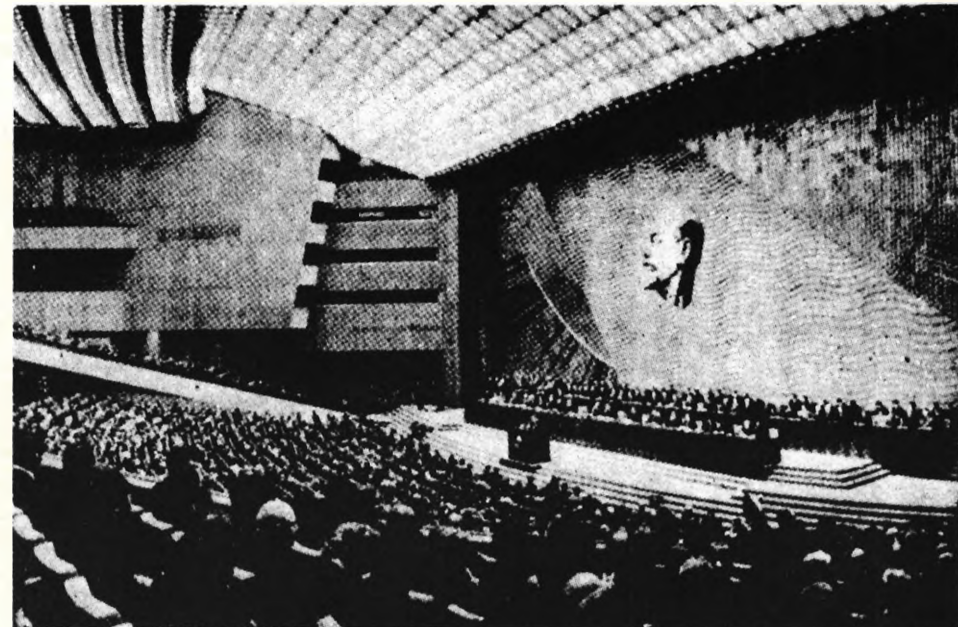
Följden blev att Sovjet-byråkraterna började laborera och reformera ekonomin ytterligare. Den ena reformen avlöste den andra. Man började nu öppet se till planernas vinst och införa sk "materiell stimulering" och premiesystem för arbetarna. Allt för att

Härinne skissas idag de ekonomiska planerna upp. Inte är riktlinjerna desamma för dessa som för de som planerades i början av 20-talet.

korrigera en ekonomi som i arbetslöshet, friställningar, omställningar och omskolningar, kriser, ja faktiskt ekonomiska kriser, pekade brant utför.

Idag har dessa "experiment" stabiliserats och ytterligare utvecklats till att gälla som ekonomiska lagar. Se t ex på premiesystemet och den "materiella stimuleringen" för den sovjetiska arbetarklassen. Grundtanken bakom dessa "fenomen" står klar: man önskar genom att sätta upp "hågrande mål" (som ett par hundra pinnhål högre upp i bostadskön, några dagars mer semester, titlar, m.m.) pressa arbetarna ytter-

Arbets sovjetiska kommunistpartis kongress, den 24:e.

ligare till större avkastning och profit för byråkratin. Detta ökade produktionsresultat utpressas ofta utan att det finns någon marknad för varan/varorna. Överproduktion alltså, precis som i det kapitalistiska samhället.

Fotnoter:

1) Med detta förstås de konstruerade skillnaderna mellan handens och hjärnans verk, mellan byråkraterna och jobbarna. Att upphäva arbetsdelningen, att på ett tillfredsställande sätt skapa en lagom cirkulation och omväxling i praktiskt och "teoretiskt" arbete är en av rådsocialismens mest bärande idéer. Se artikeln "Arbetarråd i teori och praktik", ARBETARMAKT/JFP nr 1/6-72.

2) Var en utav Trotskijs många "misstag" alldeles i början av 20-talet. Han pläderade öppet för en "socialistisk tävlan" mellan jobbarna och företagen och "nödvändigheten att använda det som är positivt inom Taylorsystemet" (Taylorsystemet, efter Taylor, engelsmannen som la grunden till tidsstuderingens och dagens MTM-systems hänsynslösa utnyttjande och psykiskt och fysiskt nedbrytande av arbetskraften). Dess bättre har dagens trotskister mer eller mindre bestämt tagit avstånd från många utav Trotskijs påfund och sk "misstag".

3) "Ekonomi 3", är en utav ekonomierna vid sidan av den "officiella" i Sovjetunionen idag. Beareppet används flitigt i Förbundet Kommunist:s (FK) alldeles utmärkta stencil om "Att leva i Moskva", och avser där närmast korruptionens och privilegiernas värld. Stencilen, som varmt rekommenderas, bör kunna beställas från FK.

4) Med varuproduktion förstås de artiklar och varor som produceras för att säljas till den som har mest pengar på fickan, dvs något förenklat, har högst lön. Så fungerar det i ett kapitalistiskt land, men inte i ett socialistiskt. I ett socialistiskt land tillförs varje medborgare produkterna "efter förmåga", dvs efter arbetsinsats, och förhoppningsvis också efter sina behov. I det kommunistiska samhället producerar varje medborgare efter förmåga, och får del av allt produktionsresultat tillhoba efter behov.

STREJKER, DEMONSTRATIONER OCH UPPLOPP

Strejkaktiviteten och demonstrationer måste givetvis ses mot bakgrunder som att priserna på t ex mjöl, textilier, bomull och ett stort antal andra varor steg med 42% under åren 1959 - 65. Motsvarande ökning av lönerna var 18,9%.....

Som en naturlig följd av det nuvarande produktions sättet och fördelningen av dess resultat, har Sovjetunionen under det senaste decenniet upplevt allt häftigare reaktioner från arbetarklassen. Idag hör demonstrationer, strejker, upplopp och andra "illegala" aktioner nästan till vardagslivet i Sovjetunionen. Och i takt med att oppositionen vuxit sig allt starkare och mer organiserad har byråkraterna med KGB:s (den ryska säkerhetspolisen) som redskap allt häftigare och våldsammare slagit ned mot denna på stark frammarsch växande opposition. I om självaste partiorganen, som t ex Pravda, har vid ett flertal tillfällen tvingats kommentera och följaktligen också uppmärksamma det befogade missnöjet. Så t ex tvingades man för inte så länge sedan kommentera ett blodigt upplopp i Donetsk-området i sydöstra Ukraina som hade sin grund i flera års livsmedelsnöd och sociala missförhållanden. Där gick det så långt att befolkningen tog till vapen och gick till våldsamma angrepp mot den lokala polisen och administrationen. Liknande händelser har inträffat på ett flertal platser runt

forts. sidan 15

KAPITALET ÖKAR FÖRTRYCKET.....

LÄGGER NER LÖNSAMMA INDUSTRIER FÖR ATT DE INTE ÄR "TILLRÄCKLIGT" LÖNSAMMA: LIMBOURGGRUVORNA BELGIEN -66; 5000 ARBETSLÖSA, NEDLÄGGNINGSRÄSERIET SPRIDER SIG ÖVER HELA VÄSTEUROPA, VÄRST DRABBADE ÄR INDUSTRIGRENAR SOM PAPPERS-, LÄDER-, TEXTILINDUSTRIER OCH LIVSMEDELSINDUSTRI. PARALLELLT MED NEDLÄGGNINGEN AV LIVSMEDELSINDUSTRI FÖLJER EN NEDLÄGGNING AV JORDBRUKET, FLER OCH FLER ARBETSLÖSA SMÅJORDBRUKARE TVINGAS IN TILL STÄDERNA, DÄR DE UTAN KAMPERFARENHET BLIR ETT LÄTT BYTE FÖR KAPITALISTERNA
..... MEN ARBETARNA HAR BÖRJAT TA UPP KAMPEN, BÖRJAT ORGANISERA SIG, BÖRJAT BJUDA VERKLIGT MOTSTÅND, OCKUPERAT FABRIKER, GENOMFÖRT VÄLDIGA MASSDEMONSTRATIONER, KORT SAGT - BÖRJAT FÖRBEREDA DEN PROLETÄRA MAKTEN.

STRUKTUROMVANDLINGEN I VÄSTEUROPA

Sedan mitten av 60-talet har i Väst Europa en "rationalisering" och strukturomvandling pågått med en alltmer ökad intensitet. De ekonomiska, sociala och politiska följderna av hela denna kolossala förändring av Väst Europas ekonomi kan nu börja skönjas. De mest utsatta sektorerna av näringslivet är: kolindustrin, läder-, textil-, och livsmedelsindustrin. Parallellt med nedläggningen av livsmedelsföretag följer rationaliseringen av jordbruket med nedlagd jordbruksdrift som konsekvens.

I januari 1966 ständades Limbourggruvorna Kokkerill och Zwartsberg i Belgien och 5000 gruvarbetare ställdes utan arbete. I Lotharingregionen i Frankrike lades kolgruvdriften ner i Loire, Cévennes, Dauphiné och Auvergne. Samtidigt minskades produktionen med hälften i tre andra gruvor i området. 100 000 arbets-tillfällen förlorades.

I Ruhrområdet är förhållandena likartade. Produktiva gruvor läggs ner och driften koncentreras till allt färre centra.

Det är tydligt att dessa nedläggningar av produktiva gruvanläggningar är led i en plan att flytta kolgruvdriften utanför Väst Europa. Samtidigt med nedläggningarna i Väst Europa förbereder man storproduktion i USA. Fram till 1975 kommer 500 miljoner ton stenkol att brytas i Väst-Virginia. Nu bryts i USA 300 miljoner ton stenkol, som går till gas, elektricitet och stålproduktion. De ytterligare 500 miljoner tonnen kommer att användas till att framställa syntetprodukter som plast etc.

Den rovdraft på stenkolsbrytningen som skett sedan andra världskrigets slut och slösandet av kolet som energikälla har lett till att man nu måste finna andra resurser för energiproduktionen. Atomenergin har tills nu framstått som ett realistiskt alternativ, men verkligheten har visat att det är synnerligen orealistiskt. I USA, där man har lång erfarenhet av atomenergiproduktion, bygger man nu elektricitetsverk som drivs med stenkol, samtidigt som man lägger ner atomkraftverken. I Europa är förhållandet omvänt, där bygger man upp atomkraftverk och lägger ner kolgruvdriften för att tillfredsställa kortsiktiga vinstintressen. Konsekvensen i framtiden kan alltså bli att Europa måste importera stenkol från USA för sin energiproduktion.

Tendensen att lägga ner pappers-, läder- och textilindustriföretag har jämte nedläggningen av den schweiziska urindustrin under de två senaste åren förstärkts. I Groningen (Holland), Steiermark (Österrike) lägger man ner pappersindustrin, i Eifel (Västtyskland), Brabant (Belgien), Tilburg (Belgien) drabbas främst textilindustrin av "rationalisering", i Pfalz (Västtyskland) läggs framställningen av läderprodukter ner. Dessa regioner bildar en kedja, som sträcker sig tvärs igenom Europa och utgör områden som avfolkas av såväl bönder som av industriaktiviteter.

Resultatet blir katastrofalt. Tusentals människor ställs utan arbete, och blir tvugna att flytta in till storstadsregionerna. Ungdomen kriminaliseras långsamt men säkert i takt med ökat missbruk av alkohol och narkotika. De avfolkade områdena blir konstgjorda turistcentra eller militära övningsområden.

Även en för alla människor så nödvändig industri som livsmedelsindustrin och jordbruket läggs ner i hela Europa och livsmedelsproduktionen minskar i vissa regioner, samtidigt som importen från exempelvis USA ökar. De värst drabbade områdena är Sydfrankrike, Bretagne, Syditalien, Steiermark, norra Holland, Pfalz, Eifel, Ardennerna. Avfolkningen av dessa områden är systematisk och planlagd med sikte på att ha dessa regioner som militära zoner, strategiskt utplacerade i Europa.

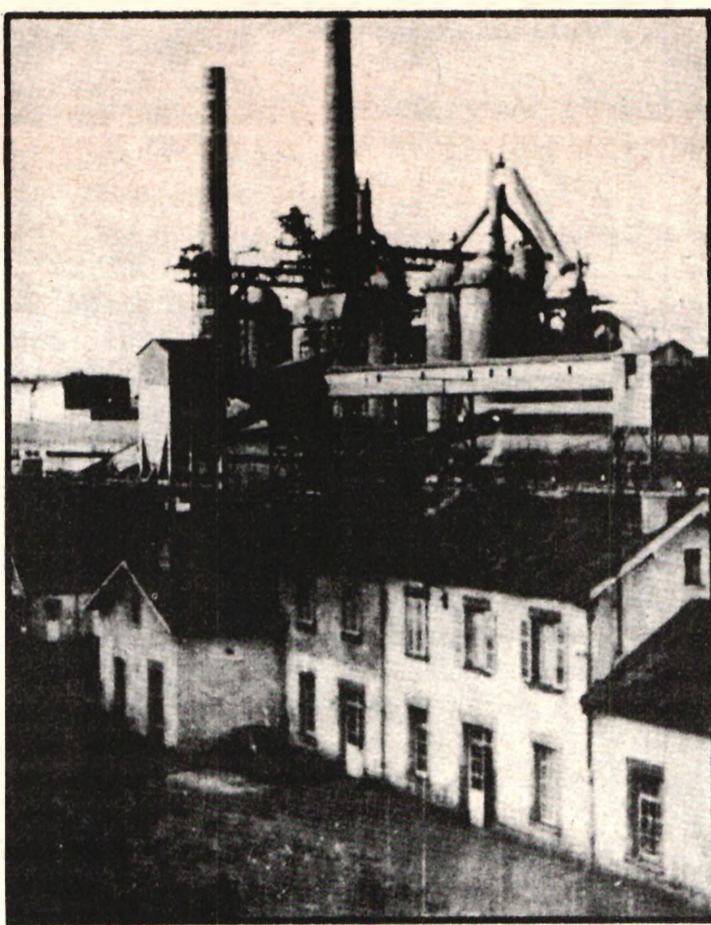
SOCIALISM ELLER BARBARI.....

Vad som troligtvis håller på att ske i Europa just nu, är att Väst Europa mer och mer tar över USA:s roll som "världspolis". Det innebär att USA:s stora satsning på en militärindustriell produktion, som har varit förhärskande sedan andra världskriget, gradvis går över till en konsumtionsindustri, medan den västeuropeiska industrin huvudsakligen blir inriktad på produktion av militärt material. Detta kan spåras i nedläggningen av konsumtionsindustrin och energiproduktionen, avfolkningen av hela regioner som blir militärområden. Den industri som för närvarande byggs upp i Väst Europa är stålindustrin, bil-, skepps-, flyg-, och elektronindustrin, dvs industrierna som är typiska för ett militär-industriellt komplex.

Alla de tusentals bönder och industriarbetare som "friställs" kommer att bilda kärnan i en jättelik industriell reservarmé, koncentrerad till vissa expanderande storstadsregioner som t ex Hamburg-Bremen, München, Basel-Zürich, Lyon, området väster om Marseille, en kedja som sträcker sig tvärs igenom Väst Europa och utgör splittringen av Europas traditionella arbetardistrikt med lång och rik kamptradition. Konfakterna med tredje världen stärks också som ett led i försvagningen av den europeiska arbetarklassen. Industriproduktionen expanderar geografiskt i första hand till kusterna och i andra hand till tredje världen. Detta gör det mycket lättare för kapitalet att upprätthålla sina intressen och undvika svårartade kriser.

Samtidigt med den gradvisa militariseringen av Väst Europa sker en ökad fascistisering. Strukturomvandlingen har naturligtvis inte skett utan protester 4000 av 5000 gruvarbetare i Limburgområdet i Belgien strejkade i tre veckor med anledning av nedläggningarna i mitten av 60-talet. Den belgiska regeringen kommanderade ut militär mot de demonstrerande arbetarna, två gruvarbetare sköts till döds och 59 fick lättare skador. Belgiska nyhetsbyrån meddelade på order från högre instans att militären endast skjutit i luften.

I Schirmeck (Elsass i Frankrike) strejkade 250 arbetare vid "Controls France", ett företag i den amerikanska Singerkoncernen, pga att 150 arbetare avskedats. Strejkkommitté upprättades och planer fanns på att överta produktionen.

"Controls France" i Elsass, Frankrike, ett av östra Frankrikes största industriområden, där strejkaktiviteten väntas utvidgas i höst.

I England strejkade 35 000 hamnarbetare i protest mot anti-strejklagen (The Industrial Relation Act) som var ett prov på den engelska arbetarklassens motstånd inför Englands inträde i EEC.

I Bretagne och Sydfrankrike har småbönder genomfört stora demonstrationer och attackerats av polis och militär.

På bilden ses militanta strejkande mjölkleverantörer i Brest, i västra Frankrike. Kampen fortgår och utvecklas för var dag.

När resultatet av den västeuropeiska strukturomvandlingen står klart för den västeuropeiska arbetarklassen blir det nödvändigt för kapitalets företrädare att ha starka, militariserade polisstyrkor för att hålla arbetarna i schack. Ett annat medel att minska motståndet från arbetare och bönder är att bryta upp och splittra gamla arbetarregioner med kamptraditioner genom företagsnedläggelser och förflyttning av produktionen till vissa storstadsregioner som pga koncentrationen, utnyttjandet av den industriella reservarmén, splittringen av arbetarklassens kärna, lätt kan kontrolleras. Ett typiskt drag i industriförflyttningen i hela Väst Europa är att industrierna flyttas till kusterna. Avsikten är uppenbar. Kapitalet vill ha så goda import- och exportmöjligheter som möjligt från och till tredje världen, vars potentiella arbetarklass inte har de kamptraditioner som försvårar det internationella kapitalets manipulationer. Det är med tanke på detta som vissa militärdistrikt i Europa (i Frankrike) är så placerade, att de har god kontroll över hela norra Afrika med dess potentiella arbetskraft.

Ett mycket tydligt drag i den framväxande fascismen i Europa kan man se i den systematiska hets mot och kriminalisering av den västeuropeiska vänstern. I Italien var det Pinelli-affären (1969) som var den utlösande faktorn för hetsjakten på vänstergrupper. Just nu är det Bader-Meinhof-skräcken som utnyttjas av de reaktionära krafterna för att krossa vänstern. Det är en smygande fascism detta, inte en uniformerad som under 20- och 30-talet. Den ena lagen efter den andra ändras och blir instrument för repressionen, utan att några protester märks.

Den del av vänstern som är medveten om utvecklingen är alltför svag för att kunna resa något verkligt motstånd. Den övriga "vänstern" representeras av de traditionella kommunistiska och socialdemokratiska partierna som blivit så borgerliga att de, åtminstone inte nu, utgör någon fara för finanskapitalets manipulationer och fascisms alltmer öppna karaktär.

undantagstillstånd innan parlamentet bryter upp för semester den nionde augusti. (7)

SÖNDAG 30 JULI:

Labourpartiet och TUC uppmanar de strejkande hamnarbetarna att återgå till arbetet. Klassförräddaren Jack Jones, brittiska Transportarbetarförbundets generalsekreterare, ska ha ett sammanträffande med ordföranden i Londons hamnstyrelse, Lord Aldington, - tillsammans utgör de den sk Jones-Aldingtonkommitten, som la fram det förslag till sociala reformer som hamnarbetarna förkastat - för att försöka få fram ett nytt förslag att förelägga hamnarbetarna.

MÅNDAG 31 JULI:

En luftbro upprättas mellan en hemlig flygplats i Danmark och Manchester för att förse Storbritannien med danskt bacon och smör. Eftersom hamnarna är blockerade är den danska bacon- och smörexporten i fara. Under förra veckan förlorade de danska kapitalisterna omkring 25 miljoner kronor på sin export av jordbruksprodukter till England.

Man har också börjat sända containers med lastbilar som tar sig över till England via bilfärjorna, som inte är blockerade.

TISDAG 1 AUGUSTI:

Den brittiska regeringen meddelar att den ämnar införa undantagstillstånd om inte hamnarbetarna slutar strejka inom åtta dagar. Med hjälp av undantagstillståndet kan den engelska regeringen bli att sätta in soldater som strejkbrytare, tvångsrekvirera transportmedel, ransonera vissa varor etc.

Regeringen har fattat beslut om att införa undantagstillstånd, men publicerar inte sitt beslut förrän TORSDAG 3 AUGUSTI:

då den brittiska regeringen inför undantagstillstånd och därmed skaffar sig befogenhet att ingripa direkt i den pågående hamnstrejken. Undantagstillståndet träder i kraft från midnatt natten mellan torsdag och fredag.

FREDAG 4 AUGUSTI:

Regeringen Heath går ut i en massiv propaganda kampanj och försöker försvara införandet av undantagstillstånd. I press och radio/TV förklarar regeringsrepresentanter att man vill rädda orisar och höns från föderbrist osv. Den här gången, menade många regeringsrepresentanter, hade allmänheten verkligen gradvis informerats om att undantagstillståndet skulle komma och varför.

Regeringslinjen förs fram i fredagens The Times. Regeringen, säger tidningen, ville undvika den typ av panikartade åtgärder, som den tog till under gruvarbetarkonflikten.

Som ett resultat av undantagstillståndet administrerar regeringen upp sk kriskommittéer, som ska handha skötseln av hamnarna under strejken. Dessa kriskommittéer består av officiella representanter och representanter för arbetsgivarna, men ingen fackföreningsman deltar.

En lite nervös regering vädjar i sina media till befolkningen att inte hamstra livsmedel.

Jordbruksminister James Pries säger till husmödrarna att en rusning mot livsmedelsbutikerna kommer att skapa alldeles onödigt brist på livsmedel och orsaka prishöjningar. Tidigare har handlarna själva hotat med ransoneringar, eftersom folk ju faktiskt började hamstra vissa varor.

Ingen varubrist råder i Storbritannien om man undantar de varor som förfärs på kajerna; frukter och grönsaker samt regeringens skötebarn - kreatursfodret.

MÅNDAG 7 AUGUSTI, TISDAG 8 AUGUSTI:

Hamnarbetare och polis kommer i slagsmål. På måndagen arresterades sju hamnarbetare av polisen, på tisdagen elva. Fem poliser skadades så allvarligt att de fick tas till sjukhus i Scunthorpe, där strejkande hamnarbetare försökte hindra lastbilschaufförer från att köra in med sin last i Scunthorps oregistrerade hamn.

Det är de första allvarliga sammanstötningarna mellan strejkande hamnarbetare och polis under strejken.

Ca 300 hamnarbetare gjorde bra ifrån sig mot polisen, när dom försökte driva bort polisen med hjälp av tegelstenar och tillhuggen.

ONSDAG 9 AUGUSTI

Arbetsgivarföreningens man, ordföranden i Londons hamnstyrelse, Lord Aldington och hamnarbetarbasen Jack Jones sammanträder för att försöka få till stånd ett nytt förslag till avtal för de strejkande hamnarbetarna.

Över 500 polismän sänds som förstärkning till Scunthorpe för att kväsa de kämpande hamnarbetarna, sedan 28 arbetare arresterats och 7 poliser skadats.

Jack Jones klagar efter sitt möte med Aldington att han gjort "vissa framsteg", men att det krävs ytterligare överläggningar innan man kan kalla in hamnarbetarnas representanter och lägga fram avtalsförslaget, varför strejken nog kommer att pågå ytterligare en vecka.

TORSDAG 10 AUGUSTI:

Regeringen Heath utnyttjar för första gången undantagstillståndet till att sätta in soldater som strejkbrytare. Det rör sig om militärplan som ska flyga livsmedel och annat till Orkney- och Shetlandsöarna utanför Storbritanniens kust, där läget pga en total avskärming i och med hamnstrejken hotar att övergå i svält.

Strejken går denna dag in på sin tredje vecka. Hamnarbetarna förklarar vid ett möte i Glasgow att det ankommer på regeringen att tillgripa de maktbefogenheter som den för en vecka sedan antog skulle lösa krisen.

SÖNDAG 13 AUGUSTI:

Hamnarbetarna i Århus, Danmark, vägrar att lossa ett västtyskt fartyg, som skulle ha gått med last till Hull och Manchester, men omdestinerats till Danmark. Efter en omröstning med siffrorna 27-9 lade de ned arbetet i sympati med sina engelska kamrater.

ARBETARMAKT/JFP, SID 14

MÅNDAG 14 AUGUSTI:

beslutar svenska Transport att uppmana sina medlemmar i hamnarna att inte befatta sig med last som är omdestinerad, och visar därmed sent omsider den enda magra solidaritet man överhuvud taget bestod hamnarbetarna med.

Svenska slakteriförbundet upphäver det slaktstopp som införts pga den engelska strejken, och ett antal slakterier i Sverige, bl a Kalmar och Halmstad, kan dra igång produktionen av bacon igen - den har legat nere.

Ledarna för de 42 000 hamnarbetarna beslutar att sammankalla ett möte till onsdagen med hamnarbetarnas representanter - Shop Stewards - för att rösta om en fortsättning av strejken eller inte. Men trots veckor av förhandlingar med containerfirmorna har Jones-Aldington kommittén inte fått fram några bindande löften från företagen om att hamnarbetarna ska garanteras arbetssäkerhet.

ONSDAG 16 AUGUSTI:

"Förrädare", "du är värre än Ted Heath" skrek de uppretade hamnarbetarna. "Jag är van att stå i skottlinjen" sa Jack Jones, "och man får stå ut med sånt här eller lägga av". I sanning - man får kunna sälja arbetarna hur som helst eller lägga av. Kapitalet har hårda krav på sina fackliga lakejer.

"De trettio delegaterna som röstade för fortsatt strejk", sa Berine Steer, Shop Steward och strejkens egentlige ledare, "var från London, Liverpool och Hull och de representerar 27 000 av de 45 000 hamnarbetarna. Jag håller med dem".

Tre timmar efter Transports nedläggningsbeslut, tar arbetarnas egentliga förtroendemen - Shop Stewards - ett nytt beslut. Strejken ska fortsätta. "Vi har inte fått de garantier för jobb som vi kräver. Våra problem borde lösas en gång för alla och därför rekommenderar vi alla hamnarbetare över hela landet att fortsätta strejken" deklarerar Shop Stewards.

Efter att fått ordentligt med stryk - hamnarbetarna sprängde massiva led av skyddande poliser för att kunna klä upp klassförräddarna som fattat nedläggningsbeslutet - deklarerar Jack Jones: "Det finns extrema, t om fanatiska element bland hamnarbetarna. Och en del av de här tillhör inte ens transportarbetarförbundet." Jack Jones väddade i motsats till shop steward till arbetarna att återuppta arbetet.

Med regeringens goda minne har Jones-Aldingtonkommittén lagt fram ett nytt förslag till reformer som också godkänts av transportkonferensen - men shop stewards säger i sin deklaration - hamnarbetarna har inte fått vad de krävde.

TORSDAG 17 AUGUSTI:

Återgår de flesta av hamnarbetarna - alla utom sex tusen i Liverpool - till arbetet. I Liverpool fortsätter alltså strejken, men förräderiet har lyckats och de flesta av Storbritanniens 42 000 hamnarbetare är tillbaka i arbetet.

I Liverpool's hamn fortsätter strejken ytterligare en tid, tills också de tvingas återgå till arbetet. Förräderiet hade lyckats.

Vi har gjort denna korta dagbok utav ett mycket omfattande material som finns att tillgå när det gäller de engelska hamnarbetarnas kamp. Vi har inte intentionen att göra en dokumentation eller någon speciellt utförlig redogörelse, men vi tror ändå att vi har fått med huvuddragen i kampens förlopp i denna dagbok.

NOTER

(1) ARBETARKONFERENSEN, AK-72, är en sammanslutning av de strejkkommittéer som uppkommit i Sverige under de senaste årens strejker - totalt ett 85-tal. Bland dessa strejkkommittéer märks taktäckarna, golvlagarna, gruvarbetarna i Malmberget etc.

AK-72 har sin internationella motsvarighet i organisationer som AAK, den belgiska Arbetarkonferensen.

(2) INDUSTRIAL relations act, arbetsmarknadslagen är en lag som till stora delar liknar den svenska avtalslagen från 1928. Tidigare har labourpartiet under Harold Wilson försökt genomföra en liknande lag, men möttes av ett massivt fackligt motstånd och kapitulerade. 1971 genomförde den reaktionära Heathregimen samma lag, då under ett annat namn - alltså Industrial Relations Act, labours lag kallades "Instead of Strife" (i stället för konflikt) - trots ett lika massivt fackligt motstånd och ett massivt motstånd från labourpartiet som då var i oppositionsställning.

Lagen innebär en mängd saker. Den stadgar fredsplikt på arbetsmarknaden, dvs den förbjuder strejker under avtalsperiod. Den stadgar att fackföreningarna kan utdömas betala stora bötesbelopp för en strejkaktion utförd av sina medlemmar (som de 55 000 £ som det engelska transportarbetarförbundet utdömdes att betala för de fem fängslade hamnarbetarnas aktion i London - för övrigt det högsta bötesbelopp som någonsin utdömts i England.) Lagen införde också en specialdomstol - The Industrial Relations Court, arbetsmarknadsdomstolen - och krävde att fackföreningarna skulle registrera sig.

En huvudprincip i lagen är att den part som bryter mot ett avtal gör sig skyldig till kränkning. Motparten kan då gå till arbetsdomstolen som kan döma ut skadestånd och beordra den skyldiga parten att följa avtalet.

Om en strejkaktion kan betraktas som "samhällsfarlig", t ex allvarligt hota landets ekonomi kan domstolen besluta om en avkylningsperiod på 60 dagar. Doms-tolen kan också frysa in strejkkassor denna period och beordra slutet omröstning i ett fackförbund om man misstänker att en majoritet inom förbundet skulle vara emot strejken.

Intressant att konstatera i sammanhanget kan labours vindflöjelroll vara. I rederingsställning försöker labour genomföra en identisk arbetsmarknadslag, men misslyckas pga ett massivt motstånd. I oppositions-

ställning mot toryregeringen står labour på fackföreningarnas och protesternas sida med uttalanden som "lagen drevs igenom mot allt förnuft" osv. Inställningen till lagen kan kanske också belysas ett Wilson-citat ur den parlamentsdebatt som hölls om antistrejklagarna under hamnarbetarstrejken, där Wilson sa att man ibland inte behövde följa vissa lagar. (Det var då Heath anklagade Wilson för att vara anarkist, varpå Wilson gick upp i talarstolen igen och förklarade att han inte menat att man inte ska följa lagen).

Detta om en lag som genomfördes här i Sverige för över 40 år sedan och som de engelska kamraterna nu har att kämpa mot.

(3) SHOP STEWARDS, vi ska komma ihåg att de engelska hamnarbetarnas kamp hela tiden leddes och stöddes av Shop Stewards. I det här fallet var det fråga om National Port Shop Stewards Committee och i slutet av strejken Londons Port Shop Stewards Committee.

Shop Stewards är en facklig tradition som är specifik för Storbritannien - en sorts fackförening bredvid den etablerade fackföreningsapparaten. Skillnaderna mellan Shop Stewards Committee och brittiska LO

är djupa och högst avvärande. Shop Stewards väljes direkt på sin arbetsplats. Vidare är Shop Stewards organiserade i yrkesgrupper - i den här strejken var det fråga om National Port Shop Stewards dvs hamnarbetarnas Shop Stewards. De fem hamnarbetarna som arresterades på arbetsdomstolens order var Shop Stewards.

Att här presentera en utförligare redogörelse av Shop Stewards skulle ta upp alltför stor plats. Vi rekommenderar läsning av Skandinaviska Solidaritetskommitténs pamflett ARBETARKOMMITTÉN för en mycket inträngande beskrivning, men vi återkommer också med en utförligare beskrivning och analys när vi tar upp hamnarbetarstrejken i JFP/AM:s nästa nummer.

Viktigt är dock i det här sammanhanget att konstatera att hamnarbetarnas Shop Stewards spelade en mycket viktig roll i hamnarbetarnas kamp eftersom det brittiska LO inte stödde hamnarbetarnas kamp, t ex så fick aldrig hamnarbetarna tillgång till pengar ur fackföreningens strejkkassa, vilket bidrog till att döda strejken.

(4) Den nya arbetsmarknadsdomstolen krävde alltså att fackföreningarna skulle låta registrera sig. Det har de flesta fackföreningar inte gjort, eftersom de inte accepterar vare sig lagen, domstolen eller dess krav.

När en registrerad hamnarbetare (registrerad i en annan av Heathregeringens arbetsmarknadslagar, Post Registration Act) blir utan arbete går han över till en lista över "tillfälligt icke sysselsatta", där han erhåller ca 240 kr/vecka. Normalt, dvs när han arbetar har han ca 500 kr/vecka. En arbetare i containerdenarna som inte är registrerad i Post Registration Act betalas ca 360 kr/vecka. Det är denna oregistrerade, billigare arbetskraft som utnyttjas av containerdepåerna på de registrerade hamnarbetarnas bekostnad, och alltså medför arbetslöshet för dessa. De senaste fem åren har antalet hamnarbetare minskat från 66 000 till 44 000. Lagen om registrering leder till stor arbetslöshet bland hamnarbetarna, och den tenderar att öka. Det var därför ett av de strejkande hamnarbetarnas stora krav att de fick garantier för att registrerad arbetskraft i första hand kommer i fråga vid nya arbetstillfällen. Det var också dessa garantier som den sk Jones-Aldingtonkommittén misslyckades med att få av containerföretagen.

(5) TUC - Transport Union Congress - transportfackföreningskongressen, en motsvarighet till det svenska transportarbetarförbundet, alltså ett LO-förbund gjorde allt för att förråda kampen och lyckades till slut genom att manipulera och svälta ut hamnarbetarna döda kampen. När TUC röstat för ett nedläggande av strejken höll TUC:s generalsekreterare, Jack Jones, på att bli lynchad av rasande hamnarbetare. Vi återkommer också till TUC och dess agerande i nästa nummer.

(6) Vi har tidigare i texten nämnt den sk Jones-Aldington kommittén, bestående av TUC:s generalsekrete-

forts. sidan 15

Skandinaviska Solidaritets kommittén

För de engelska hamnarbetarna har utgivit två pamfletter, som utgör både en politisk värdering och dokumentation.

De engelska hamnarbetarnas och den internationella arbetarsolidaritet och solidaritetsrörelsen som växte fram kring hamnarbetarstrejken i England i somras utgör en viktig milstolpe i den europeiska arbetarklassens kamp detta år. Vad de engelska hamnarbetarna insåg och visade på var nödvändigheten av internationell solidaritet mellan arbetare och att kampen inte får hållas inom de nationella gränserna, för det är inom de gränserna som kapitalet och dess statsapparat är förmögna att kväsa kampen.

Solidaritetskommittén har gett ut två pamfletter som behandlar sommarens kamp, och som trots sitt höga pris verkligen är värda ett snabbt köp. De kostar fem kronor styck, och överskottet går till att täcka de enorma skulder som vi drog på oss i solidaritetsarbetet med hamnarbetarna.

Skrifterna: ARBETARKAMP & ARBETARORGANISATION, Lärdomar från England, Belgien, Danmark (5:-) och ARBETARKOMMITTÉN, Sheffield's Arbetarkommitté (5:-) bör och kan beställas snarast från SOLIDARITETSKOMMITTÉN, c/o Lundgren, Östra Skansgatan 4, 413 02 GÖTEBORG, tel. 031/11 37 93.

Tar du hem 10 ex av materialet för att sälja vidare själv, kostar de 35 kr/10 ex.

KONTAKTA SOLIDARITETSKOMMITTÉN!

FORTSÄTTNING FRÅN SID. 7.....

Av detta kan man dra främst två slutsatser: Medlemskap i EEC innebär, att monopolkapitalet (och borgarklassen överhuvud taget) stärker sin ställning i förhållande till arbetarklassen. Det svenska monopolkapitalet kan inte vara tillfreds med det frihandelsavtal som nyligen slutits, det innebär visserligen fördelar jämfört med det nuvarande läget men det ökar knappast dess rörelsefrihet. Sveriges vändning mot EEC är alltså inte på långt när fullbordad, eller ens till hälften fullbordad - den har nyligen påbörjats.

Som socialister är vårt ställningstagande mot EEC givet. Vi bekämpar *allt* som stärker borgarklassen, detta är en integrerad del i vårt arbete bland främst arbetarklassen för att öka dess klassmedvetenhet och självständighet både i förhållande till den dominerande borgerliga ideologin och till allehanda etablerade vänsterorganisationer som tror sig vara kallade att leda arbetarklassen. Vi får aldrig glömma att "ARBETARKLASSENS FRIGÖRELSE MÅSTE VARA DESS EGET VERK!". Vår kampmetod mot EEC och kapitalismen i allmänhet är alltså att försöka höja arbetarnas klassmedvetenhet och självständighet. Att då, som vissa etablerade vänstergrupper i Sverige, gå ut med paroller som "Nej till EEC - försvara den nationella självbestämmanderätten!" och "För ett självständigt Sverige" är snudd på kontrarevolutionärt eftersom de sprider illusioner om att "våra" inhemska kapitalister på något sätt skulle skilja sig från Europas eller USA:s. Att det finns vissa särregener i den svenska samhällsformationen som är värda att försvara det är sant, men det är sannerligen inte tack vare "våra" svenska monopolkapitalisters "godhet". VPK och KFML(s) tycks inte förstå att det gäller att öka klassmedvetandet, inte minska det genom att vädja till småborgerlig nationalism! Och, att överhuvud taget använda sig av en paroll som "För ett självständigt Sverige", när en allt större del av landets totala produktion går på export och värdiga investeringar har gjorts och görs i utlandet, tyder på en i det närmaste total oförståelse för kapitalismens utveckling.

I Sverige, där monopolkapitalet är så dominerande att småborgerligheten och vissa delar av borgarklassen inte av egen kraft kan föra en kamp mot EEC, där träder etablerade vänsterorganisationer fram och för dess talan!

I vår kamp för socialismen måste vi först inrikta oss på arbetarklassen; att vinna delar av främst mellanskikten men även delar av småbourgeoisien för socialismens sak är visserligen viktigt och när det gäller delar av mellanskikten *nödvändigt*, men detta vinnande innebär att dessa grupper fås att inse sitt i det långa loppet med arbetarklassen gemensamma intresse av socialismen.

Det gäller alltså att skapa en kampanhet på arbetarklassens grund och villkor och *inte* på småborgerlighetens.

Vänsterns främsta uppgifter är nu som förut, att arbeta för en ökad klassmedvetenhet och självständighet hos arbetarklassen och därigenom för en ökad proletär internationalism. Det är endast på detta sätt som kapitalismen och med den borgarklassen som störs och ett socialistiskt samhälle upprättas både i Sverige och i Europas övriga länder.

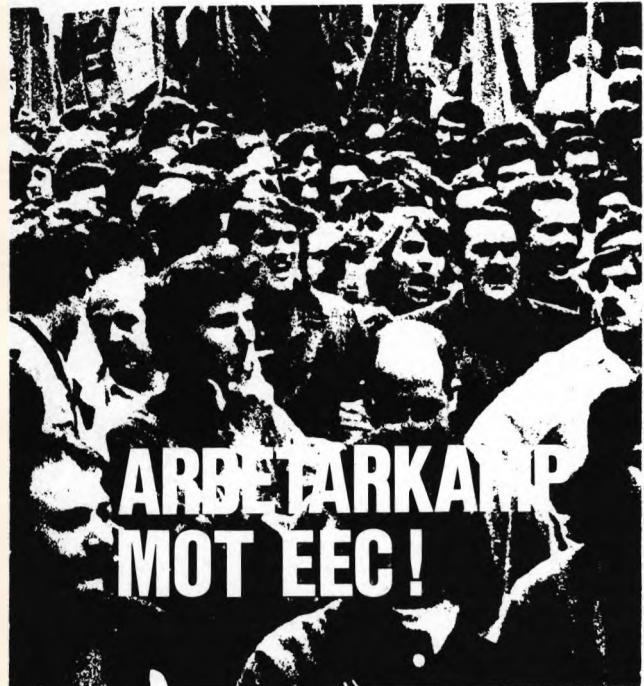
Kampen mot EEC och andra monopolkapitalistiska blockbildningar måste förbli en integrerad del av kampen för socialismen.

KAMP MOT EEC - FÖR ETT SOCIALISTISKT SVERIGE!

LEVE DEN PROLETÄRA INTERNATIONALISMEN - FÖR ETT SOCIALISTISKT EUROPA!

B. KARLSSON

1) Att en klass eller klassfraktion är hegemonisk betyder att den har en dubbel funktion på den politiska nivån. a) Den har en speciell dominans över de övriga dominerande klasserna/klassfraktionerna, och b) den framträder som representant för hela folkets, hela nationens intressen.

forts. från sidan 11

om i Sovjetunionen, vanligtvis i större industricentra och industrienheter. Det rapporteras till och med att ingenjörer, arbetsledare, förmän och lokala administratörer - som av befolkningen sätts som krisernas, trakasserier och dyrtidens "upphovsmän" - bokstavligen slitits i stycken av upphetsade folkmassor och arbetare. Som svar på detta har det också inträffat att arbetare skjutits till döds, emedan ett otaligt antal "ledande upprorsmakare" arresterats och dömts till långa och förnedrande straff. Rent organisatoriskt har upplopp och missnöje av denna typ också sin förklaring: i ett land som Sovjetunionen, med en näst intill total avsaknad av basorganisationer och en total avsaknad av beslutsfälliga och arbetarkontrollerade sådana, känner arbetarna givetvis ett starkt missnöje med och upprorsanda mot ett system som säger sig "representera" deras intressen men som i förnedring, förtryck, förföljelse och totalitär styre av den stora massan inte skiljer sig nämnvärt från vårt kapitalistiska system. I stora drag kan man för enkelhetens skull hänföra den växande oppositionen (uttryckt i demonstrationer, strejker, upplopp, flygblad m m) till tre olika grupper av opposition: 1) militanta, klassmedvetna, organiserade student- och arbetarsammanslutningar. Denna skiljer sig från övriga två grupper såtillvida att man har ett klart och uttryckt mål med sitt arbete: socialismens och arbetarmaktens förverkligande genom arbetarråd, fria fackföreningar och arbetardeputerades sovjet. Detta program gör denna grupp så mycket "farligare" för den förhärskande byråkratin och den kapitalistorienterade företagar- och teknokratklassen. Det visar bl a nyligen massarresteringar i Ukraina och Moskvaområdet, vid vilka ett stort antal underjordiskt verksamma revolutionärer fängslades och dömdes till långvariga fängelsestraff, några till och med döden. Mycket kan dock sägas om dessa revolutionära sammanslutningars splittrade ideologiska tendenser och bristfälliga samordning, men all deras verksamhet måste ses mot bakgrunden av de mycket svåra förhållanden de alltid haft att arbeta under. Propagandan och den revolutionära agitationen får vandra den underjordiska vägen, vilket bl a för med sig att de nödvändiga internationella men i grupp 2), oorganiserade och "spontant" revolutionära arbetare på industrierna, har varit om inte obehövligt så bristfälliga. Vikten av dessa kontakter kan inte nog understrykas, då den organiserade och väl förberedda kampen först kan tas upp då kontakten med arbetarklassen har stabiliserats och utvecklats i den omfattning att gemensamma aktioner kan genomföras. Men, som sagt, med en säkerhetspolis liknande den som fick det ungerska och polska proletariatet att resa sig i våldsamma protester 1956, är ett utåtriktat revolutionärt arbete i Sovjetunionen idag belagt med mycket hårda straff. Därav följer, att den spontana och inte sällan häftiga, opposition denna grupp åstadkommer ofta stannar vid en "tyvst" och värdig protest. När det kommer till organiserad och förberedd kamp lutar man inte längre till sin styrka. Arbetarna har helt enkelt stått och sett på när KGB eller den lokala polisen fört bort några urskiljningslöst utvalda "ledare". Ingen vill, av förståeliga skäl, bli utsedd till "ledare". Detta har oppositionsgrupp 2 bl a gemensamt med oppositionsgrupp 3, en handfull intellektuella och kulturarbetare av skiftande slag. Denna oppositionsgrupp skiljer sig emellertid på en rad punkter från oppositionsgrupp 2, främst genom sättet att uttrycka sina protester. Några objektiva intressen av att på ett grundläggande sätt förändra dagens sovjetiska samhäl-

forts. från sidan 14

rare Jack Jones och ordföranden i Londons hamnstyrelse Lord Aldington, som fick i uppdrag av regeringen att utarbeta ett förslag till sociala reformer för hamnarbetarna.

Denna kommitté kom fram med ett förslag till sociala reformer vilket gick ut på ett höjt avgångsvederlag för äldre hamnarbetare och arbetsgarantier för den registrerade arbetskraften. Men detta förslag ratades av Shop Stewardkommittén - den innehöll alltså inte de garantier som hamnarbetarna krävde. Och J-A kommittén fick sätta sig ner igen och förhandla, denna gång med containerföretagen. Men containerföretagen vägrade ge fullgoda garantier i den riktning som hamnarbetarna krävde och kommittén misslyckades.

(7) REGERINGEN kunde själv endast besluta om ett 7 dagar långt undantagstillstånd, utan att detta togs i parlamentet. Parlamentet kunde sedan förlänga detta undantagstillstånd med 28 dagar. Men eftersom parlamentet skulle bryta upp för semester inom sju dagar, spekulerades det mycket huruvida regeringen skulle utfärda undantagstillstånd på sju dagar eller vänta. Om inte regeringen tog sitt undantagstillstånd kunde det innebära att den stod utan möjligheter när parlamentet tog sin semester. Nu tog regeringen detta beslut.

Så att alla de spekulationer som gjordes hit och dit om undantagstillståndets genomförande berodde på en viss nervositet hos Heathregeringen beroende på att den kunde ställas inför valet att extrainkalla parlamentet eller stå där utan undantagstillstånd.

Parlamentsdebatten om undantagstillståndet genomfördes på sista dagen före semestern och där fick regeringen stöd för sitt undantagstillstånd, vilket i praktiken gjorde att man hade möjlighet att hålla undantagstillståndet i ytterligare 28 dagar (sammanslagt alltså fem veckor).

Vi återkommer med en utförlig analys av hamnarbetarnas kamp, den internationella solidariteten och det fackliga förräderiet i nästa nummer.

-UBa-

Bilden längst upp visar Andrei Amalrik med fru. Amalrik har aktivt bidragit till att sprida diskussionerna om författarna och de intellektuellas villkor i dagens Sovjetunionen. De diskussionerna har naturligtvis upplevt något av en kulmen med anledning av Solsjennits syns utelämnade nobelpris. Vad som hänt Amalrik efter det att han blivit en utav de "ledande" i dessa diskussioner är "okänt".

Bilderna nedanför visar Puotr Vakir (tv) och Puotr Grigorenko - vilka, när de fängslades, öppet deklarerade sin revolutionära övertugelse om arbetarmakt genom sovjeterna och en oförsonlig kamp mot byråkratin och stalinismen. Också deras öde "okänt". De båda bilderna nedanför visar Larissa Daniel (tv) och Pavel Idtvinov. De tillhör båda "oppositionsrup 2" (se artikeln), och gjorde sig mest "kända" för sina häftiga protester mot "Sovjet"-unionens ockupation av Tjeckoslovakien. Öde; - döda eller levande? "Okänt".

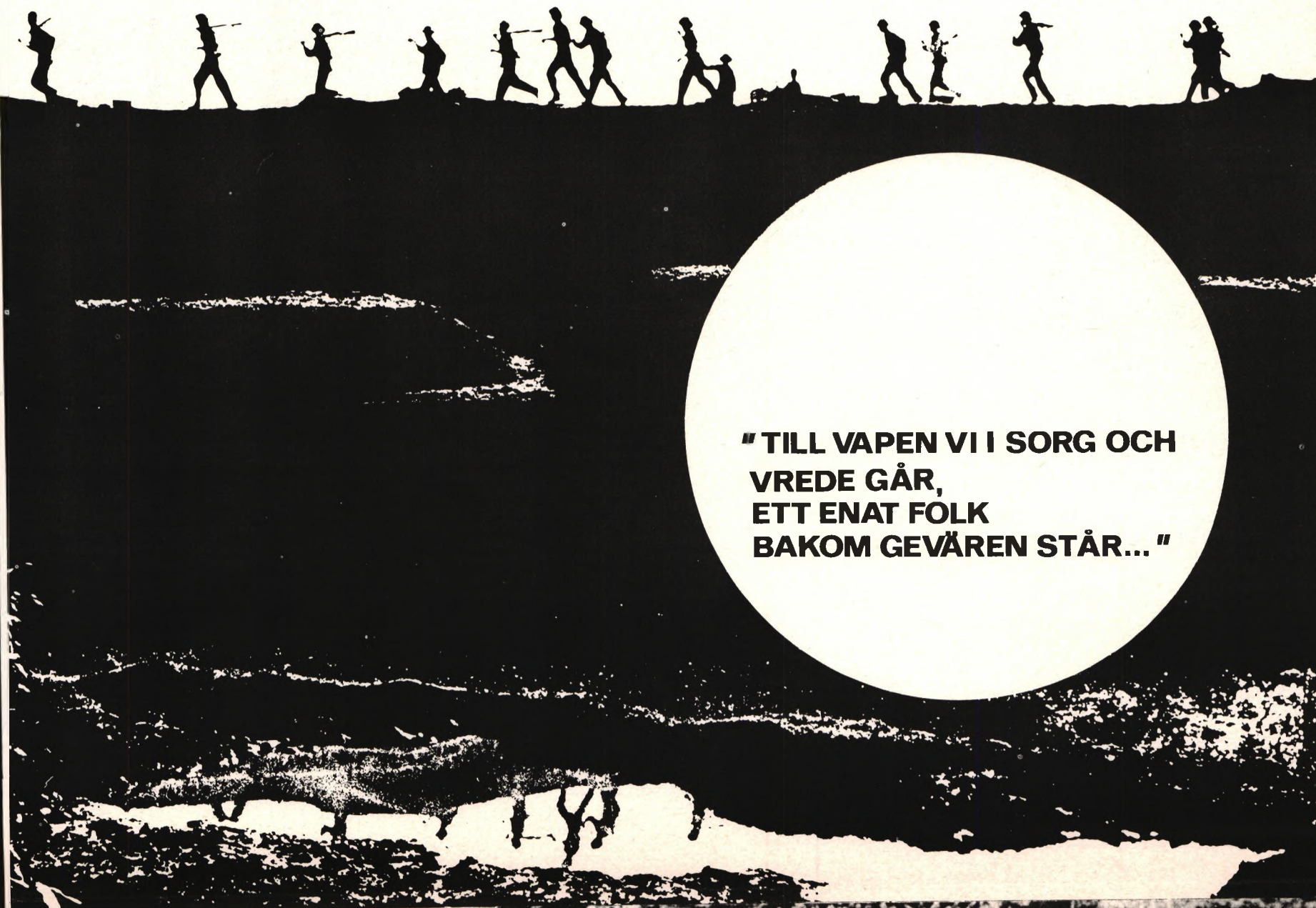
Bilden som får bilden avslutning på denna bildserie visar ett utav de många sk "sinnessjukhusen" i vilka revolutionärer och progressiva "avtjänare" livstidslånga fängelsestraff för sin politiska övertugelse. Metoderna att psykiskt och fysiskt bryta ner dessa människor är skräckinjagande och fullt jämförbara med Hitlertysklands. Det är viktigt att komma ihåg att dessa "hem" fanns redan under stalinismen. Ja, redan 1927, endast 10 år efter den ärorika arbetar- och sovjetrådets segrar, träffar man på dem.

I en socialistisk riktning tycks denna grupp inte ha.

Däremot tycks man, i kraft av sin auktoritet (gruppen utgöres till största delen av författare - kända eller okända, teaterarbetare, samt skikt av teknokrat och studenterna), främst inriktat sig på att protestera mot de mest synliga och uppenbara missförhållandena såsom levnadsstandarden, fängelsestraffens "omänsklighet", in- och utreseförbud, avsaknaden av "västerländska konsumtionsartiklar", m m att denna grupp idag spelar en avgörande roll för oppositionens tillväxt och styrka är emellertid klart. Det visade bl a en nyligen spridd stridsskrift, som i häftiga ordalag fördömde byråkratin och partipamparna för deras "lyxliv, deras lantställen, limousiner, höga lö-

forts. sidan 17

INDOKINAS KAMP ÄR VÅR

"TILL VAPEN VI I SORG OCH
VREDE GÅR,
ETT ENAT FOLK
BAKOM GEVÄREN STÅR..."

forts. från sidan 15
fortsättning på artikeln "Sovjet"-unionen ökad repression och kapitalism"

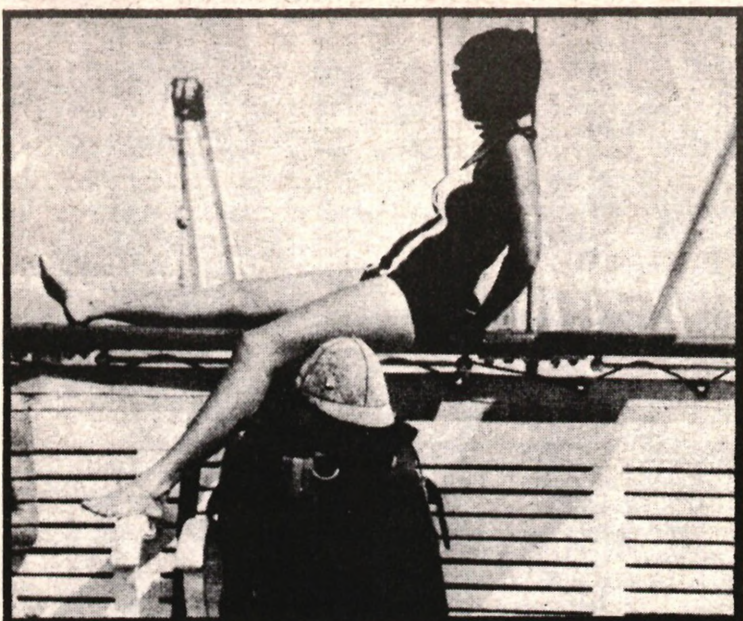
ner, traktamenten och andra hemliga fördelar, deras speciella kurorter, sjukhus och sanatorier." Denna

Bilden visar president Pompidou tillsammans med Bresjnev i en limousin. Glädje, vinkningar, några nya och fördelaktiga handelsavtal - ett stänk av ren, skär kapitalism.

skrift, som för dessa missförhållanden uppmanade till strejk, liksom många tidigare skrifter, spreds i ett stort antal exemplar. Mönstret för anklagelserna, hur "opolitiska" de än kan tyckas vara, känns igen som den gnista som fått proleteriatet i ett flertal östeuropeiska länder att resa sig. Det vore dock ett missgrepp att överskatta denna opposition, att om den tro och hoppas på några grundläggande förändringar. Så länge som man i likhet med oppositionsgrupp 1 tvingas isolera sin verksamhet till att dälla ett fåtal intellektuella, och inte med agitation och den översikt över missförhållanden man sitter inne med kunna uppsöka meningsfränder i de arbetande skikten, är denna oppositionens framtid mer dvyster än ljus. Men, ju tydligare missförhållandena och kapitalismens insteg kommer i dagen, ju starkare och militantare kommer oppositionen att växa sig.

Att Sovjetunionen i mer än strejker, upplöpp och liknande närmar sig och börjar likna rent västkapitalistiska förhållanden, kan man - förutom att studera produktionsförfarandet och arbetsdelningen - lätt konstatera. Alkoholism, prostitution, svarta-börsmarknader och korruption - som vi vant oss vid att betrakta som rent kapitalistiska företeelser och som ett indicium på alienationens och den emotionella avtrubningens och förnedrings och existens det hänsynslösa utnyttjandet av människan som vara - har i dagens Sovjetsamhälle fått en skrämmande utveckling och omfattning. Här som där är det inte de privilegierade som drabbas, utan majoriteten av det arbetande folket. Här som där är det ett lika avslöjande uttryck för de privilegierades förtryck och massornas

Dagssituationen i Sovjetunionen symboliserad i en bild. Badflickan - den västerländska kapitalismens symbol för exploatering - sittande över och på en byggnadsarbetare.

passivitet och maktlöshet.

För dagens sovjetiska medborgare gäller i stort sett samma "lag" som för den svenske arbetaren - han spelar inte någon avgörande roll i beslutandet av sitt eget liv. Han har till löjliga formaliteter begränsade möjligheter att bestämma över fördelningen och användningen av resultatet av sitt eget arbete, och är i likhet med sina kamrater i hela världen utelämnad åt en hänsynslös förbrukning och utarmning av sin egen kreativa och produktiva förmåga. Som en given produkt av dessa missförhållanden uppstår en resignerad och tyst protest - inte sällan, och alltmer tagen sig uttryck i alkoholmissbruk och andra sociala avståndstaganden som prostitution och korruption. De senare i en desperat förhoppning om att kunna konsumera varor, om helt onödiga sådana, som deras arbetsprestation berättigar dem till.

Att så verkligen är fallet i Sovjetunionen visar tydligt den statistik över alkoholismens utbredning som finns tillgänglig. Denna visar t o m att konsumtionen av starksprit i Sovjetunionen vida överstiger många västeuropeiska länder. Men en alltför utbredd alkoholism är "inte bra", det vet Sovjetbyråkraterna likaväl som slaydrivarna i de sydafrikanska gruvorna. "Lagom är bäst" och säkrast! Säkrast, för att hålla upprorsandan "i schack", att döva varje tillfälle till opposition. Därför har man också de senaste åren

vidtagit omfattande åtgärder för att hejda dess jordskredsartade utvecklingstrend. Men bara hejda, att helt abrupt avbryta eller på något annat sätt stoppa försäljningen av alkohol vore detsamma för byråkratin som att dra en rejäl stock till revolutionens brand. Det vet man om - var så säker på det.

Beträffande prostitutionen, som skiljer sig något från vår, så tillvida att den oftast är ett eget "initiativ" och sällan organiserad i några större enheter, finns ingen tillgänglig statistik. Den härskande klassen i Sovjetunionen tillbakavisar varje antydning om en existens av en sådan. Att detta inte är annat än en officiell lögn, kan bara en veckas vistelse i t ex Leningrad bevisa.

Sett ur större ekonomiskt perspektiv och långt mer betydande fenomen i dagens Sovjetunionen, än prostitutionen och alkoholismen, måste korruptionen, svarta-börsmarknaden, och det för Östeuropa idag utmärkandet intrånget av västkapital, påtalas.

För att börja med korruptionen och svartabörs-marknaderna har detta bara på det allra senaste decenniet kommit att spela en avgörande roll för ekonomins utveckling. Detta gäller inte minst den statliga sektorn, vars produktionsresultat i allt större utsträckning fördelas illegalt mellan byråkraterna på svarta-börs marknaden. Samma gäller den växande men strikt efterhållna importen av västerländska konsumtionsartiklar. De vandrar till en betydande del inte genom den etablerade distributionsapparaten. Att i procenttal uttrycka svarta-börs marknadens omfattning är såväl omöjligt som kanske inte heller nödvändigt. Klart står att den växer i omfattning både vad det gäller enheter och områden. Så har t ex korruptionen på bostadsmarknaden tilltagit avsevärt under 60-talet. Detta har också ett intressant sammanhang med premiesystemet. Hemliga avtal och överenskommelser är vanliga. "Lagen" om "du hjälper mig, så hjälper jag dig" florerar.

Vad angår västkapitalets intrång blir bilden av detta klarare för var dag. Nyligen slöt de japanska imperialisterna ett alldeles utmärkt avtal med de sovjetiska byråkraterna. Det dällde här rättigheterna att exploatera Sibiriens metallfyndigheter. Liknande, för den exploaterande parten och västkapitalisten förmånliga, avtal har slutits i flera och betydande branscher. Detta gäller inte minst bilindustrin, i vilken idag italienska, franska och japanska kapitalister har gjort stora landvinningar.

I detta sammanhanget måste oivetsvis "den fredliga samexistensen" tas upp. Detta av Christjev mvtade uttryck, som då det lanserades innebar ett oerhört bakslag för de kämpande befrielse- och revolutionära rörelserna i hela världen. Politiskt har "den fredliga samexistensen" till uppgift att skapa klassförsoning, "skvla över motsättningar" och fatta internationella beslut länt ovan folkens huvud. "Den fredliga samexistensen" och västkapitalets intrång exemplifieras bäst av denna Moskva-frus ord: "Om vi ingår avtal med Frankrike får vi mycket bättre därför."

varför "sovjet"-unionen

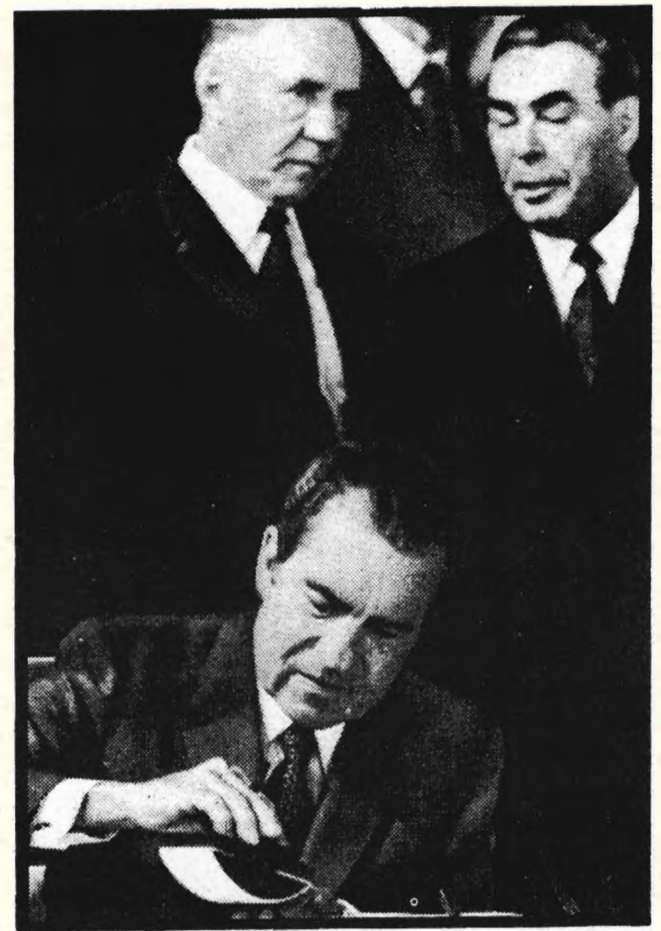
Mitt avsiktliga inom citationstecken satta "Sovjet"-unionen kräver oivetsvis sin förklaring.

Det hela gäller namnets tillkomst och användande. När Ryssland en gång döptes om till Sovjetunionen var tanken att detta namn skulle beteckna SOVIETMAKTEN, dvs arbetarmakten genom sovjeterna (arbetarråden) och en union av dessa. Sedan mer än 50 år tillbaka existerar inte detta maktförhållande. Idag är arbetarnas makt i Sovjetunionen ofta minst lika obetvdlig, för att inte säga obefintlig, som i t ex Sverige.

Jag önskar alltså genom att sätta SOVIET inom citationstecken döra läsaren uppmärksam på detta. Att denna användning av Sovjetunionen återkommer, inte sällan oregerbundet, inne i själva artikeln avser därför närmast min avsiktliga mening att verkligen inoränta detta förhållande i läsaren.

Golos Truda

"Den fredliga samexistensen" i sin prydno. Klass-försoningen, beslut ovan folkens huvud och gemensamma imperialistiska strävanden är honnörorden.

forts. från sidan 5,
"Alexander Solzjenitsyn - antisocialist,"

serna (kulakerna och godsherrar) utsög och förnedrade den stora massan. Han kritiserar och förlöjligar ofta de härskande häftigt. Vad som gör att han i detta sammanhanget skiljer sig från den socialistiska historieskrivningen, är hans medvetet(?) ensidiga skildringar av hur enskilda personer, oberoende av en social bakgrund och satta i ett socialt sammanhang, lever, tänker och arbetar. Men som ett ev. indicium för Solzjenitsyns "anti-socialism" är detta otillräckligt. Solzjenitsyn måste, som jag tidigare påpekade, sättas i ett socialt sammanhang till dagens Sovjetunionen.

Jag har tidigare endast läst en bok av Solzjenitsyn - *Cancerkliniken*. Jag tycker den är bättre än *Augusti Fjorton*. På något sätt "säker den mera" om just den sociala sammanhanget som jag just ovan talade om. En sak som alltid frapperat mig när Solzjenitsyn förs på tal i den ryska pressen eller medlöpare till denna, är de grunder på vilka man utdömer Solzjenitsyn som "anti-socialist". Det stora flertalet av anklagelserna rör sig kring temat att "Solzjenitsyn förräder den sovjet-ryska historien genom att förtala 'Det Stora Fosterländska Kriget'", dvs första världskriget. I detta sammanhang kan det vara intressant att notera vem som förtalar vad och vilka. "Det Stora Fosterländska Kriget", som tillsammans med avskaffandet av Kommunistiska Internationalen och Internationales som "nationalsång" (den nya sången som kom talade istället om "Rysslands storhet och Stalins storhet"(!)) var stalinistiska påhitt under 40-talet, var inte precis något "stort" eller ännu mindre ärorikt krig för det ryska folket. Det var ett förnedrande krig icensatt av stormaktschauvinistiska intressen. Generaler, kommandanter och övrig militärpersonal uppträdde under detta "stora" krig som en skock hönor. När det var fog för att kommandera anfall kommanderade man reträtt, och när reträtt var, som ofta, den enda utvägen kommanderade man anfall. Alltsammans i en salig röra och utan någon som helst samordning. De onödiga slakterna av meniga var oundvikliga, och kom också. Stora delar av detta berättar just Solzjenitsyn om i *Augusti Fjorton*. Så tillvida rekommenderar jag boken till läsning.

Men jag gör ett som jag upplever det betydelsefullt förbehåll. Köp absolut inte boken! För det är boken på tok för dyr, och jag ser det som felaktigt att genom köp understödja en ockerverksamhet som denna i bokbranschen. Låna den på biblioteket t ex.

Matts Nilsson

Beträffande Solzjenitsyn, se gärna också artikeln om "Sovjet"-unionen i detta nummer.

bokrecensionerna

Beträffande våra bokrecensioner måste vi än en gång understryka att tidningen inte ideologiskt ställer sig bakom dessa. Så tex skulle vi, vad angår recensionen av "kolchos" i detta nummer, säkerligen skrivit något annat än vad som nu gjorts. Men i recensionarbetet upplever vi det som viktigt att tillämpa allmänt progressiva riktlinjer. Vill DU delta i detta arbete? Skriv i så fall till red. och meddela ditt intresse jämte intresseområde (-en).

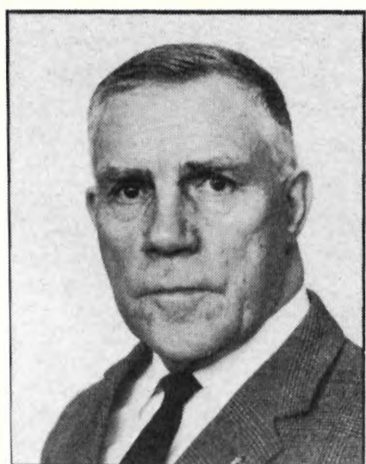
SYNDIKALISMEN

(2)

BORGERLIGHETENS MAKTÖ- VERGREPP MOT PROLETA- RIETET

"Har jag inte rätt, då jag säger att syndikalismen
vilar på ett naturligt behov och på en samhällelig
nödvändighet?" Sébastien Faure

VERNER STÅLBERG (bilden ovan), som vi inbjudit som gästskribent i ARBETARMAKT med uppgift att i en artikelserie om sex artiklar ge sin syn på framförallt syndikalismen, dess historia och aktualitet, är 70 år. Han är född i Bergslagen 1901 och har hela sitt liv fått erfara hur det varit att som proletär leva på undantag. I tjugofemårsåldern blev Verner politiskt medveten. Han blev socialist och revolutionär som så många andra av hans jobbarkompisar. När Verner i brev till red. berättar om sitt liv blir vi alltid fängslade. Ett sådant händelserikt liv! Om vi ändå bara kunde berätta något av detta för vår läsekrets. Verner har ofta gett oss de där små nödvändiga moraliska stöden när allting inte är som det ska.

Han har varit med om att organisera ett revolutionärt soldatråd, fått sparken "för att jag var för mycket socialist", haft nästan alla slags industrijobb, gått på luffen (under den stora arbetslösheten 1921), varit med om att bygga upp den svenska syndikalistiska rörelsen, och en massa annat. Och hela tiden har Verner, som han själv uttrycker det, "hatat kapitalismen". Han har alltid varit revolutionär och socialist.

Många har frågat oss varför vi låter publicera Verner:s artiklar. Inte så att någon funnit dem dåliga eller otidsenliga. Tvärtom, vi har fått många tack-samma och "applåderande" brev. Nej, frågan ligger på ett annat plan. Man frågar: "Ni publicerar här en artikelserie om syndikalismen. Ja, men ni är ju inte syndikalister. Åtminstone säger ni ju inte det". Nej, det är sant. Vi säger oss inte vara syndikalister, men menar att den revolutionära syndikalism som Verner Stålberg är agitator för jämte anarkismen som en viktig och ofta betydelsefull del av arbetarrörelsen har mycket att lära oss. Vi förfäktar ju trots allt samma revolutionära organisationsteori: federalismen. Vad som egentligen "skiljer" oss åt är inte mer än det faktum att vi tagit till vår uppgift att de federalismen ett dagsaktuellt marxistiskt innehåll. Något som vi tycker att syndikalismen och anarkismen tidigare missat. Också andra synpunkter på Verners artiklar inställer sig. Vi ser det som viktigt, för att inte säga nödvändigt, att snarast presentera en slutgiltig uppgörelse med den reformistiska delen av den syndikalismen som idag går under namnet SAC - Sveriges Arbetares Centralorganisation. En gång en ärorik och revolutionär organisation, som satte skräck i både SKP:are och kapitalister, idag ett minne blott.

Forts. - se nästa sida

"Den sociala författaren bör älska sitt ämne men
icke dölja det. Lovtalet är i själva verket mer
intelligent än smådeskriften".

(Maxime Leroy)

Historikerna - ehuru subjektiva och "barn av sin tid" - kunde icke helt undgå att i sina analer också med exempel återge utforskade och omdömliga material om maktinnehavarnas gränslösa övergrepp mot det egendomslösa proletariatet. Krigsfångarnas elände, de i nöd nedsjunkna massorna, hur de var helt utlämnade åt maktrusiga utsugares godtycke. Hur folken levte och tvingats möta tillvaron är icke förborgade hemligheter för några få; vi kan ta del av historien från dess gryning och till våra dagar. Barbarism är inseparabelt. De hallstämplade massorna träder fram inför våra ögon på historiens gulnade blad, signifikativt också på de nyskrivna. Annu kan man med lätt travestering på COTHE säga, att det tydligen måst förflyta årtusenden innan man om människan kan säga, att det var länge sedan hon övergav barbarismen.

De komplexa faktorer som medverkade till att de egendomslösa, proletärer, till slut vann insikt om att de tillhörde en klass inom det samhälle där de utgjorde en majoritet, kan skifta från land till land, men grundorsaken till de egendomslösas medvetande om sin ställning var ändå, att de började inse att de

nyttjades och utnyttjades av enskilda som usurperat makten, att de låg i händerna på utsugare.

Syndikalismen, dess form, metod och namn utgör summan av de egendomslösas erfarenheter och lärdomar separerade ur den samhälleliga utvecklingen under 18:e och 19:e århundradena. Klassmedvetandet närdes i stigande grad genom lärda män, som i tal och skrift, av samvetskal eller ärligt uppsåt, och allt eftersom de kunde utnyttja den stigande läskunnigheten hos de undre skikten, fick därigenom möjligheter att fästa de egendomslösas uppmärksamhet på vad de var och vad de kunde bli om de enade och förenade sig om gemensamma intressen och mål.

Detta stigande klassmedvetande mötte makt-havarna med våldsterror. Redan under den franska borgerliga omvälvningen 1789 - 93 utkristalliserade sig den frontställning, som skulle dominera utvecklingen och kampens karaktär mellan samhällsmedborgarna under hundra år. Den kontinentala borgerligheten inspirerade världens borgerlighet, med vissa förskjutningar i tid och rum. Lagar och förordningar till skydd för maktens usurpatorer, deras politiska makt och ekonomiska privilegier, inskrevs på bekostnad av de undre klasserna och på samhället självt.

LE CHAPELIER - "JUNILAGEN AV ÅR 1791"

Natten till den 4 augusti 1789 avskaffade Konstituerande Församlingen föreningarna. Ett år senare, den 21 augusti 1790 kom dekretet att alla fransmän tillerkändes rätten "att församla sig och samråda angående gemensamma intressen". Som vi visade i vår förra artikel med ett citat av Jean-Paul Marat, inneslöt icke denna rätt själva den borgerliga revolutionens tendens. Borgarna fick för sig att t om "broderskapsföreningar" var farliga för "friheten". De 1790 - 91 utbrutna strejkerna omskakade borgerskapet. I juni 1791 lades ett aktstycke fram "angående sammanslutningar av medborgare tillhörande samma yrken", och föredraganden utlät sig: "Mina herrar! Jag anhöller om hela er uppmärksamhet. Jag vill göra er uppmärksamma på en överträdelse av de konstitutionella grunderna, vilken nödvändiggör föreningarnas upplösning..." - "Det borde ej vara tillåtet medborgare av vissa yrken att komma tillsammans..." - "Det finns ej längre föreningar inom staten, det finns blott varje individs enskilda intresse och det allmänna intresset..."

der dessa tider arbetarna mer och mer skärpte sina krav på rätten att skapa sig egna intresseorganisationer, och liknande rörelser växte fram överallt i hela den civiliserade världen. Det var också under senare delen av dessa tider som en gestalt som Fernand Pelloutier och hans vänner steg fram i främsta ledet och manade proletärer till att organisera sig till motvärn mot utsugningen, att befria dem från "den politiska hypnos" och samla dem till verklig ekonomisk kamp.

ARBETAREN - "EN FRI MAN"

Naturligtvis fick den borgerliga franska revolutionen återverkningar i alla länder där feodalismen ännu levde kvar. Den begynnande industrialismen marscherade rask in på den historiska arenan. I vårt land, t ex upphävdes skråordningen 1846 och 1864 infördes "näringsfrihet": "svensk man eller kvinna är berättigad... idka handels- eller fabriksrörelse, hantverk eller annan hantering". "Utföra och införa till och från utrikes ort varor, inrikes och utrikes skeppsfart" etc. Detta var "varje medborgare tillförsäkrad" "fri och av staten oreglerad". Det berättas, att när en liberal storman hörde talas om att arbetarna befriats från skråtvånget sa han: "denna frihet kan betecknas som den enskildes rätt att svälta ihjäl". Här i landet såg "husbönderna" till att "hjon" med lagens hjälp hölls i tukt och herrans förmaning. Proletärer var "Hallstämplade" "införskrifven Arbetare" och icke skilja sig ifrån samma Werk inom natt och år. Det gjorde, böte 20 daler. Dessutom "må Husbonden genom Hall-Rättens handräckning honom genast återtaga, der han ertappas". Så gjorde man också med antikens heloter 1900 år tidigare. Men nu var arbetaren "fri".

Ur dylika fruktansvärda livsförhållanden växte sig allt djärvare organisationstanken hos det pinade och hårt utnyttjade proletariatet. Det ville icke längre "spela ett verktygs roll, utan vara skapare av sitt eget verk". Våldiga krafter hade kommit i rörelse. Arbetarklassen förfogade över den avgörande kraft som fanns i själva arbetet, denna kraft kunde den tillhandahålla samhället eller låta bli att tillhandahålla den. Utan arbetet kvävdes samhällslivet och de däri levande. Det var, kan sägas, här den syndikalistiska triumfen låg. Den gav liv åt proletariatets speciella idéer, uppdrivna ur klasskampen, bildade grundvalen för den nya rätten, ett samhälle utan ut-sugning och politiskt förtryck.

INFLUENSER FRÅN FÖRSTA INTERNATIONALEN

Delar av Första Internationals stadgar anammades utan prut också av de syndikalistiska tänkarna. Följande kulturbärande paroller innesluter själva syndikalismens kärna:

1. Arbetarnas frigörelse kan endast vara arbetarklassens eget verk.
2. Arbetarnas ekonomiska underkastelse under usurpatorerna av alla arbetsmedel är källan till allt slaveri: politiskt, moraliskt och materiellt.
3. Arbetarklassens ekonomiska frigörelse är därför det stora mål, som varje politisk rörelse måste vara underordnad.
4. Alla på detta mål riktade ansträngningar har hittills strandat på bristande solidaritet mellan de olika arbetsgrenarna i samma land och mellan arbetarna i de olika länderna.

Här ska vi göra en viktig påminnelse i anslutning till tredje parollen: G. H:son Holmberg påpekar i not 33 till punkt 3, att Karl Marx, som var den som skrev dessa paroller för den första internationales, självsvåldigt lär ha insmuglat efter orden "politisk rörelse" orden "såsom medel" i akt och mening att få den s k politiska aktionen förklarad obligatorisk. Tillägget godkändes av internationales konferens i London 1871. Texten skulle efter det marxiska falskariet i p. 3 heta: "Arbetarklassens ekonomiska frigörelse är därför det stora mål, som varje politisk rörelse som medel måste vara underordnad". Självkänt har detta tillägg kommit att spela en roll för alla marxister, vilket knappast tarvas belägg då sådana finns i ymnighet. Från den stunden skulle t o m

den ekonomiska aktionen underordnas *partiet*. Syndikalismen håller sig till ursprunget. Den är i sig själv nöd att fördela, inspirera och skapa sin egen förvaltning och sina egna organ. Den är en *ren* proletärrörelse, dess uppgift åvilar uteslutande arbetarklassen, den lever helt och oförbehållsamt upp till internationalens första paroll: arbetarklassens frigörelse kan endast vara arbetarklassens eget verk. Redan innan sammanslagningen, närmare sagt 1894, hade fackföreningsrörelsen befriat sig från alla särintressen som icke hörde till den ekonomiska kampen. Om detta påminde CGT:s representanter vid kongressen i Dublin 1903, året efter fusionen av CGT och FBT. Det har funnits, och finns väl än, personer som i tal och skrift bestridit att proletariatet ensamt förmår befria sig själva, näringslivet och konsumenterna från den kapitalistiska utsugningen. Nu bör här sägas, att den syndikalism det här är fråga om, inte har samma innebörd som den, som här och var ställs fram; inte ens CGT efter att bolsjevikerna genompolitiserat rörelsen och använder den som slagträ mot sina politiska motståndare i dagens Frankrike, har något att göra med den syndikalism det här är frågan om. Syndikalismen är väsensskild från den sk socialism som man excellerat i särskilt centraleuropa, där revisionisten Lasalle blev anfader till vad som ännu går under namn av social demokrati, med dess totala opportunist och anpassning till den borgerliga kapitalismen. Vi vet alla att den sk lasalleismen alstrade en "epidemisk-politisk riksdagssjuka" så att socialismen dog under denna hantering. Det har ju omvitnats t om av svenska socialdemokrater. Men då, hette det, skulle man genomföra revolutionen "med fredliga medel". Via allmän rösträtt skulle parlamentet erövrats, via lagstiftning skulle man befria samhället, människorna inte blott från den kapitalistiska utsugningen, utan man skulle befria oss från själva staten, den skulle lämnas att förtvina, självö i brist på näring. Inför denna "storslagna" tanke sade CGT:s förste sekreterare, Victor Griffuelhes: "Ska frigörelsen genomföras uteslutande på parlamentarisk, riksdagspolitisk väg, får man vänta så där en 50 000 år." Och det tror också vi.

PROLETARIATETS FRIGÖRELSE - FÖRUTSÄTTNINGAR

Förutsättningarna för proletariatets frigörelse grundades som redan påpekats med *enhetsorganisationen*, byggd på arbetarbörserna och syndikaten. Redan 1894 hade man deklarerat att *fackföreningen var den väsentliga kamporganisationen*. Det var den första förutsättningen. Den andra var, att man befriat sig från inblandning i kamporganisationens verksamhet från *alla politiska chatteringar*. Här gällde det arbetarklassens frigörelse ur det ekonomiska och politiska förtrycket. Man hade fått dyrköpta erfarenheter genom partigångarnas verksamhet, vilka naturligtvis såg fram emot den dag då staten skulle tvingas införa *allmän rösträtt*. Hårtill kommer att de sk socialistiska partierna utnyttjade det stadfästade falskriet i punkt 3 i Internationalens kulturella paroller, dvs att *politiken* skulle överglänsa den *fackliga aktionen*. Kamparna för en bättre värld visste att det nva samhället, som måste framgå ur det gamlas sköte och vila på *federativ grund*, också skall äga de för produktionen och varuutbytet nödvändiga *förutsättningarna* och *medlen*, dvs jorden, över och under och realkapitalet, en förmögenhet som, enligt *Krapothin*, har samlats ihop av många generationer levande mänskliga varelser. Allt detta hade övergått till *privat äganderätt* och genom maktusurpatorernas egna lagar mot de egenomslösa, som mot böter eller fängelse icke tilläts "kränka" denna "rätt". Rätten att utsuga människor, ta ifrån de arbetande frukten av dess arbete, är fortfarande "lagligt".

Syndikalismen - arbetarklassens egen rörelse - är den mest ändamålsenliga som organ i kampen för *samhällets omdaning*, den äger dessutom själva *grundvalen* för det nya samhälle som växer fram till en ny verklighet i de mänskliga relationerna. Det var ju därför som Fernand Pelloutier manade arbetarna att de för denna omdaning av samhället skulle skaffa sig för denna uppgift alla "nödvändiga ekonomiska, tekniska, organisatoriska, administrativa och intellektuella förutsättningar". De skulle inte spela ett verk-

tygs roll, de skulle vara skapare av sitt eget verk! Visst var kravet stort på arbetarna. Detaljer är

överflödiga. Man menade, att syndikalismen enbart av den anledningen att det nya samhället skulle helt och fullt vila på arbetarklassens ansvar, aldrig skulle kunna genomföra sina målsättningar. I så fall, har syndikalisterna själva svarat, är detta *syndikalismens dilemma*. Men syndikalismen är helt enkelt *producentens tidsålder*. "Idén att bygga ett samhälle blott på produktiva människor, att ordna dem efter måttet och arten av dess medlemmars produktivitet... skulle i själva verket rätt väl ägna sig till den allt uppbärande byggnadsbjälken i ett modernt socialt system." säger W. Sombart i "Socialism och social rörelse" (sid 120 ff). Syndikalismen kan icke fördrå den statliga centralisationen, den har visat sig vara ett förärv. Dagens statliga anspråk på varje individs antecedentia (som säljs åt skrupulösa exploatörer och andra förbrytare) är väl ett av de fräckaste tilltag byråkratin gjort. Vi har hamnat i rena kulturvidriheten. Leone, (också en professor om det behågas) har påmint om att *syndikalismen bygger hela sin framtid på de ekonomiska, psykologiska, etiska och politiska krafter, som måste utbildas hos proletariatet*.

Till slut: Att förverkliga den nya samhällsordning som ska framträda ur det gamlas sköte är ett åliggande för *arbetarklassen*, dvs för *syndikalismen*. Ju förr ju hellre, ty gör vi inte slag i saken, blir vi förr eller senare *tvingade* att ta itu med frågan. I frigörelsearbetet knyter vi dock de största förhoppningarna till den syndikalistiska rörelsen i dess rena och äkta form, principer och målsättningar. Vi tror att endast i syndikalismens tecken kommer arbetarklassen att segra över tidens maktusurpatorer, både de ekonomiska och politiska, över alla de som i det framfarna egenmäktigt stiftat lagar mot *proletariatet*. Klasskampen är och förblir oundviklig så länge orättvisorna består, så länge de krafter som söker bevara sina privilegier käftar emot och vill fortsätta sin omänskliga utsugning av sina medmänniskor stödda på sina lagcodex. För att göra slut på orättvisorna säger syndikalismen: *PROLETÄRER I HELA VÄRLDEN, FÖRENA ER TILL EN AVGÖRANDE KAMP FÖR RÄTTEN ATT VARA MÄNNISKA*.

-Verner Stålberg-

Nästa artikel av Verner Stålberg under rubriken "Syndikalism 3" kommer i ARBETARMAKT nr 6-72. red.

Forts. från föreg. sida

Vi är övertygade att Verner, som medlem och eldsjäl i Syndikalisternas Förbund (SF) - den revolutionära delen av den syndikalistiska rörelsen, och själv en gång medlem i SAC, kommer att med sina artiklar hjälpa oss i detta arbete. Vi vet inte vad Verner har för planer för sina resterande fyra artiklar, men vi kan inte annat hoppas, att han i sin kronologiska översikt av syndikalismen ingående diskuterar och vägleder i dessa meningsskiljaktigheter inom den syndikalistiska rörelsen som redan kom i dagen i början av detta sekel. Detta är våra förhoppningar, och vi måste tillstå att vi upplever Verner Stålbergs artiklar som en utav våra kanske viktigaste teoretiska artikelserier, jämte de om östeuropa och de om arbetarkampen i västeuropa just nu. Vi skall också förhåra oss hos Verner om hans tillstånd och intresse att ge ut samtliga artiklar i pamplettform vid artikelseriens avslutande. Vi lovar emellertid ingenting.

Red. för ARBETARMAKT

KAMRAT, STUDERA ORGANISERAT!

Att studera är viktigt. För en socialist nödvändigt. Han måste "hända med" i nästan allt vad som händer. Kunna kommentera och förklara för okunniga jobbarkompisar som i sitt tröttande och nedslitande arbete inte orkar läsa borgarblaskorna med de kritiska blickar som måste till för att vardagen bara inte skall bli en orgie i våldtäkter, mordbränder, redarbröllop, m.m. I arbetsplatsfrågor som har med hans eget jobb att göra har han bara ett fack som i allt går företagsledningens ärende att "ty sig åt". Nej, i ett klassamhälle som vårt hålls majoriteten av befolkningen, de som står nere på verkstadsgolvet, medvetet nere i skiten; passiviteten och okunnigheten.

Här axlar en socialist ett dubbelt ansvar. Han skall dels knega ihop till brödfödan liksom alla jobbarkompisar, dels agitera för ett rättvisare samhälle: det socialistiska! Ett samhälle där det är jobbarna som bestämmer. Ett samhälle där det är jobbarna som har makten. ARBETARMAKT, kallar vi det.

Att agitera är ofta inte så lätt. Man har alltid en massa förmän och annat folk som springer omkring och vaktar på en så att man inte "uppviglar". "Uppviglar", till vadå? Till ett rättvist samhälle. Det måste väl vara okay? Javisst. Men det finns dom som tjänar grova stälår på orättvisan. Profit kallar vi de stälåarna, och kapitalister kallar vi sådana som stoppar alla dessa stälår i eden ficka. Bara en sådan grej. Sådant måste man kunna förklara för sina jobbarkompisar och inte börja darra på stämman när någon förman börjar skrika sig hes om "uppvigling". Man måste kunna ge svar på tal. Ordentligt, så det hörs!

De utåtriktade studiecirklar som Revolutionära Råds-socialister anordnar under hösten har just denna uppgift, att kunna förklara och kommentera det som sker omkring oss; hur det kommer sig att "det är som det är" och hur det skall bli bra. Men också det historiska förloppet som gjorde att det blev som det är, och hur vi bäst skall organisera kampen för att göra slut på förtrycket och utsugningen. Allt detta upplever vi som nödvändigt att veta om vi en dag skall kunna göra slut på eländet.

De studiecirklar vi kommer att genomföra är elementära och det krävs inga förkunskaper mer än ett brinnande intresse och en nypa av tid och studiedisciplin. Till en början blir det i Jönköping, Göteborg och Stockholm. Men också Malmö, Växjö och Uppsala blir kanske aktuella. Och om det finns tillräckligt stort intresse på andra orter, så meddela oss

Här är studiecirkelarna:

GRUNDCIRKEL: elementär genomgång av marxismens ekonomiska teori, marxismens syn på det historiska förloppet, revolutionära organisationsformer och strategier, m.m. Studiecirkeln är planerad att starta med ett introduktionsmöte den 2 oktober, fortsätter fram till jul och är i första hand avsedd för dig som tidigare studerat ringa eller intet. Ett möte i veckan.

ANTI-IMPERIALISTISK STUDIECIRKEL: avser att studera Indokinas historia, FNL:s strategi och taktik, PRR:s program, solidaritetsarbetet i Sverige, historiska erfarenheter från anti-fascistisk och anti-imperialistisk kamp, m.m. Introduktionsmöte den 2 oktober. Ett möte var fjortonde dag.

"EN MÅNADS-STUDIECIRKEL": avser att bedriva ingående studier i internationell utveckling och i historiska lärdomar. Vad som skall studeras, eller rättare sagt vilket ämne, avgör studiedeltagarna från gång till gång. På varje möte summeras det studieresultat man gjort vid studier av tidigare ämnen och beslutas om det nva ämnet. Studierna är med andra ord "löst hållna"; det åligger ytterst varje studiedeltagare att själv leta och läsa litteratur inom det uppgjorda ämnet. Introduktionsmöte den 2 oktober, och, som studiegruppens namn anger, ett möte i månaden.

Meddela oss namn och adress, och vi kontakter dig för vidare information.

Arbetsgruppen Rådssocialisterna, Göteborg (ARG), Carl Grimbergsgatan 33 ö g 2 tr 413 13 GÖTEBORG

Arbetsgruppen Rådssocialister, Jönköping (ARJ), Box 154, 551 02 JÖNKÖPING 1

Rådssocialistisk Arbetsgrupp (RAG), Box 490 35, 100 28 STOCKHOLM 49

Skriv ett brev och meddela ditt intresse och vi kontakter dig. Kamrat ANMÄL DIG, SOCIALISMEN BLIR FÖR VAR DAG ALLT NÖDVÄNDIGARE.

ustasja-fascisterna

Genom att ta till "nya" metoder, dvs genom att kapa ett svenskt SAS-plan, har den fascistiska Ustasjarörelsen kommit i ropet. Vad är då Ustasja för rörelse?

Ustasja bildades under mellankrigstiden och kom ur småborgerliga grupper som ville värna om det nationalistiska perspektivet och satte som sin uppgift att göra Kroatien till en självständig stat. Man lyckades delvis med detta under andra världskriget, genom att ställa sig till de italienska och tyska fascisternas förfogande när dessa ockuperade Jugoslavien 1941. Som "belöning" blev Kroatien en "självständig" stat några år under 40-talet. Men när Titos partisantrupper segrade i Jugoslavien splittrades Ustasja i olika smågrupper, som nu mestadels agerar utanför Jugoslavien där man ägnar sig åt terrorism och mord mot jugoslaver i ledande och officiell ställning.

I Jugoslavien har Ustasja mycket lite stöd. I Kroatien, som man vill göra till en självständig stat, spelar man på gamla motsättningar; religiösa, språkliga, politiska osv mellan framför allt kroater och serber.

I Sverige har Ustasja främst "utmärkt" sig genom mordet på den jugoslaviske Sverigeambassadören Rolovic. Man har också ställt upp i en demonstration i Göteborg tillsammans med Demokratisk Allians, denna profascistiska grupp, som ägnar sig åt att terrorisera Vietnam och 1:a Majdemonstrationer.

Ustasja utgör i Sverige en fara för många progressiva jugoslaver, genom politisk terror, utpressning osv.

Man får inte på något sätt med detta som bakgrund dra alla jugoslaver över en kam. De jugoslaviska invandrade arbetare som finns i Sverige har i de allra flesta fall inte något alls med Ustasja att göra. Ustasja är en mycket liten och oerhört extrem gruppering bland jugoslaverna i Sverige. Ustasja ägnar sig också åt att terrorisera sina landsmän i Sverige. Ustasja ägnar sig också åt att terrorisera sina landsmän i Sverige, vilket bara är ytterligare en anledning att skärpa tonen mot Ustasja i synnerhet och de fascistiska krafterna i världen i allmänhet.

Vi är dessutom medvetna om att denna flykplanskaping kommer att tas som en anledning att skärpa den politiska repressionen, att skärpa SÄPO:s kontrollarbete mot politiska grupper i Sverige. Ustasjaagruppens aktion för att få ut de sex fångarna ur fängelse kommer utan tvekan att tas som en anledning att skärpa den politiska repressionen mot de grupper som i realiteten är farliga för kapitalismen - de socialistiska grupperna.

VI TAR GIVETVIS AVSTAND FRÅN DET FASCISTISKA SLÖDDRETS HANDLANDE OCH EXISTENS!

I nästa nummer av JFP/ARBETARMAKT kommer vi att publicera en intervju med en jugoslavisk revolutionär, där han bl a tar upp Ustasja och andra politiska grupperingar i Jugoslavien.

FASCISMENS VÄGRÖJARE?

KFML(r) är, som vi tidigare påpekat och visat, inte precis kända för att kunna prestera några genomtänkta och hållbara "analyser". Se'n må "analysen" dälla i stort sett vad som helst. Det visar KFML(r) om något i sitt organ "PROLETÄREN". I tidningens nittonde nummer för i år skriver man: "...den fiende som vi nu måste rikta de hårdaste slagen mot är femtekolonnarna inom arbetarleden, de socialdemokratiska förrädarna och deras stövelputsare i VPK. Dessa är de verkliga vägröjarna för fascismen i Sverige (red. spär). "Proletären" nr 6-7/71 förtydligar: "Ändå är detta bara början. Kapitalismens alltmer skarpa kris kommer att tvinga herrar Palme, Geijer och Giesecke att begå ännu större illdåd mot arbetarklassen. Den korporativism som manifesterats i avtalsuppgörelsen kommer att förfinas och utvecklas till minst national-socialistisk nivå."

Dessa vulgär-"marxistiska" angrepp och "analyser" har för varje nummer av "Proletären" och Klasskampen (KFML(r):s teoretiska organ) blivit alltmer utmärkande för KFML(r). Det avgjort intressantaste med dessa "analyser", är att de kommer att slå tillbaka likt en bumerang. Så "analyserade" t ex Komintern under åren 1928-34 fram en extremt vänsteristisk politik, när man påstod att socialdemokratin, och då speciellt dess vänsterflygel som stod kommunisterna närmast(!), "är redan en del av det fascistiska systemet." Någon skillnad mellan det borgerliga samhället, med de borgerliga demokratiska rättigheterna, och det fascistiska, med en total avsaknad av yttrande- och diskussionsfrihet, ville inte Komintern höra talas om. Man gick t om så långt att man stödde(!!!) fascisterna mot progressiva element och grupper vid sidan av kommunistpartiet. "Analysen" att socialdemokraterna och vänsterradikala skulle vara "socialfascister", och den praktiska tillämpning denna "analys" fick, slutade i en katastrof. I och med fascisternas makttillträde 1933 tvingades Komintern in i en folkfrontskoalition med dem man tidigare angräppte för att vara fascister - socialdemokrater, vänsterradikala och liberaler.

ARBETARMAKT smälter vid tanken att se Frank Baude, KFML(r):s ordförande, sitta i riksdagen och förklara "varför man inte störtar en arbetarregering"! Till dess får vi nöja oss med att i varje nummer av "Proletären" ta del av den sk "självkritik" som vulgär-"marxismen" alltid för med sig.

Beträffande vår analys av svensk socialdemokrati av idag och igår, hoppas vi kunna återkomma till detta i något av höstens nummer. Våra begränsade studier till trots kan vi emellertid lova att socialdemokratin inte analyseras som "socialfascistisk", men gott och väl en organisation som förrätt arbetarklassen; övergivit socialismen som mål och socialiseringen som medel och slagit in på en omöjlig väg att uppnå "jämlighet" genom "solidarisk lönepolitik", ställt sig till kapitalismens försvar och fortbestånd samt lyckats övertyga allmänheten om sin "välfärdspolitik". Sätillvida har socialdemokratin sin historiska bekräftelse, då den i en ekonomisk krisituation inte förmår "lösa" motsättningen mellan kapitalet och arbetarklassen.

"Stalin han var en son av guds nåde, och idag så har vi Baude (Frank Baude, KFML(r):s ordförande)."

kamrat, glöm inte stödfonden!

Att göra tidningar kostar pengar - mycket pengar. För att göra detta numret har vi varit tvungna att inköpa en kulmaskin, för att få en snygg och lättläst text, vilket gick på en nått summa av ca 5000 kr.

Ännu så länge så har inte tidningen tillräckligt stor spridning för att vara självbärande, därför hoppas vi att våra läsare och sympatisörer i mån av resurser ger bidrag - till vår STÖDFOND - helst regelbundet varje månad.

Vi hoppas att i framtiden kunna erbjuda en ännu bättre tidning, såväl innehålls- som layoutmässigt. För detta krävs det - som sagt - större ekonomiska resurser, DÄRFÖR KAMRAT - ett bidrag till

STÖDFONDEN pg. 61 55 64-2 JÖNKÖPING
märk postgirotalongen "STÖDFONDEN"

"amerika är bödeln...."

Majoriteten av det amerikanska folket stöder Nixons Indokinapolitik.

Detta kommer inte som en överraskning för oss, vad annat kan man vänta av människorna i detta superkapitalistiska land.

I anknytning till detta kommer vi att tänka på några rader av Evvind Johnson som skrevs och publicerades i BRAND 1927, med anledning av att två anarkister oskyldigt hade dömts till döden anklagade för mord. Följande tycker vi ankvter bra både till USA:s Indokinapolitik och till massmördarens Nixons framgångar inför valet: "Det kommer att ske en gång till! Det kommer att ske hundra gånger till! Det kommer att ske därför att Amerika finns. - - Du, som säger till dig själv: Det är orätt att hata ett land - du skall istället säga: Det är rätt att hata Amerika, det är sunt, det är en plikt av mig, om jag är människa, som man hatar det onda, det vidriga, det perversa. Amerika är bödeln på det här klotet."

jönköpings fria press

är idag, jämte tidningen ARBETARMAKT, revolutionära rådsocialisters enda tidningar. Bakom JFP står Arbetsgruppen Rådsocialisterna i Jönköping, och tidningen, som trycks på samma sätt som AM, har för avsikt att i första hand gripa in i den "lokala" klasskampen.

I det senaste numret av JÖNKÖPINGS FRIA PRESS behandlas t ex ingående den lokala arbetslösheten, prostitutionen, friställningar, lönekampen på en av Jönköpings större industrier, den religiösa fascismen, m.m. men också självklara ämnesområden för en revolutionär tidning idag som den internationella arbetarkampen, kampen i Indokina, m.m. tas upp.

Bor du i Jönköping med omnejd är Jönköpings Fria Press ett oungämligt agitationsorgan för varje revolutionär. Beställ den från JFP, Box 92, 551 02 Jönköping. Sälj den - sprid den!

BLI MEDLEM I TIDNINGEN ARBETARMAKT:s GARANTFÖRENING

Ett alldeles utmärkt sätt att stödja och själv aktivt delta i tidningen ARBETARMAKT:s utformning, erbjudes läsaren genom ett medlemskap i tidningen ARBETARMAKT:s GARANTFÖRENING.

Fördelarna med ett medlemskap är många bla kan nämnas ett månatligt medlemsblad, som ingående berättar om tidningens ekonomi, spridning, expansion planerade artikelserier, och viktiga teoretiska ställningstaganden m.m.

Kamrat! var med från början.

Medlemsavgiften, satt till 100 kronor inbetalas DU över postgiro 61 55 64 - 2, märk postgirotalongen "GARANTFÖRENINGEN".

VI SÄNDER ARBETARMAKT PÅ PROV - GE OSS ADRESSER!